

SAS Dizisi No: 32

Gerardde VILUERS

ilk basım: Kasım 1984
İkinci basım: Aralık 1988

SAS BERLİN KORİDORU

© Copyright: Libraire Plon/Tay Kitapçılık ve
Ticaret Limited Şirketi. 1988. Dr. Şevki Bey
Sokak. 10/3 Türbe -İstanbul Tel: 528 43 84

TAY YAYINLARI

Orijinal adı: BERLIN:CHECK-POINT
CHARLIE

I. BÖLÜM

Batmak üzere olan güneşin solgun ışınları Doğu ile Batı arasında sınır çizen Brandenburg Kapısı'nın iri sütunları arasından süzülüyordu. Wolfgang Mann gözlerini Batı'ya uzanan muhteşem Bismarckdamm Caddesi'ne dikmiş, bomboş gözlerle yolu inceliyordu. Biraz ilerde sol tarafta, Yeni Almanya'nın gelişim sembolü Mercedes'in dev amblemi on altı katlı Avrupa Merkezi'nin damında parılıyordu. Wolfgang Mann kaçamak bir el hareketiyle gözlerine dolan yaşları sildi, sonra heyecanının kendisini ele vermesinden korkarak endişeyle etrafına bakındı. Güvenlik Polisinin her yerde mantar gibi biten sivil görevlilerinin dikkatini çekmemiştii henüz. Doğu Alman televizyon kulesinin o kısmı az önceki hareketini gizleyecek kadar karanlıktı, ama yine de belli olmazdı.

Gözlükleri, iyice beyazlaşmış saçları, korkak bir tavşanı andıran yüzünü yarı yarıya kapayan mavi yün atkısıyla basit bir emekli memurdan farkı yoktu. Televizyon kulesinin yüksekliği iki yüz elli metreyi geçiyordu, ama Wolfgang Mann'm çıktığı ikiyüzüncü metreden de iki Berlin rahatlıkla görülebiliyordu. Akşamın bu saatinde bile kulenin üstü insan kaynıyordu. Batı Berlin'den gelen turistler Doğu Berlin'e, Doğu'da oturanlar ise Batı'ya

Türkçesi:
Ersin ABLAY

o

Dizgi:PanoGrafik/Film:GümüşReprodüksiyon

Baskı: Kurt-iş Matbaası
Kapak Baskısı: Seçil Ofset

gözlerini dikmişlerdi. Yaşlı adam etrafındaki-leri inceledi: Batı'dan gelmiş birçok yabancı turist, bir gün Duvar'ı aşıp Batı'ya iltica edebileceklerini hayal eden elele tutuşmuş sevgililer, Batı'mn nasıl bir yer olduğunu uzaktan da olsa görmek isteyen ortaokul öğrencileri vardı... Wolfgang Mann bunlar arasında birkaç güvenlik ajanı olabileceğini düşündü. En azından şu uzun boylu sarışın genç adam onlardan biriydi belki de... Güneş aniden Brandenburg Kapısı'mn dev sütunları arasından kayboldu. Etraf çok kısa bir süre sonra tekrar aydınlandı. Duvar bütün muhteşemliğiyle ortaya çıkmıştı. Wolfgang Mann durduğu yerden ortalığı gündüz gibi aydınlatan kocaman sokak lambalarını, içinde makineli tüfeklerle bekleyen nöbetçilerin gözlem kulelerini, askeri talim arabalarını ve Duvar'ın üstündeki dikenli telleri rahatça görebiliyordu. Her şey Doğu'dan Batı'ya geçebilmenin imkânsızlığını simgeler gibiydi. Bir zamanlar bazı gözüpek kişilerin geçebildiği bu sınırı aşmak için ne talih ne de mucize yeterli olabilirdi. Günümüzde, Washington'dan Moskova'ya buğday gönderiliyor, ABD başkanları Çin Setti'ni ziyaret edebiliyordu, ama Berlin'i ikiye bölen Duvar'ı aşmak romantik bir düşünmeden öteye gitmiyordu.

Aksini iddia edenlerin mezarları "Utanç Duvarı" denen bu beton set boyunca bir uyarı niteliğindedi. Mezardakiler, Vopoların* acımasız kurşunları altında can vermişlerdi.

Yaşlı adam tehlikeli ve bitmek bilmeyen

yolculuğunun ta başından beri hep doğduğu şehir Berlin'in hayaliyle yaşamıştı. Ama bir an bile Duvar'ın bu kadar korkunç olabileceğini düşünmemişti. Şimdi bu insanlıkdışı abidenin önünde ağlamak geliyordu içinden. Yıllardır hayalinde yaşattığı Berlin kendisine mezar mı olacaktı? Şu saatten sonra geriye dönmesi de imkânsızdı. Duvar'a ulaşması bile büyük bir mucizeydi. Polonya sınırındaki pasaport görevlisi sarhoş olmasaydı çoktan yakalanmıştı.

Kırmızı yüzlü iriyarı biri kendisini itince hafifçe sendeledi. Özellikle dikkati çekmemek için hiçbir yerde uzun süre kalmaması gerektiğini biliyordu. Bulunduğu yerden yavaş adımlarla uzaklaşırken sadece üç gününün kaldığını hesapladı. Her şey yolunda giderse bu kadar dayanabilirdi. Yoksa mahkûm olması işten bile değildi. Yakalandığında tek çıkar yol intihardı.

Gecenin karanlığı iyice bastırmıştı. Son bir kez daha Doğu Berlin Duvarı'nın ışıklarına baktıktan sonra asansöre bindi. Asansör kabinindeki aynada gördüğü ihtiyar adamın kendisi olduğunu farkedince içi burkuldu. Zayıf, kamburlaşmış, zavallı görünümlü bir adamdı bu... Kalabalığın arasında itile kakıla asansörden indi. Elleriyle cebinde kalan son marklarını yokladı. Kuleye çıkmak kendisine üç marka patlamıştı. Geriye kalan yedi marka ölmeden iki gün daha idare edebilirdi. Dışarıya çıkınca ne yapacağını bilmeden etrafına bakındı. Alexander Meydanı'nda esen rüzgârın buz gibi soğuşunu iliklerinde hissetti. Kapana girmiş biri için bütün genel yerler tehlike doluydu. Her an durdurulup kimliği

(*) Votk Polizei: Toplum Polisi

sorulabilirdi. Üzerinde taşıdığı tek kimlik, Baykonur Sovyet Merkezi için verilmiş olan ikâmetgâh kartıydı.

Umutsuzca evinde saklanabileceği eski bir arkadaşının adresini hatırlamaya çalıştı. Daha önce aradığı iki evin yerinde şimdi bomboş araziler vardı. Yirmi yedi yıl önce Berlin'i terkettiğinden bu yana aklında kalanlar, havan topu mermileriyle yanan Unter den Linden Bahçesi'nin ıhlamur ağaçları ve Alexander Meydanı'nda Rus erlerinin kazdığı derin hendeklerdi. Son hatırladığı Berlin, alevler ve yıkıntılar arasında gitgide ölen bir şehirdi. Stalin'in boyunduruğunda şehir daha da ruhsuz bir hale sokulmuş, her yeri hüznün verici karanlık sokaklar ve ürkütücü boş alanlar kaplamıştı.

Wolfgang Mann nereye gideceğini bilmeden üzgün üzgün yürürken önünden genç bir kadın geçti. Üzerinde eteğiyle hiç uyuşmayan kaim bir anorak, kalın bacaklarını saran siyah naylon çoraplar vardı. Kız sarışın, mavi gözlü ve kanlı canlıydı. Birkaç adım sonra Wolfgang Mann kızın peşine düşmüştü. Nedenini bilmeden kızı takip ediyordu. Kız televizyon kulesinin altındaki kafeteryaya gir di. Wolfgang Mann içeriye girmekte tereddüt etti. Akşamın yedi buçuğuydu. Bir saate kadar zaten تنها olan sokaklar daha da ıssızlaşacaktı. Doğu Berlin'de insanlar çok erken yatar ve çok erken kalkarlardı. Gidecek ne sinema ne de açık bir bar bulunabilirdi. Bir an önce saklanabileceği bir yer ayarlamak zorundaydı.

Birkaç gündür geceleri saklandığı yıkıntı halindeki Französischer Caddesi'ndeki eski

kilisede sabah ayazı çok şiddetli oluyordu.

Aklından geçirdiği bu karmaşık düşüncelerden bir an için sıyrılıp kafeteryanın kapısını itti. Aniden yüzüne çarpan sıcak havayı içine çekti. Sarışın kız tezgâhın yanındaki taburelerden birine oturmak üzereydi. Wolfgang Mann kızın sağ tarafındaki boş yere geçti. Herkesin birbirini tanıdığı bu kafeteryada çok çabuk dikkat çekebilirdi. Bir gün önce az kalsın Unter den Linden Oteli'nde yakalanıyordu. Otelin güvenlik ajanlarıyla kaydığını tahmin edememişti. Otelden apar topar sıvıştıktan sonra rasgele yürümeye başlamıştı. Farkında olmadan, Doğu'dan Batıya en rahat çıkış kapısı olan Berlin Koridoru'na gelmişti. Amerikan Ordusu'na ait bir otobüs geçite yaklaşmıştı. Amerikan erlerinin güle oynaya geçtiği Berlin Koridoru'na Wolfgang Mann yaklaşmaya bile cesaret edemezdi. Geçite koşmamak için kendini zor tutmuştu. Birkaç adım daha atsa Vopoların kurşunları altında can vereceğini biliyordu. Doğu ile Batı arasındaki bu yüz metrelik mesafeyi hiçbir canlı varlık sağ geçemezdi.

Hayal dünyasından sıyrılıp yeniden gerçeğe döndüğünde mavi gözlü sarışını kendisine bakarken buldu. Kalın etekliğinin altından dolgun bacakları görünüyordu.

— Ne kadar soğuk, değil mi? diyerek Wolfgang Mann söze başladı.

— Eh, kasım ayındayız.

Sarışının cevabı kısa olmuştu. Kız tipik Berlin aksanıyla bayağı bir tarzda konuşuyordu. Mann kızın giysisini ve vücudunu dikkatle

incelemeye başladı. Yün elbisesinin kıvrımları altından dolgun kalçaları ve büyük göğüsleri iyice belli oluyordu.

— Bu doğru! diye onayladı Mann.

Ardından listedeki en ucuz yemeği seçerek siparişini verdi. Sarışın da siparişini verip beklemeye başlamıştı. Aniden dönüp sordu.

— Berlin de mi oturuyorsunuz?

Genç kızın kalçaları taburenin üzerine iyice yayılmıştı. Rahatsız bir şekilde bacak bacak üstüne attı. Tombul bacakları bu tarz kadınlardan hoşlananlar için tahrik ediciydi.

— Hayır, Leipzig'tenim. Ya siz?

— Buradan üç yüz metre ilerde doğdum.

Aynı anda yemekleri geldi. Yemek yerken konuşmaya devam ettiler. Kısa sohbet boyunca Wolfgang kız hakkında başka şeyler de öğrendi.

Adı Renata idi ve muhasebeci olarak çalışıyordu. Bu arada yanlarına bir grup uzun saçlı genç oturdu. Mann Doğu Bloku'nda uzun saçlı gençler görmeye şaşmıştı. Yemeğini ilk bitiren kendisi oldu. Zaten yeterince konuşmuşlardı. Birisi sorsa kız kolaylıkla kendisini tarif edebilirdi. Polisin elinde eşkâli mutlaka vardı. Bir an önce kafeteryadan çıkması akıllıca bir hareket olurdu. Renata hesabını isteyince tabağa iki mark bıraktı ve çıktı.

Wolfgang Mann'm önünde uzayıp giden Karl Marx Caddesi oldukça geniş ve gösterişliydi. Caddenin iki yanında yüksek apartmanlar vardı. Buz gibi soğuk içine işlerken boş bir otobüs durağına sığındı. Orada dikkati çekmediğinden emindi.

Birden kendisine doğru gelen bir kadın gölgesi farkettili. Hızla yürüyen gölge kafeteryada tanıştığı Renata'ya aitti. Kız kendisini görmeden önünden geçip yoluna devam etti. Wolfgang Mann kızın gözleriyle takip etti, sonra karşı koyamadığı bir içgüdüyle duraktan ayrıldı. Eski kilisedeki o buz gibi sığmağına dönmek istemiyordu. Renata henüz kendisini farketmemişti. Kız ellerini anorağının cebine koymuş, bir an önce evine varmak için koşar adımlarla yürüyordu. Rathaus Caddesi'ni geçip eski apartmanların bulunduğu dar bir sokağına daldı. İki yüz metre ilerledikten sonra beş katlı eski bir apartmanın içine girdi.

Wolfgang yine tereddüt etti. Apartmanın önünde bomboş bir alan vardı. Etraf çok ıssız ve ürkütücüydü. Aniden aklına çılgınca bir fikir geldi. Kalbi yerinden çıkacakmış gibi çarparak kızın ardından apartmana girdi. Renata ortada gözüküyordu. Gözü birden artık sadece eski apartmanlarda kalan tarihi asansöre takıldı. Asansör gıcırdayarak yukarı tırmanıyordu. Bu asansörler özel bir devreyle hiç durmadan inip çıkarlardı. İnilecek katta hemen atlamak gerekiyordu.

Yaşlı adam bir an duraksadı, ama planını sonuna kadar uygulamaya kararlı görünüyordu.

İlk katın sahanlığında kimse yoktu. İkinci kattan burnuna lahana çorbası kokusu geldi. Üçüncü kat yine bomboştu. Asansör dördüncü kata çıkarken gözüne bir çift siyah çoraplı bacak ilişti.

Renata kapıyı açmak üzereyken Wolfgang'ın kat sahanlığına atladığını duydu. Birkaç

saniyelik tereddütten sonra:

— Burada ne arıyorsunuz? diye sordu.

Sesinde en ufak bir korku belirtisi yoktu. Aksine sert ve kararlıydı. Wolfgang kendini aşağılanmış ve zavallı hissetti bir an.

— Ben... Ben bir şey sormak istiyordum. Biraz önce sormaya cesaret edemedim de...

Kızın gözlerinde kısa bir merak ışığı yandı ve söndü. Anahtarı kilitte döndürüp kapıyı sonuna kadar açtı.

— Girin, bakalım.

Wolfgang kızın ardından minik dairenin içine süzüldü. İçerinin sıcaklığı kalbini sevinçle doldurdu. Tam bir haftadan beri ilk kez sıcak bir yatak odasının içindeydi. Atkısını bile çıkarmadan yatağın kenarına ilişti. Renata anorağını çıkarıp karşısına dikildi.

— Söyleyin, ne istiyorsunuz?

Yün elbise tombul vücut hatlarını sımsıkı sarmıştı. Bu haliyle Wolfgang'a savaş öncesinde tanıdığı bir kızı hatırlattı kısa bir an. Yaşlı adam bütün cesaretini toplayıp gözlerini kaldırdı.

— Bu akşamı evinizde geçirebilir miyim?

— Burada mı kalacaksınız?

Sesinde şaşkınlık vardı, ama aniden beyaz dişlerini ortaya koyan bir tebessüm belirtd dudaklarında. Ellerini kalçalarına dayayıp bacaklarını açtı.

— Neden olmasın?

— Sahi kalabilir miyim?

Renata bir kahkaha attı.

— Yüz marka canının istediğini yapabilirsin!

Wolfgang kendi saflığına hayret etti.

Sosyalist ülkelerde fahişeliğin gittikçe çoğaldığını biliyordu, ama Renata'yı gördüğünde bu hiç aklına gelmemişti. Israrı bırakıp çekip gitmesi gerektiğinin farkındaydı, ama saklandığı eski kilisenin dondurucu soğuğu aklına geldi yeniden...

Az duyulur bir sesle:

— Sadece yedi markım var. Ben şey için... Yani burada... diye kekeleydi.

Renata'nın gözlerindeki öfke gittikçe büyüyordu.

— Yani benimle yatmayacaksın. Yedi markın var ve geceyi burada geçirmek istiyorsun ha? Defol buradan, salak ihtiyar!

Wolfgang başını öne eğdi. Kendisini sokağa bırakılan bir köpek yavrusu gibi hissediyordu.

— Sadece şu koltuk üzerinde uyurum. Sizi rahatsız etmem. Çok yorgunum.

Kız merakla sordu:

— Niye burada kalmak istiyorsun? Senin otelin yok mu?

Hayır anlamında başını iki yana salladı. Renata'nın gözlerini yeniden öfke bürümüştü.

— Burası yaşlılar yurdu değil. Vopolara git. Onlar sana yatacak yer verirler.

Vopo kelimesini duyunca Wolfgang yerinden fırladı. Renata'nın yanına yaklaşıp kolunu tuttu. Durumu anlatırsa kızın kendisine yardımcı olacağını tahmin ediyordu. Fahişelerin bazen altın kalpli olanları vardı.

— Polise gidemem. Güvenlik Polisinden korkuyorum.

— Polisten korkuyor musun?

Renata bu cümleyi adeta haykırarak söylemişti. Yaşlı adama korkuyla baktı.

Güvenlik Polisi Doğu Almanya'da Gestapo rejimini yeniden canlandırmakla ünlüydü... Genç kadının suçlayıcı bakışlarına karşılık olarak Wolfgang kendini savunmak istedi.

—Yanlışı anlamayın, ben katil değilim. Sadece Batı'ya iltica etmek istiyorum.

—Yalan, inanmıyorum. Sizin yaşınızda birini Vopolar rahatça bırakır. Bu işte bir çarpıklık var.

Renata'nın tüyleri diken diken olmuştu. Tanımadığı bir yabancıya yardım ederek başını Güvenlik Polisi ile derde sokmak istemiyordu. Ani bir hareketle kapıya yöneldi. Kilidin kapı üzerinde dönmesiyle birlikte Wolfgang Mann yeniden kendine geldi. Kız kaçıp kendisini içeriye kilitleyecekti. Polise haber vermeye gittiği kesindi. Yakalanma korkusuyla yaşlı adam yerinden ok gibi fırladı. Bir saniye gecikse bu odanın içinde kilitli kalıp yakalanabilirdi. Bereket versin henüz Renata kapıyı üstüne kapayamamıştı. Wolfgang bütün ağırlığıyla kapıya yüklenip ayağını kapı pervazına sıkıştırırmayı başardı.

Kapının diğer tarafında Renata ağıza alınmadık küfürler savuruyordu. Son bir gayretle Wolfgang kapıyı tamamen açmayı başardı. Kızı içeri çekmek için koluna asıldı. Renata var gücüyle direniyordu. Elleri birbirlerinin üzerinde nefes nefese dövüşüyorlardı. Birden genç kadın sağ kolunu kurtardı ve uzun tırnaklarını Wolfgang'ın yanağına geçirdi. Acıyla kıvranan Wolfgang kadını aniden karşıya fırlattı. Dengesini kaybeden Renata tesadüf eseri yanından geçen asansör kabininin içine yuvarlandı. Canının acısını unutan

Wolfgang yaşından umulmayacak bir çeviklikle kat sahanlığından inmekte olan kabinin içine atladı. Adamın ağırlığı altında ezilen Renata boğuk bir çığlık attı. Biraz önceki düşmeden dizkapakları ve avuçları kan içinde kalmıştı. Wolfgang son saniyede kat sahanlığıyla asansör kabini arasında kalan ayak bileğini kurtardığında, genç kadın dişlerini eline geçirdi. Acıyla haykırmamak için kendini zor tutarken korku ve öfkeden avaz avaz bağırarak kadını susturmak için acımasızca vurmaya başladı. Renata debelenirken sırtüstü düşünce üstünlük Wolfgang'a geçti. Adam yün atkısını çıkarıp kızın ağzını kapamaya uğraşıyordu. Renata nefes nefese debeleniyor, bir yandan da tahta zemini tekmeliyordu. Yırtılan siyah çoraplarının altından beyaz baldırları ortaya çıkmış, yeşil yün elbisesinin karın kısmı tamamen sökülüştü. Wolfgang o anda Renata'nın gerçek yüzünü görür gibi oldu. Birkaç mark kazanmak uğruna her türlü kötülüğü yapabilecek bencil ve kalpsiz küçük bir fahişeydi bu. Atkıyla kızın boynunu sıkırmaya başladı, fakat kızı boğamayacağını anladı. Ani bir hareketle kızın üstünden kayıp Renata'yı sırtüstü yatırdı. Sonra, sırtını kabine dayayıp kuvvet olarak düşmanın bacaklarını yakaladı ve kızın kalçalarına bastırarak santim santim aşağıya doğru itmeye başladı. Genç kadın vahşi bir hayvan gibi uzun tırnaklarını asansör kabininin tahta zeminine geçirmişti. Korkudan sesi ve çığlıkları kesilmiş, ümitsiz bir mücadeleye girmişti. Wolfgang'ın gücü tükeniyor, kollarındaki kuvvet gittikçe azalıyordu. Asansör yavaş yavaş ikinci kata geldi.

Wolfgang midesinin bulandığını hissetti. Renata'nın başıyla beton zemin arasında yirmi santim kalmıştı. Birkaç saniye sonra bir cinayet işlemek üzere olması yaşlı adamı kendine getirdi. Son bir gayretle kızı kendine doğru çekip kafasının beton zemine çarpmasını önlemek istedi. Bütün gücüyle asıldı, ama terleyen elleri arasından kızın vücudu kaydı, başı betona çarparak parçalandı. Wolfgang cesedi yukarı çekti. Eski asansör yeniden tırmanmaya başlamıştı.

Wolfgang bir an yaşlı kalbinin bu görüntüye dayanamayacağını hissetti. Başından akan kanla kızın sarı saçları gittikçe kırmızıya dönüşüyordu. Renata'nın oturduğu kata gelince cesetle birlikte kat sahanlığına indi. Derin bir nefes alarak Renata'nın cesedini içeriye soktu, yatağın üzerine bıraktı. Odada boğuştuklarına dair bir iz bırakmamışlardı. Cebinden bir mendil çıkarıp kanayan yanağına bastırdı. Renata'nın başından akan kan önce yastığa bulaştı, ardından halının üzerine damlamaya başladı.

Wolfgang Mann'ın sabah uyandığında yüreği nefret doluydu. Nobel Fizik Ödülü kazanmış bir bilimadamı bile yeri geldiğinde acımasız bir katil olabiliyordu. Yüksek sesle Rus rejimine küfürler savurdu. Ruslardan ve komünizmden tiksiniyordu. Sinir bozukluğundan vücudu yay gibi gerilmişti. Çalan telefonun sesiyle yerinden fırladı. Eli, ayağı, bütün vücudu titriyordu. Siyah telefon üstüste birkaç kere çaldı ve sustu. Wolfgang Mann'ın bir an önce evi terketmesi için bir işaret bu ses.

II. BÖLÜM

Bonn Amerikan Elçiliği görevlilerinden Cecil Corp, elçiliğin üçüncü sekreteri Albert T. Ross'un çalışma odasına kapıyı vurmada rüzgâr gibi girdi. Elinde New York Herald Tribune'ün son nüshasını tutuyordu.

Ross başını kaldırdı, okuduğu pornografik dergiyi elini attığı ilk çekmeceye tıktı. Yüzünde istediği olmamış bir çocuğun ifadesi vardı. Soğuk ve kuru bir sesle:

— Ne var? dedi.

Beklemediği bir anda rahatsız edilmekten hiç hoşlanmazdı. Cecil Corp elinden geldiğince heyecanını gizlemeye çalışarak:

— Manap... Manap Amca'dan haber var!*, derken yerinde duramıyordu.

Kendisine verilen görevleri çok önemseyen bir yapıya sahipti Corp. Aylardan beri bütün gazetelerin küçük ilanlar sütununu takip ediyordu. Kolunun altında katlı tuttuğu gazeteyi açarak küçük ilanların bulunduğu sayfayı çevirdi. Parmağını üzerinde "Kişisel" yazan bir ilanın altına koydu. CIA Batı Almanya sorumlusu olan Albert T. Ross bir çırpıda ilanı okudu:

"MANAP AMCA BERLİN'DE BEKLİYOR. 879351'den Astrid'i arayın."

Albert T. Ross'un birkaç dakika önceki

erotik hayalleri yerini görev aşkına bırakmıştı. Amerikan Gizli Servisi iki aydan beri bu kim olduğu bilinmeyen Manap Amca hakkında kafa patlatıyordu. Manap konusunda Washington'dan bütün olanakların hazır tutulması için kesin emir gelmişti.

— Ona derhal yardım etmeliyiz. Yoksa çok geç olabilir. Moskova'daki adamımıza Manap'ın Berlin'de olduğunu bildirin. Ama önce Washington'u haberdar etmek gerekiyor...

— Ama...

— Bu ilanı yalnız bizim okuduğunuz sanacak kadar saf değilsin sanırım. Şu aWa KGB ajanları adamın peşine düşmüştür bile...

Cecil Corp olanca saflığıyla:

— İlan Berlin'den verildiğine göre Manap Amca şu anda Batı Berlin'de olmalı, dedi.

Albert T. Ross, CIA'nın her Harvard'ı bitirene iş vermesine içinden söverek gülümsedi.

— Kafam biraz çalıştırsan cevabını bulurdun. Eğer adam Batı'ya geçebilseydi çoktan elçilik binamızda olurdu. Bu ilandan çok zor durumda olduğu anlaşılıyor. Senin anlayacağın Cecil, Manap Amca henüz Doğu Berlin'de ve bizden yardım bekliyor.

Cecil Corp anlamış gibi başını sallayarak odadan çıktı. Albert T. Ross yeşil telefona uzanarak on üç rakamdan meydana gelen numarayı çevirdi. Karşı taraftan ses geldiğinde haberi verdi:

— Manap Amca için aradım.

— Ele geçirdiniz mi?

— Henüz değil. Sanıyorum şu anda Doğu Berlin'de bir yerde saklanıyor.

Karşı taraftan Frank Thorpe'un sesi gürlledi.

— Bir dakika bile kaybetmeyin. Çok geç kalabiliriz. Berlin'de bu işle ilginecek adamımız var mı?

— Hayır, dedi Albert T. Ross, ama bu akşam beklediğimiz kişi geliyor...

*

**

Soylu Serenissime Altesleri Prens Malko, turuncu BMW'sini cephesini kırmızı sarmaşıklar sarmış olan gri taşlardan yapılmış büyük bir villanın önünde park etti. Villanın giriş kapısındaki dev sütunlar eve bir Roma tapınağı havası veriyordu. Kapının üzerindeki bakır levha ilgi çekiciydi: Amerikan Ordusu Haritacılık ve Meteoroloji Dairesi.

Adet yerini bulsun diye binanın damında dev bir meteoroloji radarı dönüp duruyordu. Ne de olsa, ara sıra havayla da ilgilenmek gerekiyordu. Rhein Baden Yolu üzerindeki bu sakın görünüşlü villa, CIA'nın Berlin'deki en önemli dinleme merkeziydi. Amerikan Gizli Servisi'nin Berlin'deki başgörevlisi Philip Corn villayı gözden ırak olması için özellikle seçmişti. Evin çevresinde küçük bir koru ve yine ne işte kullanıldığı bilinmeyen başka villalar vardı.

Kahverengi deri paltosunun yakasını kaldıran Elko Krizantem villaya güvensiz bir şekilde bakarak efendisine döndü.

— Ben de geleyim mi?

Malko gülümsedi.

— Gerek yok. Burada güvenlikteyim.

Malko'nun valizleri havaalanında kirala-

dığı BMW'nin bagajındaydı henüz. Otele bile gidmeden hemen villaya gelmişlerdi. Göreve çağrıldığında Liezen'deki şatosunda verdiği yirmi dört kişilik davetten apar topar ayrılmıştı. Sevgilisi Alexandra bu ani gidişe her zamankinden daha çok üzölmüştü. Planladıkları gibi bir hafta bile başbaşa kalamamışlardı. Malko görevin ne olduğunu dahi bilmeden yola çıkmıştı.

Berlin son yıllarda ölü bir şehir görüntüsündeydi. CIA'nın özel anlaşmalı ajanı Malko önemsiz bir olay için çağrılmadığından emindi. Fiyatı çok pahalı olduğu için önemsiz meseleler için rahatsız edilmezdi. Paltosunun yakasını kaldırdı. Villanın demir parmaklıklarına doğru yürüdü. Hava buz gibi soğuk ve pusluydu.

*

**

— En azından aşılması imkânsız bir düzine engel var, diye kestirip attı Philip Corn.

Duvara Berlin'in büyük bir haritası asılmıştı. Şehri ikiye bölen Duvar harita üzerinde kırmızı bir çizgiyle belirtilmişti. Malko ve Philip Corn dikkatle haritaya gözlerini dikmişlerdi. Corn çok uzun boylu, biraz dazlak, soğukkanlı bir adamdı. Meselenin canını çok sıktığı' belliydi. Amerikan Gizli Servisi, tünel kazarak Doğu'dan Batı'ya adam kaçırma işini çoktan bırakmıştı. Doğu Berlin bölgesinden artık kuş bile uçurulmuyordu. Rusya ve Amerika arasındaki soğuk savaş yeniden elektriklenmek üzereydi.

— Manap kim? diye sordu Malko.

Philip Corn omuz silkti.

— Gerçek ismini ben de bilmiyorum. Şefimiz Frank Thorpe'dan başka adamı yakından tanıyan tek kişi yok. Her şey sekiz ay önce Moskova'daki Polonya Büyükelçiliği'ndeki bir davet sırasında başladı. Manap da oradaymış. Ajanımız onun Sovyetlerle çok gizli bir iş üzerinde çalıştığını biliyordu. Önce Manap'ın ağzını yokladıysa da cevap alamadı. Daha sonra ajanımız beş ay boyunca üç değişik davette yine karşı karşıya geldi Manap Amca ile. Her defasında da cebinde Sovyet gizli araştırmalarıyla ilgili bir film buluyordu. Yedi ay sonunda Manap ajanımıza kalabalık bir kahvede randevu verdi. Açıkladığı şey son derece ilgi çekiciydi. Ruslar "Balistik Mermi" programında on ay, on üç gün geri kalmışlardı. Bunun üzerine ajanımız Manap'a uzmanlarımızın aylardan beri kafa patlattıkları halde bir türlü çözümleyemedikleri şu soruyu sordu: Ruslar uzun süreden beri hemen her yere dev silolar kazıyor. Bunu ne amaçla yaptıkları belli değil. Bu silolara ne yerleştirecekler? Şimdiye kadar bu konuda Washington'a haber ulaşamadı. Manap Amca denen bu adam bize bu sırrı açıklayacaktı.

— Adama ne kadar para teklif ettiniz? diye sordu Malko. Bu tür bilgilerin değeri çok yüksektir...

Philip Corn sözlerine ağırlık kazandırmak için birkaç saniye susup derin bir nefes aldı.

— Ruslar" programlarında ya bilerek değişiklik yapıp on ay geri kaldılar, ya da bu on ay süresince kazdıkları dev siloların içine yerleştirecekleri her neyse, onu araştırdılar. Manap, ajanımıza bu bilgiyi vereceğini

söylemiş. Ancak adam para istemiyor. Moskova'da yaşarken para ne işine yarayabilir? Adamın tek arzusu doğduğu yer olan Batı Berlin'e iltica edebilmek. Manap bir yolunu bulup Moskova'dan uzaklaşabildi. Doğu Berlin'de olduğunu New York Herald Tribune gazetesine vereceği bir ilanla belli edecekti... İlan gazetenin bugünkü sayısında çıktı.

Corn gazeteyi Malko'ya verdi. İlanın etrafı kırmızı kalemle çember içine alınmıştı. Malko altın rengi gözlerini kaldırdı.

— Astrid kim?

Philip Corn başını iki yana salladı.

—Maalesef bilmiyorum. Sizi görmeden hiçbir işe dokunmak istemedim. Bu ilan bir tuzak da olabilir.

Malko yeniden ilana göz atarken düşündü. Eğer Manap Amca Doğu Berlin'de ise ilanı bir Amerikan gazetesinde yayımlatmayı nasıl başarmıştı? •

— Neden Berlin'i seçti bu adam.

— Sanıyorum Alman olduğu içindir.

Malko yeniden duvara asılı haritaya baktı.

— Duvar kolaylıkla aşılabilir mi?

— İşte bu imkânsız, dedi Corn. Doğu'daki Almanlar Duvar'ı öyle bir donatmışlar ki, geçmek için mucize gerekiyor. Belki yılda bir, iki kişi Batı'ya sığınmayı başarıyordur. Bundan bir ay önce bir Doğu Alman ressam Berlin Koridoru denen noktadan kaçmayı denedi. Son anda adamın Duvar'a dayadığı merdiveni gören nöbetçiler ressamı makineli tüfekleriyle taradılar.

Malko Berlin'i ikiye bölünmüş olarak gösteren haritaya parmağını bastırdı.

— Sınırdaki adamlarınız ya da aldığınız herhangi bir önlem yok mu?

Amerikalı başını eğdi.

— Hayır. Batı Almanlar başlarına bela açmak istemiyor. Şu ara Doğu ve Batı Almanya arasındaki siyasi ilişkiler iyi yönde, bunu bozmak istemezler. Arasına iki ülke arasında adam değişimi yapılıyor, ama bu konu iki devlet arasında kalıyor. Kimi zaman da halktan kişiler büyük paralar ödeyerek Batı'ya geçebiliyorlar. Ama Manap Amca denilen kişi için bu tür yollar kapalı. Çünkü adam Ruslar hakkında önemli şeyler söyleyebilir. Bize yardımcı olabilecek tek kişi Gunther Herren adında bir doktor.

— Bir doktor mu?

Malko biraz şaşırılmıştı.

Philip Corn zoraki bir şekilde tebessüm etti.

— Birkaç yıl önce Herren Doğu Alman Gizli Servisi Şefi Otto John'u Batı'ya kaçırmıştı. Kürfürstendamm'daki muayenehanesinde akupunktur tedavisi yapıyor. Ancak şimdiye kadar Amerikalılarla çalışmayı kabul etmedi. Berlin'in en zengin adamı Burt Waldeim ile çok yakın arkadaş. Waldeim gizli kapaklı yollarla büyük bir servet elde etmiş zamanında. Onunla ilişki kurabilirsiniz. Geçmişte kendisine yardımlarım olmuştu.

Malko kendi kendine "Bu adam ömür boyu Doğu Berlin'de kalabilir" dedi.

— Demek CIA, her ne fiyata olursa olsun, Manap'ı istiyor. Ama sanırım, işin ne kadar zor olduğunun da farkındasınız.

Philip Corn Malko'nun cümlesini başıyla

onayladı.

— Evet, bu Washington'un emri. Ama asıl mesele işi suyu bulandırmadan halledebilmek. Doğu Almanlarla aramızın bozulmasını istemeyiz. Adamı bu tarafa geçirirken yaylım ateşi, zehirli gaz kullanmak, bomba atmak yok. Üçüncü Dünya Savaşı'nı başlatmak istemiyoruz. Sizi bu yüzden çağırdık.

—Benden mucize bekliyorsunuz. Görünmez adam olup Manap Amca'yı omuzlayarak size getirmeliyim, öyle mi?

— Evet, beklediğimiz buna benzer bir şey...

— Tanrıya inanırım, ama ben Tanrı değilim, dedi Malko.

Philip Corn çekmecesini açtı ve Malko'ya bir Avusturya pasaportu uzattı.

—Bundan sonra adın Carl-Adolf Jetz. Viyana'dan geliyorsun. Bu sahte kimlik güvenliğinin açısından çok gerekli.

Malko pasaportu alıp inceledi. Pasaport ve pasaporttaki resmiyle tüm belge kusursuzdu. Amerikan Gizli Servisi bu tür konularda çok ustaydı her zamanki gibi. Ama yine de dudak bükerek pasaportu cebine yerleştirdi. Philip Corn garip bir gülümsemeyle cebinden bir dolmakalem çıkarıp yanlamasına tuttu, üstüne bastırıp kalemin ucunu masanın üzerinde duran bozuk paralara doğru çevirdi. Ayırt edilemeyecek kadar hafif bir vızıltı duyuldu, ardından masanın üzerindeki bozuk paralar odanın çeşitli yanlarına dağıldı. Amerikalı paraları yerden toplarken birini alıp Malko'ya gösterdi.

—Dolmakalemin ucundaki çelik iğne gördüğün gibi bütün paraları delip geçti.

Berlin Koridoru'na klasik bir silahla gitmeni istemedi Şirket. Bu minik ve gürültüsüz silah, yeri geldiğinde çok işine yarayabilir.

Malko Amerikalının silahla övünmesine şaşırmişti. Bu zor görevde kendini koruması için bu küçük kalemden medet umması bekleniyordu. Birden beyninde bir şimşek çaktı.

— Batı Berlin'de helikopter bulmak kolay mıdır?

— Helikopter kullanmak çok uzun süreden beri yasaklandı. Sadece askeri helikoptere izin var. Bu çareyi tamamen aklından çıkarmanı tavsiye ederim.

— Sonuçta ne karadan, ne havadan ne de yerin altından Duvar'ı aşmak imkânsız demek istiyorsun, değil mi?

—Evet, Altesleri. Meseleyi buraya kadar çok iyi çözümlediniz.

Amerikalı Malko'nun kendinden * emin halinden nefret ediyordu. Son cümlesiyle kendince Malko ile alay etmek istemişti.

*

**

— Alteslerinin canını bir şey sıkışmış gibi gözüktüyor, dedi Krizantem.

Malko'nun Türk asıllı yardımcısı efendisiyle konuşurken kibar olmaya özellikle özen gösterirdi. Malko gülümsemeye çalıştı.

— Henüz değil, Elko. Ama yakında ikimizi de zor günler bekliyor.

Elko BMW'nin koltuğunda hafifçe gerindi. Bir yandan da elindeki ince çelik telle oynuyordu.

— Berlin'de Alteslerine yardımcı olacak

arkadaşlarım var.

— Ne yapar bu adamlar? diye sordu Malko.
Krizantem ellerini iki yana açtı.

— Oh, tam olarak bilmiyorum. Ama Berlin'de çok sayıda Türk var...

— Bakalım, göreceğiz, dedi Malko.

Berlin'in kalbi sayılan Brescheid Meydanı'na varana kadar on beş dakika boyunca hiç konuşmadılar. Meydanda yarım daire çizdikten sonra araba Kürfürstendamm Caddesi'ne doğru yöneldi. Malko BMW'yi Berlin'in en eski otellerinden Kempinsky'nin önünde durdurdu. Berlin'in sefahat ve eğlence caddesi Ku'dam'ın kaldırımlarında fahişeler yavaş yavaş yerlerini almaya başlamışlardı. Otelin yanındaki sinemada bir Danimarka seks filminin akşam seansı başlamak üzereydi. Cadde garip kılıklı insanlardan geçilmiyordu. Birkaç kilometre uzaktaki Duvar'ınarkasındaki ürkütücü sessizliğe karşılık, burası tam bir festival yeri gibiydi.

Malko bir an önce odasına girip banyo yapmak için acele ediyordu.

*

**

Ahizenin ucundaki boğuk ses:

— Astrid'den randevu mu almak istiyorsunuz? diye sordu.

— Hayır, sadece kendisiyle konuşmak istiyorum.

— Burada değil. Yarın sabah saat sekizde Munsterche Caddesi, 11 numaraya gelin.

Malko'nun cevap vermesine bile fırsat bırakmadan telefon karşı taraftan kapandı. Malko adresi not etti. Sabahın sekizinde

randevu veren bu Astrid neyin nesiydi.

Şimdilik yapacak işi yoktu. Berlin'i gezme-ye karar verdi. Asansöre binerken Duvar'ın öbür yanındaki Manap Amca aklına geldi. Kimbilir ne yapıyordu? Şehri dolaşmaktan vazgeçip Duvar'ı daha yakından görmeye karar verdi. Bir numaralı düşmanı Duvar idi artık.

*

Malko altın rengi gözlerini hafifçe kısmış Versöhnungs Kirche Yolu'nabakıyordu. Duvar'ın ardında Bernauer Caddesi uzanıyordu. Doğu Alman sınırındaki bazı apartmanların pencereleri Batı'ya baktığı için cam yerine tuğla örülmüştü.

Savaş öncesine kadar Bernauer Caddesi'nin Berlin'in diğer caddelerinden farkı yoktu. Caddenin talihsizliği Doğu Almanya'ya kadar uzanmasıydı. Şimdi caddenin tam ortasından Duvar geçiyordu. On yıl önce Doğu Almanlar Bernauer Caddesi'ndeki evleri birer birer havaya uçurmuşlardı. Uzakta kalan evlerin Batı'ya bakan cepheleri ise betonla kaplanmıştı.

Gözlem kulelerindeki nöbetçiler dürbünleriyle Malko'yu inceliyorlardı. Duvar'ın her köşesine merkezle telsiz bağlantısı olan nöbetçiler yerleştirilmişti. Bütün Berlin'de sadece sekiz geçit vardı. Bunlardan birini sadece yabancılara ayırmışlardı. O da Amerikan bölgesinde yer alan Friedrisch Caddesi'ndeki "Berlin Koridoru" adlı geçitti.

Batı kesiminde ise, turistlerin rahatça fotoğraf çekebilmeleri için ayrılmış gözlem

yerleri vardı. Malko bulunduğu yerin tahta merdivenlerinden aşağıya indi. Merdivenin sağ yanındaki tahta haç dikkatini çekti. Haçın üzerindeki yazıyı okumak için eğildi. "Peter Fechter, 18 Mart 1946 - 15 Haziran 1964"

Peter Fechter 18 yaşındayken Batı'ya kaçmayı denemiş ve merdivenin hemen yanmasında Vopoların kurşunları altında can vermişti.

Genç Peter, Vopoların ateş açmayacaklarını sanarak Batı'ya doğru koşmuştu. Bu uğurda hayatını kaybetmiş diğerleri gibi Bernauer Caddesi'nin sembollerinden sadece biriydi. Mezarlara şöyle bir bakmak bile insana yeterince gözdağı veriyordu.

Malko paltosunun yakasını iyice yukarı kaldırdı. Sanki rüzgâr birdenbire daha soğuk esmeye başlamıştı. Birkaç adımda Krizantem'in beklediği BMW'sine girdi. Bernauer Caddesi'nin çevresi Almanlar tarafından "Küçük Ankara" olarak adlandırılıyordu. Burası Berlin'de yaşayan Türklerin ikinci vatanı gibiydi. Gündüz boyunca cıvılcıvılcı olan "Küçük Ankara", gece bastırıldığında Doğu Berlin'in arka sokaklarından bile daha ıssızlaşıyordu.

— Arkadaşlarımı buldum, dedi Krizantem. Hepsi Duvar'ın aşılmaz olduğu konusunda hemfikirler. Artık Duvar halktan insanlar için bile geçilmez hale gelmiş. Tanıdığım bir Türk altı aydan beri kız arkadaşını Batı'ya geçirmek için uğraşılıyor, ama çabalarının boşuna olduğunu söyledi.

— Sevgili Krizantem, biz imkânsız başarı-

mak için burada bulunuyoruz. Amerikalılar bu işi halledebilselerdi bana baş vurmazlardı, dedi Malko.

Krizantem başını evet anlamında salladı. Malko gaza bastı. Arabanın burnunu Bernauer Caddesi'nin ters yönüne çevirdi. Ertesi sabah saat sekizde esrarengiz Astrid ile buluşmak için sabırsızlanıyordu.

III. BÖLÜM

Malko Wilmesrdorf Mahallesi'ne girdiğinde ortalığı hafif bir sis kaplamıştı. Arabasını 11 numaralı evin önünde park etti. Bina dört katlı müstakil bir evdi. Saat sekize beş vardı.

Beş dakika boyunca binayı inceledi. İçeri girip çıkan kimse olmamıştı. Arabada bekleyen Elko Krizantem koltukta doğruldu. Beklemekten hoşlanmayan bir karaktere sahipti. Malko bu işin Doğu Alman ajanları tarafından hazırlanmış bir tuzak olduğunu düşündü bir an. Yeniden Elko'ya döndü.

— Eğer yarım saat içinde buradan sağ olarak çıkmazsam, Bay Corn'u haberdar et. Bu işi Doğu Almanlar da tezgâhlanmış olabilir. İkimiz de çok dikkatli davranmak zorundayız.

Elko önlemlerini çoktan almıştı bile. Birkaç araba ilerdeki 62 model bir Pontiac'ın içinde Küçük Ankara'dan topladığı Türk arkadaşları bekliyordu. Hepsi av tüfeğinden, keskin usturaya kadar tam donanım içindeydiler. Malko'nun kılına zarar gelecek olsa Elko'nun bir işaretiyle saldırmaya hazır dılar. Türkler arasındaki dayanışma Elko'nun bile gözlerini yaşartmıştı.

Malko iç telefon düğmesine hafifçe dokundu. İhtiyatlı olmak zorundaydı. Bundan birkaç ay önce, Münih'te bir CIA ajanının zile

basmasıyla bütün bir mahalle havaya uçmuştu. Birkaç saniye sonra Almanca konuşan bir kadın sesi duyuldu:

— Kim o?

— Astrid için geldim.

Cevap alamadı, ama uzaktan kumandalı elektronik kapı önünde açılmıştı. Malko yeşil halı kaplı geniş bir hole girdi. Aynı anda karşısına siyah mini etekli, esmer, gözlüklü bir kadın çıktı.

— Astrid ile randevusu olan bey siz misiniz?

Kadın sormuyor, adeta bir SS subayı edasıyla emir veriyordu.

— Evet, saat tam sekizde!

Kadın Malko'nun önüne geçerek yolu gösterdi...

— Beni takip edin. Koridorun ucundaki oda.

Malko odamn içine göz gezdirdi. Burası minik bir berber salonuna benziyordu. Duvarlar ve yer yeşildi. Duvarın kenarında beyaz mermer bir lavabo vardı. İçerdeki tek eşya siyah deri bir berber koltuğuydu.

— Paltonuzu, ceketinizi ve kravatınızı çıkarın. Astrid hemen geliyor, diyen gözlüklü esmer kapıyı kapayıp dışarı çıktı.

Malko odanın içinde yalnızdı. İki duvarın kesiştiği noktaya yerleştirilen hoparlörden pop müzik yayılıyordu odaya. Malko sabahın sekizinde bir berber koltuğuna oturup bekleyeceğini hiç tahmin etmemişti. Koltuğa uzanıp ayaklarını öne doğru uzattı. Kemerine yerleştirdiği yassı tabancasını çıkarıp paltosunun cebine soktu. Soyunmaya niyeti yoktu.'

Ne garip bir yerdi burası...

Birden kapının yavaşça açıldığını duyarak koltuğu kapıya döndürdü. Doğrusu, sabahın bu saatinde bu enfes manzarayı beklemediği için oldukça şaşırdı. İğne topuklu ayakkabılarının üzerinde olduğundan da uzun duran nefis bir sarışın kapı eşiğinde belirmişti. İşin ilginç yanı, kızın tamamen çıplak olmasıydı. Elinde taşıdığı gümüş tepsinin üzerinde bir tıraş fırçası, bir tıraş köpüğü tüpü, bir ustura ve pahalı bir tıraş losyonu vardı. Gözleri Malko ile birleştiği anda dudaklarının arasından bembeyaz dişleri gözüktü. Kız koltuğa doğru yaklaştı. Malko yakından bakınca kızın göğüs uçlarının kırmızı halkalar içine alınmış olduğunu gördü. Karnının altı ise, sarı minik papatyalarla süslenmişti.

Kız tepsiyi lavabonun yanındaki mermer tezgâha bıraktı.

— Günaydın, beni seçtiğiniz için teşekkürler!

Daha da şaşırılmış olan Malko:

— Adınız Astrid mi? diye sordu.

Bu arada paltosunun cebindeki tabancanın kabzasını yoklamıştı. Sonra yaptığının aptallık olduğunu düşünerek elini dışarı çıkardı. Kız çıplak olduğu için silah taşıyamazdı. Üstelik usturanın durduğu tepsinin de uzağındaydı.

— Evet, Astrid benim. Neden hâlâ soyunmadınız? Çok zamanım yok maalesef.

Malko hemen konuya girmeye karar verdi. Kızın dediklerinden bir şey anlamamıştı.

— Dün New York Herald Tribune gazetesine "Manap Amca" ile ilgili ilanı veren siz misiniz? Ben bunun için geldim.

Astrid mavi gözlerini kırptırdı. Malko'ya

şaşkınlıkla bakıyordu. Karşısındaki adamın ne demek istediğini tam olarak kavrayamamıştı.

— Siz ciddi mi konuşuyorsunuz?

— Tabii ciddiyim. Manap nerede?

Elinde olmadan ses tonunu kabalaştırmıştı. Astrid hâlâ bir anlam veremedi yüzüne bakıyordu.

— Ben... Ben ... Manap'ın kim olduğunu nereden bilebilirim?

Malko'nun altın rengi gözlerinde yeşil benekler uçuşturmuştu bir an.

Kendisiyle alay edilmesinden hiç hoşlanmazdı.

— Bu ilanı veren kız siz değil misiniz?

Kız bir an düşündü. Hatırlamaya çalışıyordu.

— Evet. Üç gün önce dolaşmak için Doğu Berlin'e gitmişim. Aslen Hollandalıyım. Almanya'da uzun süredir oturmuyorum. Etrafı seyretmek için televizyon kulesine çıkmışım ve orada...

Kız aniden sustu. Aynanın üzerindeki küçük lambada kırmızı bir ışık yanıp sönmeye başlamıştı. Astrid sıkılğan bir tavırla Malko'ya baktı.

— Bana 25 mark daha ödemeniz gerekiyor. Yoksa evin sahibesi beni topa tutar.

Malko cebinden yüz mark çıkardı.

— Devam edin, lütfen.

Astrid koltuğun yanındaki düğmeye bastı. Lambanın üzerindeki kırmızı ışık söndü.

— Özür dilerim. Patronun kesin kuralları var. Zamanı aşarsam maaşımdan kesebilir.

Malko deminden beri merak ettiği soruyu sordu:

— Burası nasıl bir ev?

Astrid cevap verirken sıkılarak gözlerini yere indirdi.

— Burası bir randevuevi aslında. Ben de evin son buluşuyum. Bürolarına giden iş-adamlarını yirmi beş mark karşılığında tıraş ediyorum. Parayı veren isterse daha da ileri gidebilir. Tıraşı beş dakika içinde bitirmek zorundayım. Günde yirmi kişiyi tıraş ettiğim oluyor. Müşterilerim de ben de memnunuz. Konuşmamız uzayabilir. Patron aniden içeri girerse soyunuk olmanız daha uygun. Vaktimi boşa harcamadığımı görmesi lazım...

Malko bir çırpıda paltosunu, ceketini ve kravatını çıkarttı. Gömleğinin düğmelerini açtı. Pantolonunu indirip, ayakkabılarını fırlattı. Soyunması bir dakika bile sürmemişti:

— Şimdi iyi mi? Devam edebilirsiniz.

— Söylediğim gibi Alexander Meydanı'ndaki televizyon "kulesinden etrafı seyrediyordum. Birden arkamda yaşlı bir adam belirdi. Önce asıldığını sanıp önemsemedim. Kendisini dinlemem için yalvarmaya başladı. Yüzü, neden bilmem, korkudan bembeyaz olmuştu. Yanıma yaklaşıp elime bir kâğıt tutuşturdu. Kâğıdın içinde para da vardı. "Lütfen kâğıtta yazılı olanı yapın. Ben her gece Französischer Caddesi'ndeki yıkık kilisede olacağım" dedi ve geldiği gibi kayboldu. Kendisini bir daha görmedim. Kâğıdın içinde yirmi dolar vardı. Herald Tribune'e gidip adamın istediği ilanı verdim. Doğrusu yaptığım işten hiçbir şey anlamadım. İlandaki cümle de çok saçmaydı. Elimde üç dolar kaldı. Bunu size mi vermem gerekiyor?..

Malko gerek olmadığını söyledi. Kızın yüzündeki masumiyetten yalan söylemediğini anlamıştı.

— Benden başka size soru soran kimse oldu mu?

— Hayır, ama siz kimsiniz?

— Manap Amca'nın dostuyum. Şimdi size gelelim. Nerede oturuyorsunuz?

— Müşterilere adresimi vermeye hakkım yok.

Malko acı acı güldü.

— Bu kendi çıkarınız için. Belki farkında değilsiniz, ama istemeden çok karışık bir işin anahtarısınız artık.

Kızın elleri titremeye başladı. Omuzları çöktü. Birkaç dakika önceki kendinden emin halinden eser kalmamıştı. Lavaboya dayandı.

— Bütün bunlar bir şaka, öyle değil mi? Lütfen söyleyin.

Malko saatine baktı. İçerde tahmin ettiğinden daha fazla kalmıştı. Bir dakikaya kadar evden çıkmazsa Krizantem ortalığı birbirine katabilirdi.

— Eşyalarınız nerede?

— Yukarı katta bırakmıştım.

Astrid'in cevabını beklemeden paltosunu kızın üstüne geçirdi.

— Çabuk olun. Buradan hemen çıkmamız lazım.

Malko pantolonunu yukarı çekti. Kravatını bağlayamadan boynuna astı. Ayakkabılarını giymeye vakit yoktu. Kızı kolundan tutup sürüklemeye başladı. Astrid:

— Siz delisiniz! Bırakın kolumu! diyerek boşuna karşı koymaya çalışıyordu.

— Burada kalırsanız benim gibi izinizi bulurlar. İşkence edilerek ölmek istemiyorsanız acele edin! diye bağırdı Malko.

Koşarak evden çıktılar. Kaldırımından geçenler gömleğinin düğmeleri beline kadar açık, ayağında çorapları olan bir adamın genç bir kızı ite kaka bir arabaya doğru sürüklemesine hayretle baktılar. Astrid direnmeyi bırakmış Malko'nun çektiği yöne doğru yürüyordu.

BMW'nin yanma yaklaştıklarında ön koltukta Elko'nun oturmaması Malko'yu bir an için endişelendirdi. Işık sesiyle arkasını döndüğünde Krizantem'i yeşil Pontiac'a dayanmış olarak gördü. Güzel Hollandalı uykuda gezer gibiydi. Malko son anda karar değiştirerek kızı yeşil arabaya doğru itti. Arabanın içinde esmer, bıyıklı, iriyarı üç Türk oturuyordu. Krizantem kıza doğru ani bir hamle yaptı. Niyeti Astrid'i arabanın içine çekmekti. Aynı anda palto tamamen açılarak kızın çıplak vücudu gözler önüne serildi. Hollandalı birkaç saniye içinde arabanın içinde oturan Türklerin kucacağına düştü.

Arabanın içindekiler kucaklarına itilen sarışın kızı görünce çok şaşırdılar. Elko sinsice gülümsedi. Malko'nun yaptıkları onu hiç şaşırtmazdı. Sabahın sekiz buçuğunda çıplak bir kızı ite kaka bir arabaya tıksa bile...

*

**

Kendisine bakan yabancı yüzler Hollandalıyı çok korkutmuştu. Kurtulmak için debelenmeye başladı. Her debelenişinde çıplak vücudu iyice ortaya çıkıyordu. Üzerindeki paltonun düğmeleri de koptuğu için bir türlü

kapanmıyordu.

Malko:

— Korkmayın! dedi. Bunlar dostlarım.

Kız yalvaran bir ses tonuyla sordu:

— Beni nereye götürüyorsunuz?

— Güvenlikte olacağınız bir yere,

Astrid debelenmeyi bırakıp kollarını birbirine kavuşturdu. Böylece vücudunu gizleyebiliyordu.

— İşim ne olacak? Patrona ne söyleyeceğim?

— Üç, en fazla dört gün içinde geri getirileceksiniz. İşe gelmediğiniz her gün için size yüz dolar ödenecek.

Sonra Krizantem'e dönerek Türkçe konuştu:

— Arkadaşların kızın güvenliğinden sorumlu olacaklar. Ancak dikkatsizlik edip kızı ellerinden kaçırmazlar. Masum birinin boşu boşuna ölmesini istemiyorum.

— Endişelenmenize gerek yok, Altes. Kızı yakın dostum Ertegül Denizli'nin evine götüreceğiz. Ona güvenebilirsiniz. İçiniz rahat olsun!

Tam giderken geri döndü. Arabanın içine uzanarak Astrid'in elini tuttu, hafifçe sıktı. Bu hareketi ile kıza güven vermek istiyordu.

— Endişelenme. Ortada • gözükmemen yararına olacaktır. Seni dostlarıma emanet ediyorum.

Araba hareket ettiğinde içi rahattı. Doğu Alman ajanları bile kızı Türk mahallesinde aramayı akıllarına getirmezlerdi. Şimdi iş, Manap Amca'yı bulmaya kalmıştı. Ama önce bir ayakkabıcıya uğrayıp ayakkabı alması

gerekiyordu. Kaldırımın soğuğu ayaklarını dondurmuştu. Çoraplı ayağıyla BMW'nin gaz pedalına bastı.

*

**

— Ertegül Denizli!

İriyarı bir gövde kalabalığı yararak küçük gişenin önüne doğru yöneldi. Gri üniformalı Vopo açıkça görülür bir tiksintiyle elinde pasaportunu tuttuğu Türke baktı. Adamın yüzünün yarısını örten geniş beyaz bir şapkası vardı. Bu soğuk kasım akşamında beyaz şapkasıyla yeri Berlin'den çok Arizona idi. Adam giydiği kalın kürk ceketin içindeki gömleğin birkaç düğmesini kapamamıştı. Kılıllı göğsüyle ürkütücü bir görüntüsü vardı.

Ertegül Denizli takındığı saf ifadesine rağmen küçük siyah gözlerindeki zekâ pırlıltısını saklayamıyordu. Vopo başını kaldırıp iriyarı adamın sakalı uzamış yüzüne baktı, sonra pasaportu geri verdi. Yüzüne bakan herkes Voponun Aushwitz kamplarının vaktinden önce kapanmasına üzüldüğünü anlayabilirdi.

İriyarı Türk pasaportu cebine yerleştirip eski model Pontiac'ına bindi. Araba Berlin Koridoru'nun zikzaklı çıkışında yavaş yavaş ilerliyordu. Yolun sonundaki Vopoya son kez pasaportunu gösterip Doğu sınırından içeri girdi. Malko, Pontiac'm gözden kayboluşunu pasaport kontrol odasının penceresinden dikkatle izledi. Ertegül Denizli'nin buluşma yerine kendisinden önce gitmesini kararlaştırmışlardı.

Berlin Koridoru ya da diğer adıyla Check-

Point Charlie, yabancıların Doğu Berlin'e girmek için kullandıkları tek geçiş kapısıydı. Duvar'm diğer bütün geçitleri gibi burada da çok sıkı güvenlik önlemleri alınmıştı. Yirmi kişiden oluşan Vopo ekibi geçiti gece gündüz koruyordu. Her şey yolunda giderse pasaport kontrolü on beş dakika sürüyordu.

Malko Carl-Adolf Jetz adına çıkarılmış pasaportunu memura uzattı. Küçük kontrol odasında çoğunlukla Türkler ve birkaç yabancı turist vardı. Memur pasaportu açıp fotoğrafa baktı. Emir veren bir ses tonuyla:

— Gözlüklerinizi çıkarın! dedi.

Malko sırtı hafifçe terleyerek emre boyun eğdi. Altın rengi gözlerinin eşkâli hemen hemen bütün Doğu gizli servisleri tarafından tanınıyordu. Birkaç saniye içinde gözleri gerçek kimliğim ortaya çıkaracaktı. Ama Vopo yorum yapmadan pasaportu kapadı, doldurması gereken fişi uzattı. Memur laf olsun diye gözlüklerini çıkarttırmış, yüzüne doğru dürüst bakmamıştı bile. Şansı şimdilik yaver gidiyordu.

— Numaranızı unutmayın: 420!

Birkaç dakika sonra 420 numara gişeye çağrıldı. Gişedeki memur Malko'ya pasaportunu iade etti. Doğu'ya geçerken en az beş mark değiştirmek gerekiyordu. Malko bir yüzlük değiştirdi. BMW'sine döndü. Küçük park yerindeki bütün arabaların içi Güvenlik Polisi tarafından sıkı bir kontrolden geçiyordu. Vopo motor kapağını açtırdı. Eliyle koltukların içini yokladı. Son olarak, arabanın altına aynalı bir lamba tutarak bir şey olup olmadığına baktı. Arabanın incelenmesi beş

dakika sürmüştü. Malko arabaya binip gaza bastı. Memur son olarak zikzaklı yolda yirmi kilometreyi aşmamasını hatırlatmıştı. BMW iki yanı fosforlu kırmızı boya ile çizilmiş yolda yavaşça ilerledi. Biraz ilerde ikinci kez pasaportunu gösterecekti. Philip Corn'un söyledikleri doğrudu. Batı'dan Doğu'ya geçebilmek için neredeyse kuşlar bile aramaya tabi tutulacaktı. Vopo pasaporta çabucak göz atıp engeli kaldıran düğmeye bastı.

Malko nihayet Doğu Berlin'e geçebilmişti. Burası bambaşka bir dünyaydı sanki. Yanından hemen hemen hiç araba geçmemişti. İnsanlar dondurucu soğukta otobüs bekliyordu. Batı'dan gelen trenler Doğu Berlin istasyonlarında hiç durmadan yol almak zorundaydılar.

Köşebaşlarda üstü başı dökülen, kötü giyinmiş kadınlar Batı'dan gelen Türk sevgililerini bekliyorlardı. Kadınların tek umudu, bir gün Türk sevgilileriyle Batı'ya iltica edebilme şansıydı. Bunun dışında sokaklarda in cin top oynuyor denebilirdi. Tek hayat ışığı tek tük geçen arabalar ve bazı evlerin pencerelerinden sızan ölü ışığı. Malko hiç sapmadan yoluna devam ettikten sonra ikiye ayrılan caddenin sol tarafına kıvrıldı, Bulgar Kültür Merkezi'ni aradı. Ertegül Denizli Pontiac'ı merkezin önüne park etmiş, bekliyordu.

Biraz daha yaklaşınca Türkün yanında oturan güzel bir esmer kadın gördü. Denizli'nin de Doğu'da kendisini bekleyen bir sevgilisi vardı. Adam kızın omzunu sıkıca kavramıştı. Malko Pontiac'ın yanında ancak birkaç saniye durabilirdi. Randevu yerini Denizli belirlemiş-

ti. Türkçe olarak Malko'ya "Copenhagen Caddesi'nin yanından Schonhauser Yolu'na sap. Küçük bir kahve göreceksin. Orada olacağım" dedi yarı aralanmış camın ardından.

Ertegül Denizli ile Elko Krizantem Kore savaşı sırasında tanışmışlardı. Birlikte çok zor anlar yaşamışlar, her ikisi de defalarca birbirlerinin hayatını kurtarmışlardı. Birbirlerine iki kardeş gibi bağlıydılar. Denizli her gün kız arkadaşı ile buluşmak üzere Batı'dan Doğu'ya geçtiği için Doğu Berlin'i avucunun içi gibi biliyordu.

Malko arabasının içinde beklemeye başladı. Manap Amca'nın kaçta eski kiliseye geleceğini bilmiyordu. Bu yüzden gece karanlığının iyice bastırmasını bekliyordu. Etraf iyice kararınca Alexander Meydanı'na doğru hareket etti. Aynı anda yanından büyük bir siyah Tatra geçti. Çek malı bu otomobiller bir bakıma Doğu'nun Cadillac'ı sayılıyordu. Arabanın bir diğer özelliği de sadece siyah renkte imal edilmesiydi. Doğu Berlin'deki her şey gibi arabaların renkleri bile iç karartıyordu. Sanki her şey insanın içindeki yaşama sevincini alıp götürmek üzere programlanmıştı. Yıkık dökük binalar şehrin görüntüsünü daha da çirkinleştiriyordu. İnsan hep Doğu Berlin'de yaşasa savaşın birkaç gün önce bittiğini sanabilirdi. Birçok binanın ön cephesi top mermileriyle harabe görüntüsündeydi. Tamir edilmiş binaların rengi ise griden siyaha dönüşmüştü. Birkaç kilometre ötede oturan bir Batı Alman için Doğu Berlin sokakları dünyanın en ücra köşeleri sayılabılırdi.

Französischer Caddesi, iki yanında eski binaların uzandığı sakin bir yoldu. Sokakta park etmiş birkaç arabanın dışında tek bir canlılık belirtisi yoktu. Saat sekiz buçuğa yaklaştığı için Doğu Almanların çoğu minik apartman dairelerinde et ve lahanadan oluşan alışılmış akşam yemeklerine başlamak üzereydiler. Malko birden yüz metre ilerdeki yıkık kiliseyi farkedebildi. Arabayı park edip yaya olarak kiliseye yürümeye başladı. Kilisenin önündeki toprak alan çamur içindeydi. Büyük kapının önünde durdu. Takip edilip edilmediğini anlamak için etrafı dinledi. Kendi nefesinden başka ses duymadı. Usulca kapıyı itti. Kapı hafif bir gıcırtyla geriye gitti. Malko büyük bir titizlikle usulca kapıyı örttü. Yirmi yedi yıl önce top ateşine tutulmuş kilisenin içinde çıt yoktu. Kilisenin içi karanlıktı. Sessizlik ürkütücü ve sinir bozucuydu. Malko kalp atışlarını hissetti. Yavaş yavaş gözleri karanlığa alışmaya başladı. Tavandaki yüksek pencerelerden Französischer Caddesi'nin sokak lambalarının ışığı sızıyordu. Ayaklarına moloz ve yıkıntı parçaları takıldı. Ayin masası tamamen yıkılmıştı. Sağda, solda azizlerin heykellerinin kırık dökük parçaları vardı. Ama Manap Amca ortalıkta gözüküyordu. Daha ne kadar bekleyeceğini düşünerek saatine baktı. Belki de adam elinde olmayan nedenlerle geç kalmıştı. Adamın içinde bulunduğu durumu çok iyi anlıyordu. Yirmi dört saat yakalanma tehlikesi ile dolaşmak hiç de kolay değildi. Bir saat daha beklemeye karar verdi. Adam belki de bir dostunun evinde saklanmaya başlamıştı. Belki de Manap Amca her gece

kiliseye geldiği halde kimseyi bulamayınca beklemekten vazgeçmişti. Dakikalar geçmek bilmiyordu. Malko ellerini birbirine sürterek ısınmaya çalışıyordu.

Aniden yerinden fırladı. Ayin masası tarafından bir taş sesi gelmişti. Ses yere düşen bir taşa, belki de bir fareye aitti. Nefesini tutarak gözlerini ayin masası çevresinde dolaştırdı. Aynı anda dışardan geçen bir kamyonun sesi duyuldu. Sessizlik birkaç saniye sürdü, sonra aynı yönde yeniden hafif bir ses duyuldu. Malko'nun vücudundaki bütün kaslar gerilmişti. Arkasına döndü. Birinin ayak sesini hissetmişti. Kapının tam önünde bir gölge belirdi. Karanlığın içinde kıpırdamadan ayakta duran bir erkek silueti görmüştü. Ses çıkarmadan bekledi. Bu arada Philip Corn'un verdiği dolmakalemi cebinden çıkarmış yanlanmasına adama doğru tutuyordu. Az duyulur bir sesle:

— Manap Amca, diye seslendi.

Gölge yeniden karanlıkta kayboldu. Malko adamın kapı girişindeki sütunlardan birinin arkasına saklandığını tahmin etti. Kendisi kilisenin tam ortasındaydı. Adamın elinde silah olsa çoktan vurulmuştu.

— Manap Amca! dedi yeniden kısık bir sesle. Ben dostum. Lütfen korkmayın.

Gölge birkaç saniyelik bir tereddütten sonra elinde bir taşla yeniden belirdi. Pencereden sızan ışıktan gri saçları ve gözlükleri parlıyordu. Bir Doğu ajanı olsa elinde taş yerine tabanca olurdu. Malko doğru iz üzerinde olduğunu anlayarak rahatladı.

— Kimsiniz? dedi gölgedeki adam

Almanca olarak.

— Size yardıma geldim. Beni gönderen Amerikalılar.

— Beni nasıl buldunuz?

— Yirmi dolar verdiğiniz kız sayesinde. New York Herald Tribune'e ilanı veren kız nerede olduğunuzu söyledi.

— Demek ilanı gazeteye vermiş.

— Öyle olmasa ben burada ne ararım?

Manap Amca elinde tuttuğu taşı yere bıraktı. Gizlendiği sütunun arkasından çıkıp Maïko'ya doğru yaklaştı. Adam oldukça ufak tefek ve zayıftı. Çok acı çekmiş olduğu karanlıkta bile yüzünden okunuyordu.

— Buradan çabuk gidelim. Etraf fare dolu. Günlerdir açım. Soğuktan donuyorum. Yürürken koluma girin. Yürüyecek gücüm kalmadı.

Maïko güçlü gövdesiyle yaşlı adama destek oldu. Kilisenin önündeki toprak alanı geçip BMW'ye bindiler. Koltuğa oturur oturmaz yaşlı adam derin bir oh çekti. Arabanın iç lambası sayesinde Malko Manap Amca'yı iyice inceledi.

Beyaz saçları, gözlükleri, zayıf vücuduyla yaşlı adam acınacak bir haldeydi. Zorla nefes alabiliyordu. Biraz daha gecikse, soğuk kilisede adamın cesedi ayağına takılabilirdi. Adamın bu geceye kadar bile dayanabilmesi büyük bir mucize sayılırdı. Arada bir, Manap Amca da Malko'ya kaçamak bakışlar atıyordu. Yaşlı Alman arabanın sıcaklığını lüks bir parfüm kokusu gibi içine çekti. Dizlerine koyduğu elleri hafifçe titriyordu. Gözlerinin altında torbalar oluşmuştu.

— O kadar uzun süre bekledim ki, artık gelmenizden ümidimi kesmişim. Moskova'daki adamınız sözünü tutmasaydı, Berlin mezarım olabilirdi. Artık insanlara güvenimi tamamen kaybettim.

— Ama sonunda geldim, dedi Malko.

Berlin Oteli'ni geçip yeni adı Marx Yolu olan Stalin Caddesi'ne saptılar. Doğu Berlin'in can damarı olan yol 'diğer caddeler gibi تنها ve ruhsuzdu. Manap Amca'nın yüz çizgilerinde ani bir endişe belirdi.

— Nereye götürüyorsunuz beni? Duvar arka tarafta kaldı.

Malko zor durumda kalmıştı. Elinden geldiğince ses tonunu yumuşatarak:

— Sizinle biraz konuşmak istiyorum, dedi.

— Konuşmak mı? Güvenlikte olduğum zaman konuşacak çok vaktimiz olacak. Şimdi konuşmanın sırası değil. (Bir an duraksadı. Sormak istediği soru dilinin ucuna gelmişti.) Duvar'ı nasıl geçeceğiz?

Malko cevap vermeden birkaç saniye bekledi.

— Doğrusunu isterseniz henüz bilmiyorum...

— Bilmiyor musunuz? Burada bir gün daha kalamam. Yakalanırsam nereye gönderileceğimi biliyorum. İşkence edilmektense ölmeyi yeğlerim. Amerikalı bana Moskova'da söz vermişti. Sözünüzü tutmayacağınız baştan belliydi.

Malko çok yavaş yol alıyordu. Adamın içinde bulunduğu ruh halini çok iyi anlıyordu. Amerikalılar aslında yerine zor getirilir bir söz vermişlerdi.

— Merak etmeyin. Ben bu iş için görevlendirildim. Sizi Doğu Berlin'den çıkarmanın bir yolunu bulacağız. Durumunuzu çok iyi anlıyorum.

Manap Amca'nın zayıf yüzündeki endişe çok belirgindi.

— Sizin büyük bir organizasyon olduğunuzu sanıyordum. Moskova'daki adam Duvar'ı aşmanın çocuk oyunu olacağını söylemişti. Ona inandım! Yoksa buraya gelir miydim?

Moskova'daki CIA ajanı Manap'ı ikna etmek için resmen yalan söylemiş ve kabak Malko'nun başına patlamıştı. Sabırlı ve anlayışlı olmak zorundaydı.

— Sandığınız kadar güçsüz değiliz. Ama söylendiği gibi bu iş çocuk oyuncağı değil. Sizi birkaç gün saklamalıyız. İstediginiz kadar para vereceğim. Artık sizinle ilgilendiğimizden emin olabilirsiniz.

Yaşlı Alman sonunda gözyaşlarını tutamaz hale gelmişti. Küçük bir çocuk gibi hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı. Aylardır gerilen sınırları artık laçka olmuştu. Adamın hali Malko'ya çok dokunmuştu. Arabayı durdurup kaldırıma yanaştı.

— Söz veriyorum, uzun süre beklemeyeceksiniz. Ama işin tehlikesiz olması için bazı önlemler almak zorundayız.

— Ne olur bana yerine getiremeyeceğiniz bir söz vermeyin. Vaatlere artık karnım tok.

Yaşlı Almanın hıçkırıkları dinmişti. Renata ile olanları anlattı. Anlatırken olayı sanki yeniden yaşıyordu.

— Düşünebiliyor musunuz? Ölümüne sebep olduğum kızın yanibaşında uykuya

daldım. Telefon geceyarısı çalmaya başladığında her şeyin bittiğini sandım. Koşarak evden çıkıp Französischer Caddesi'ndeki eski kiliseye sığındım. Siz gelene kadar da oradan dışarıya adımımı atmadım. Yirmi dört saattir mideme bir şey girmedi.

— Asıl adınız nedir?

— Wolfgang Mann.

Malko bir an duyduklarına inanmadı.

— Siz Nobel Fizik Ödülü'nü kazanan bilimadamısınız, değil mi?

Wolfgang Mann başını salladı. Sonra yaşlı gözlerini Malko'ya dikerek:

— Siz benim son şanslısınız. Size güveniyorum. Yoksa kendimi öldürmeyi tercih ederim! dedi.

Malko adamın yüz ifadesinden ciddi olduğunu anlamıştı...

IV. BÖLÜM

General Müller'in bürosu Lichtenberg Mahallesi'ndeki Güvenlik Polisi binasının üçüncü katındaydı. General Müller, Güvenlik Polisinin başı ve aynı zamanda Doğu Almanya'nın en güçlü adamlarından biriydi. Kimseye hesap vermeden aklına geleni tutuklayabilirdi. Kısacası astığı astık, kestiği kestikti. Ulbricht rejimi sırasında kendini gösterme fırsatı bulmuştu. Yaşlı Ulbricht'in imzalı bir resmi evindeki şöminenin üstünde asılıydı. Kendi buluşu olan işkence şekilleri bütün Doğu Bloku ülkeleri çapında ünlüydü. Bir yolunu bulup intihar edenler dışında konuşuramadığı kimse olmamıştı. Özellikle sülfürik asit kullanmaktan büyük zevk duyardı. Bir bardak içine atılmış bir çorba kaşığı sülfürik asit en inatçı sanığı bile konuşturmaya yeterliydi. Ayrıca ortaçağ işkencelerini uygulamakta da üstüne yoktu. Müller'in lughatında acıma kelimesi yer almazdı. General bekâr olduğu için zamamnı tamamiyle işine ayırmıştı. Ama hiç kimse Heinrich Müller'in için için Ruslardan nefret ettiğini bilmezdi...

Emireri kapıyı tıkladıp ziyaretçinin adını ilan etti:

— Albay İgor Rokoski!

Müller zoraki bir memnuniyetle yerinden

kalktı. İçeri giren sivil Rus albayın yüzü kaktüse benziyordu. İgor Rokoski, Rus Ordusu Bilgi Toplama Servisi'nde çalışıyordu. Aynı zamanda Doğu Berlin Rus Elçiliği'nde ataşeydi. Beş günden beri generalle konuşmak için randevu almayı bekliyordu. Her defasında da generalin çok meşgul olduğu söylenmişti kendisine. Vakit kaybetmeden konuya girdi:

—Wolfgang Mann'ı hâlâ bulamamış olmanız beni çok şaşırtıyor.

General, günlerdir atlattığı albayın bu sorusunu bekliyordu.

—Berlin çok büyük bir şehir. Bir yere saklanmıştı. Şehirdeki bütün apartmanları aratmam imkânsız.

—Amerikalılarla ilişki kuracağını size söylemiştim. Buna engel olamadınız!

—Amerikalılarla işbirliği yapan bütün kişileri tamyorum. Onlarla ilişki kurduğu an haberimiz olacaktır.

— Ya onlarla anlaşmadıysa?

General Müller cevap vermedi. Bugüne kadar bütün başarıları Moskova tarafından övgüyle karşılanmıştı. Amerikalıların arasına soktuğu casusları sayesinde uçan kuştan haberi olurdu. Ama bu kez eli kolu bağlanmıştı. Günler geçtiği halde Wolfgang Mann'dan haber yoktu.

— Merak etmeyin onu yakalayacağız, dedi kendinden emin bir ses tonuyla.

Rusun cevabı çok kısa oldu:

— Umarım. Moskova adama çok önem veriyor. Mann, Sovyet Rusya için hayati önem taşıyan bir sırla ortadan kayboldu. Sırrı kesinlikle Amerikalıların öğrenmemesi gerek.

Bu işi Güvenlik Polisi başaramıyorsa, Mosko-
va yardım göndermeye hazır.

Bu son cümle yüzünden Müller karşısındaki
Rus albayı tokatlayabilir di. Adam resmen
başarısız olduğunu vurguluyordu. »Her zaman
çelik gibi sağlam olan sınırları iyice gerilmişti.
Fanatik bir komünist olsa da, Ruslardan
nefret etmekten vazgeçmemişti.

— Buna gerek kalmayacak, dedi Müller
zoraki bir gülümsemeyle. Wolfgang Mann ile
bizzat kendim ilgileneneğim. Bu benim mese-
lem.

**

— Beni arabanın içinde bekleyin, dedi
Malko.

Wolfgang Mann bir saat önce hareket
halindeki arabadan atlamaya teşebbüs
etmişti. Adamı Batı'ya geçirmeden önce
güvenli bir yer bulmak zorundaydı. Ertegül
Denizli'nin randevu verdiği Copenhagen Cad-
desi'ndeki kahve, Duvar'm üç yüz metre
yakınındaydı.

Malko kapıyı itip kahveye girdi. Kalın
camlı gözlükleri olan eski smokinli bir garson
yanma yaklaştı.

— İyi akşamlar, efendim!

Malko salonun karanlık bir köşesinde
oturan Denizli'nin beyaz şapkasını farketmiş-
ti. Diğer masalarda gri üniformalı Vopolar
kadınlarla sohbet ediyorlardı. İçki tezgâhının
yanıbaşındaki eski soba salonu yeterince
ısıtmıyordu. Türk pençe gibi büyük elini
sevgilisinin boynuna atmıştı. Malko'yu önce
Alman kız farketti. Malko iskemleye oturur

oturamaz söze girdi.

— Size ihtiyacım var, dedi Türkçe olarak.
Arabadaki adamı hemen bir yere saklamalıyız.

— Bu karının evi güvenli değil. Ama bir
fikrim var. Şimdi dönerim.

İriyarı Türk yerinden kalkıp Malko'yu
kapıda karşılayan garsona doğru yürüdü. Kısa
bir süre ayakta konuştular. Masaya döndü-
ğünde göz kırptı.

— Günde iki yüz marka işi bağladım.
Adamı kahvenin altındaki mahzene gizleyebi-
liriz. Tezgâhın arkasında mahzene inen gizli
bir merdiven var. Heinz'e güvenebiliriz.
Ruslardan nefret eder: İhtiyacı olmasa para
bile almazdı.

Malko gözlüklü garsona göz attı.

— Ona güvenebileceğimizden emin misin?

— Bu konuda endişelenme. İş bana bırak.
Arasına Heinz'e önemli yardımlarım dokun-
muştur.

— Peki Mann'ı içeri nasıl sokacağız?

— Heinz yarım saate kadar burayı kapar.
Saat onda içerde kimse kalmaz.

Türk konuşurken bir yandan da sevgilisinin
bacağını okşuyordu. Kız anlamadığı bu garip
lisandan sıkılmış, bir an önce gitmek için
sabırsızlanıyordu.

— Ben Margret ile gidiyorum. Kahve
kapandıktan on dakika sonra arkadaşını içeri
sokabilirsin. Üç günlük peşin para vermeyi
unutma...

— Duvar'ı aşabilmek için bir yol biliyor
musun?

— Hayır. Özellikle son aylarda bu iş artık
imkânsız gibi.

Değişik bir dilde konuşmaları yan masadaki Vopoların da ilgisini çekmişti. Dinler gibi yapıp yeniden kızlara döndüler.

— Bir kamyon ya da bir arabanın içine gizlenmeye imkân yok mu?

— Hayır. Ellerinde bütün arabaların yapım planları var. İki yıl önce bir otobüsün gizli bölmelerine yedi kişi gizlenmişti. Vopolar hiç acımadan bütün otobüsü yayılım ateşine tuttular.

Türk ve Alman sevgilisi ayağa kalkmışlardı.

— Yine de bir şeyler düşüneceğiz, dedi Ertegül Denizli.

*

**

invaliden Caddesi'ni geçtikten sonra Malko Scharnhorst Caddesi'ne girdi. Manap Amca şimdilik güvenlikteydi. Berlin Koridoru'na vardığında bardaktan boşanırcasına yağmur başladı. Pasaportunu inceleyen Vopo, çıkış parmaklığını kaldıran düğmeye bastı. Zikzaklı yolda kısa bir süre ilerledikten sonra pasaport kulübesinin önünde durdu. Elinde makineli tüfek olan iki Vopo arabayı beş dakika boyunca inceledi. Bu arada Malko da sırlı sıklam olmuştu. Arabayla Doğu'dan Batı'ya adam geçirmenin olanaksızlığına gözleriyle tanık oluyordu. Küçük ahşap kulübenin içi oldukça kalabalıktı. Malko uzun boylu bir sarışının yanında yer buldu. Dakikalar geçmek bilmiyordu. Nihayet sırası geldi. Vopo pasaporttaki resmine bakarken şansı yine yaver gitti. Adam kendisini tanımamıştı. Muamelesi kendisinden önce biten sarışının

arkasında çıkışa yöneldi. Bakışları birleştiğinde gülümsediler. Malko:

— Arabanız var mı? diye sordu.

Kız hayır anlamında başını iki yana salladı.

— Benim var. Sizi bırakmamı ister misiniz?

Kız kısa bir tereddüitten sonra kabul etti.

Birlikte BMW'ye girdiler. Birkaç dakikada Batı sınırı içine geçmişlerdi. Batı'nın ilk gökdeleni "Axel Springer" bütün ihtişamıyla göze çarpıyordu. "Manap Amca şu anda ne yapıyor acaba?" diye düşündü Malko.

— Nereye gidiyorsunuz?

Malko dikkatle bakınca yol arkadaşının nefis bir sarışın olduğunu farketti. Kız sarı saçlı ve mavi gözlüydü.

— Bilmem. Beni şehir merkezine bıraksanız yeter.

Malko'nun gözleri kızın vücuduna kaydı. Dirî göğüsler ve ince uzun bacaklar nefes kesiciydi.

— Nasıl olur da sizin gibi biri gideceği yeri bilmez.

Kız gülümsedi.

— Batı'ya sadece gezmek için geçiyorum. Doğu'da yapacak hiçbir şey yok. Sıkıntıdan patlıyorum. Aslında Finlandiyalıyım. Doğu Alman kız atlet takımını çalıştırmak için altı aylığına Berlin'e geldim. Ülkemde de milli takım kaptanıydım. Sık sık bu tarafa geçerim. Berlin Koridoru'ndaki bütün Vopolar beni tanır. Ama anlayamadığım şey, her seferinde kâğıtlarımı didik didik incelemeleri.

Malko Fince "Merhaba" dedi. Kız sevinçle ellerini çırptı.

— Olamaz! Fince konuşuyorsunuz.

- Sadece birkaç kelime biliyorum. Adınız nedir?
- Sohveig Merika.
- Benimle bir içki içer misiniz diye sorsam, kızarmısınız?
- Neden olmasın? Bekleyenim yok. Nereye gidelim?
- Otelime, dedi Malko.

*

**

Solweig gözlerini açıp odayı incelemeye başladı. Çok lüks bir otel odasıydı. Malko yastığa sarılmış, hâlâ uyuyordu. Elbiseleri odanın dört bir yanına saçılmıştı. Güzel Finli komodinin üzerindeki şampanyaya uzandı, şişeyi başına dikti. Aynı anda Malko uyandı. Elleriyle kızın diri göğüslerine ve bacaklarına dokundu. İkisi de çıplak ve mutluydu. Olağanüstü bir gece geçirmişlerdi. Kız şişeden bir yudum daha alıp yataktan fırladı.

— Hey, nereye gidiyorsun? Daha yeni başlamıştık. Sabahın üçü henüz!

Kız minicik külotunu bacaklarına geçirdi. Irkının güzel temsilcilerinden biriydi. Malko'dan üç kat daha fazla içmesine rağmen dipdiriydi.

— Saat yedide antrenmanım var. Geç bile kaldım.

Üç dakika içinde giyinip hazır olmuştu. Malko yataktan kalkıp kızın yanına gitti.

— Güle güle, Sinderella!

Sohveig katıla katıla güldü.

— Hey, senin adın neydi sahi?

Malko kızın dudaklarına uzandı. Uzun uzun öpüştüler. Sonra kızın kulağına ismini

fısıldadı. Sohveig Malko'ya adresini bıraktı.

— Eğer Doğu Berlin'e gelersen... Seni bekleyeceğim.

— Buna gerek yok. Seni yarın akşam yemeğe davet ediyorum. Sana eşlik edemeyeceğim için beni affet. Bu geceyi asla unutmayacağım.

Solweig neşeyle odadan çıktı.

V. BÖLÜM

— Nereniz ağrıyor?

Malko dikkatle Doktor Gunther Herren'i inceledi. Gri camlı gözlüklerin ardından adamın bakışını kestirmek mümkün değildi. Doktor hemen hemen dazlaktı. Son saçlarını büyük bir itinayla taramıştı. Uzun boylu ve ince yapılıydı. Konuşurken dudakları ardında sigaradan sararmış dişleri gözüktüyordu. Bürosu Sybel Caddesi'ndeki eski apartmanın üçüncü katmdaydı. Dışarıya buranın muayenehane olduğunu belirten hiçbir tabela asılmamıştı.

Solweig gittikten sonra Malko iyi bir uyku çekip doktordan randevu almıştı. CIA için bile olsa doktorun suratına batırdığı iğnelere dayanmak zordu. Gunther Herren akupunktur tedavisi konusunda Berlin'in en usta doktorlarından biriydi. Artık söze başlamanın zamanıydı.

— Buraya dostunuz Burt Waldeim tarafından geldiğimi daha önce söylemeliydim. Birkaç yıl önce Otto John adındaki bir Doğu Alman ajanını Batı'ya kaçırmıştı Waldeim.

— Olabilir, dedi doktor. Benden beklediğiniz nedir? Adınızı bile bilmiyorum.

— Prens Malko Linge.

Almanın yüzünde en ufak bir değişiklik

olmamıştı. Sadece duyduğu ismi önündeki kâğıda not etti.

— Nerede oturuyorsunuz?

— Kempinsky Oteli'nde kalıyorum.

— Şimdi işe gelelim. Sizin için ne yapmamı bekliyorsunuz?

— Doğu Berlin'de size ihtiyacı olan bir arkadaşım var.

Doktor omuz silkti.

— Doğu Berlin'e gidemem. Orada doktor yok mu?

— En azından ön teşhisi koyabilirsiniz.

— Daha açık konuşur musunuz?

— Arkadaşımın mutlaka Batı'da tedavi edilmesi şart. Her ne pahasına olursa olsun!

— Dediklerinizi pek iyi anlayamadım. Sanıyorum, arkadaşınız bensiz iyileşmek zorunda.

Doktor ayağa kalktı, odanın kapısını açtı. Malko şimdilik ısrarın yersiz olduğunu düşündü. Çıkmadan önce yeniden doktora döndü.

— Otto John'u çok çabuk unuttunuz, Doktor Herren.

*

**

Kempinsky Oteli'nin barı sessiz ve dinlendiriciydi. Malko üçüncü buzlu Rus votkasını yudumluyordu. Yüzünde sıkıntılı bir ifade vardı. Güzel Finlandiyalıyla buluşacak olması bile neşesini yerine getirmiyordu. Elko Krizantem Küçük Ankara'daki dostlarıyla buluşmaya gitmişti. Sözde, adamların Astrid ile ilgilenip ilgilenmediğini kontrol edecekti.

Bu arada, en çok iki kilometre uzakta,

Duvar'ınöte yanında Nobel Fizik Ödüllü Wolfgang Mann bir mahzende titreyerek kurtulmayı bekliyordu.

Elinde pankart taşıyan bir otel komisi yanından geçti. Pankartta ismi yazılıydı.

— Prens Malko Linge.

Komi telefon kabinine kadar Malko'ya eşlik etti.

— Alo?

— Malko?

Malko yanlış duyduğunu sandı. Hafızası kendisine oyun mu oynuyordu?

— Samantha?

— Sesimi tanımadın mı?

Kontes Samantha Adler'in alaylı sesi küçük kabinde çınılıyordu.

— Senin gibi birisi bu tür sürprizlere hazırlıklı olmalı. Umarım, senin için kötü bir sürpriz olmadım.

— Başka nasıl olabilirsin ki?

Malko, Samantha Adler'i Demirperde gerisinde ölmüş sanıyordu.

— Beni ölü sanıyordun değil mi, prens? Henüz nefes alıyorum. Berlin'e hoş geldin!

— Beni nasıl buldun?

— Bugün dostlarımdan birini ziyaret etmişsin.

Malko şaşkınlığını gizlemek için sustu. Samantha'nın kötü sürprizlerine alıştı.

— Ne zaman görüşüyoruz? diye sordu Malko.

— İstersen bu akşam. Küçük bir davet veriyoruz.

— Ama yalnız değilim.

— Farketmez. Kızın çok güzel olduğundan

eminim. Yakın dostluğumuz umarım onu kışkandırmaz. Adresi veriyorum.

Malko not etti. Samantha'nın verdiği adres CIA'nın "Haritacılık ve Meteoroloji Dairesi" nin çok yakındaydı. Kadınla birçok ortak noktaları vardı. Ama çingiraklı bir yılan bile Samantha'dan çok daha az tehlikeliydi. Kontes, 1945'te Ruslar tarafından öldürülen ailesinin yaşayan son ferdiydi. Malko daha önce Samantha Adler yüzünden iki kez ölümden dönmüştü. Manap Amca'nın varlığından haberdar olması, CIA için çok tehlikeliydi.

Malko Samantha'yı düşünürken bir kadın sesiyle irkildi.

— İyi akşamlar!

Güzel Finlandiyalı her erkeğin aklını başından alacak kadar alımlıydı. Yüksek topuklu ayakkabıları ve siyah tülден yapılmış mini elbisesiyle atletten çok mankene benziyordu.

— Tanrım! Ne kadar güzelsin.

Solweig yanına oturdu. Üstüste iki kadeh şampanya içti. Üçüncü kadehi kaldırırken Malko:

— Seni bir davete götüreceğim, dedi.

Kızın hayal kırıklığı yüzünden okunuyordu.

— Başbaşa kalacağımızı sanmıştım.

— Söz veriyorum geceyi birlikte noktalayacağız.

Masadan kalkıp kapıya yürürken herkesin gözü kızın üstündeydi.

*

**

Malikânenin kapısını askeri üniformalı bir genç açtı. Siyah botlar, kırmızı çizgili kasket giymiş olan genç yolu gösterip reverans yaptı. Malko dikkatle inceleyince, genç adamın üzerindeki Rus Ordusu'nda yüzbaşı üniforması olduğunu farketti. Büyük mermer holü geçtikten sonra ikinci kata çıkmak için bir merdivenin önüne geldiler. İki basamakta bir yüzbaşı üniforması giymiş genç adamlar bekliyordu. İşin ilginç yanı, gençlerin hepsinin* birbirinden yakışıklı olmasıydı. Gri yüzbaşı üniformaları saf ipekten dikilmişti. Eve adım attıkları andan itibaren gariplikler birbirini kovalamaya başlamıştı.

Malikânenin dış görünüşü muhteşemdi. Çamlar içine gizlenmiş beyaz yapı uçsuz bucaksız bir parkın içine inşa edilmişti.

Görüntüden ürken Solweig dönelim diye tutturmuştu. Kızın hayatında böyle bir yere ayak basmadığı anlaşılıyordu.

Merdivenin son basamağında Kontes Samantha Adler gözüktü. Kadının görüntüsü de en az malikâne kadar muhteşemdi. Sarı saçlarını topuz yapmış, bacaklarını tamamiyle ortaya koyan gümüş rengi bir tuvalet giymişti. Taktığı mücevherler boynunda ve kollarında ıslıl ıslıl parlıyordu. Kadın basamakları yavaş yavaş inerken Malko'ya yaklaştı. Malko "Her zamanki gibi yine nefes kesici" dedi içinden. Samantha, Solweig'i umursamadan öpmesi için elini Malko'ya uzattı. Genç kız afallamış, elini kolunu nereye koyacağını bilmeden şaşkın şaşkın bakıyordu. Malko:

— Burası Kremlin Sarayı'na benziyor, dedi.

Samantha yüksek sesle kahkaha attı.

— Hayır. Sadece küçük bir benzeri. Burt'un çok garip zevkleri var. İnsanın onun kadar çok parası olursa, gariplikleri normal karşılanıyor.

Merdivenleri çıkıp büyük bir kapının önüne geldiler. İki Rus askeri reverans yaparak kapıyı açtı. Yüksek tavanlı üçgen bir salona girdiler. Salonun ortasındaki yuvarlak havuzda bir düzine çıplak kız vardı. Kızlar on beş müzisyenden oluşan Çigan orkestrasının eşliğinde suda kuğu gibi süzülüyorlardı. İnsanın gözünü okşayan bir tabloydu bu. Havuzun etrafında en az altmış konuk vardı. Davetlilerin çoğu yaşlı, çirkin kadın ve erkeklerden oluşuyordu. Kadınlar Noel ağacı gibi süslenmiş, erkekler ise siyah smokinlerin içinde iri penguenlere benzemişlerdi. Davetlilere sunulan içkiler ince ve pahalı bir zevkin ürünüydü.

Tahtı andıran bir koltukta oturan kızıl sakallı, mavi gözlü, iri burunlu birinin önünde durmuşlardı. Adam kısa bir pipo içerek altın başlı asasıyla oynuyordu. Kimseye aldırmayan bir hali vardı. Samantha gözlerini kısarak sesini yükseltti.

— Malko, işte Burt Waldeim. Burt, sana Prens Malko'yu tanıştırayım.

Bu sırada Sohweig yanbaşılarında belirmediğinden kızı atlayamadı.

— Bu da arkadaş, Sohweig.

Burt Waldeim yerinden kıpırdamadan "Sizleri tanıdığımı memnun oldum!" diyerek güzel Finliyi inceledi. Sesi boğuk ve kalındı. Adeta konuşmak için kendini zorluyordu. Waldeim'in arkasında ayakta duran rahip

kılıklı biri daha vardı. Adamın kıyafeti ve ağırbaşlı görünümü ortama hiç uymuyordu.

Samantha Malko'yu kolundan tutup büfeye doğru sürükledi. Sohveig bir an ne yapacağını bilmeden durdu, sonra yanından geçen tepside bir kadeh alıp bir dikişte bitirdi. Biraz rahatlamaya ihtiyacı vardı. Böyle bir yerin olabileceğini anlatsalar bile inanmazdı. Malko'nun kendisini neden buraya getirdiğini düşününce kızdı. Özellikle Samantha Adler'den hiç hoşlanmamıştı.

— Burt hakkında ne düşünüyorsun?

— Alışılmamış biri, dedi Malko. Adam senin neyin oluyor?

— Burt Berlin'in en zengin adamıdır. 1945 yılında karaborsacılık sayesinde zengin olmuş. Savaş sonrası Berlin'deki yıkık binaları ekmek fiyatına satın alıp parayı topladı. Şimdi servetinin hesabını bilmiyor. Ne Berlin'den ne de bu malikâneneden dışarı adımını atmadan yaşıyor. Bana da aşık.

— Yanında duran papazın burada ne işi var?

Samantha gülümsedi.

— Burt çok zor konuşabiliyor. Ses tellerinde tedavi edilemez bir hastalık oluşmuş. Bazen günlerce ağzını açamaz. Doktorlardan ümidi kestiği için din adamlarından medet umuyor. Papazın görevi gün boyu iyileşmesi için dua etmek...

— Ya Rus askeri üniformalı uşaklar?

— Burt Ruslardan nefret eder. Üniformalı askerlere emir vererek kendince Ruslardan intikam alıyor. Dikkat ettiysen hepsi de kız gibi güzel delikanlılar. Hepsinin de homosek-

süel olduğunu anlamışsındır. Baksana nasıl da kırıttıyorlar. Sokaklarda kendilerini satacaklarına Burt'un emrinde çalışmayı tercih ediyorlar.

Samantha 'nm yüzünde şeytanca bir ifade belirdi.

/ — Dostum Doktor Herren'in söylediğine göre Burt'un bir yıllık ömrü kalmış. Burt bana delicesine tutkun. Ama sürekli ondan kaçıyorum. Servetini ayaklarımın altına serdiği an onun olurum. Ben kaçtıkça o kovalıyor. Ömrümü çok zengin bir kadın olarak tamamlamak istiyorum. Burt'un serveti bana kalmalı...

Malko altın rengi gözlerini Samantha'ya dikti.

— Dostun Herren'e ihtiyacım var.

— O aslında Burt'un dostu sayılır. Seni buraya bu yüzden çağırdım. Gel, sana evi gezdireyim.

Mermer koridoru geçip büyük bir kapıdan içeri girdiler. Burası yüksek tavanlı yuvarlak bir yatak odasıydı. Yatak da oda gibi yuvarlaktı. Yerler halı yerine beyaz vizonla kaplanmıştı. Samantha yatağa uzanıp Malko'yu kendine doğru çekti. Birkaç dakika boyunca dudakları birleşti. Aniden Samantha kendini çekti.

— Senin gibi bir erkek daha tanımadım.

Malko konuya girmenin en uygun zamanı diye düşündü.

— Doğu Berlin'de saklanan bir adamı Batı'ya geçirmem lazım. Acele etmek zorundayım. Adam her an yakalanma tehlikesi ile karşı karşıya.

— Kim bu?
— İsmi veremem şimdilik. Yalnız, Alman olduğunu söyleyebilirim.
— Bu iş için Amerikalılar yüz bin mark ödeyebilir mi?
Malko kararsızdı.
— Çok pahalı bir fiyat.
— Tabii ki pahalı, ama Duvar'ı aşmak kolay değil. Zor durumda olmasan Doktor Herren'e gider miydin?
— Burt Waldeim işe karışacak mı?
— Tabii. Beni memnun edebilmek için Doktor Herren'i bu işle görevlendirecek.
— Doktor Herren emin biri midir?
— Şimdiye kadar ihanet etmedi, ama bilirsin bizim meslekte kimseye güven olmaz. Özellikle Berlin gibi bir şehirde...
Malko yeniden kadının dudaklarını öptü. Elleri kadının kalçaları üzerinde dolaşmaya başlamıştı.
— Hayır, Malko. Burada olmaz. Odanın her yerinde gizli kameralar olabilir. Burt bizi sevişirken görürse, senin iş suya düşer. Çabuk buradan çıkalım. Bana sözünü ettiğin o adamın resmi gerek.
— Yarın temin ederim, sanıyorum.
— Fotoğrafı ele geçirdiğin an bana telefonla bildir.
Malko Kontes Samantha Adler'in elini dudaklarına götürdü.
— Umarım her şey yolunda gider.

*

**

Arabaya girdiği anda Sohveig bomba gibi patladı.

— Beni cehennemin içine getirdin. Hepinizden nefret ediyorum.
— Üzgünüm, dedi Malko. Böyle olacağını tahmin edemezdim.
Kempinsky Oteli'nin önüne geldiklerinde Sohveig hiçbir şey söylemeden kapıyı açıp indi. Önünden geçen ilk taksiye atlayarak gözden kayboldu.
Malko hırsıyla arabanın tekerliğine bir tekme indirdi. Kız elinden kuş gibi uçup gitmişti.

VI. BÖLÜM

Malko Wolfgang Mann'm fotoğraflarına baktı. Adamın gözlerinde yalvaran bir ifade vardı. Fotoğraf çektirmemek için uzun süre direndiği ve sonunda kabullendiği anlaşılıyordu. Ertegül Denizli ve arkadaşları bu fotoğrafları çekmek için kendilerine has yöntemler uygulamışlardı şüphesiz.

Malko ve Ertegül Denizli porno filmler gösteren bir sinemanın önünde buluşmuşlardı. Denizli her zamanki gibi geniş kenarlı beyaz şapkasını giymişti.

— Manap Amca nasıl? diye sordu Malko.

— Pek iyi değil. Çok korkuyor. Fotoğrafi çekebilmek için ellerini arkadan bağlamak zorunda kaldık.

Malko fotoğrafın hangi şartlar altında çekildiğini düşünmemeye çalıştı. Yeniden Mann'ın fotoğrafına göz attı. Bilimadamının gözlerindeki bakış ürkek bir tavşanı andırıyordu.

— Çok fazla beklemeyecek. Pasaportu yarın elime geçiyor. Yarına kadar bir çılgınlık yapmasın. Bodrumdan dışarı hiç çıkmaması gerekiyor.

*

**

— Umarım Solweig ile aran düzelmiştir.

Samantha Adler'in sesi iğneleyici ve alaylıydı. Kadın vücudunu ikinci bir ten gibi saran daracık bir deri takım giymişti. Burt Waldeim'in malikânesi derin bir sessizlik içindeydi. Samantha fotoğrafları yuvarlak masanın üzerine koydu.

— Bu yaşlı adam Amerikalılar için çok mu önemli? diye sordu Samantha.

Malko konuyu sonuna kadar Samantha'dan gizlemeye kararlıydı. Kaçamak bir cevap verdi:

— Bu konuda pek fikrim yok. Tek bildiğim Amerikalıların kendisini Batı'ya geçirmek için söz verdikleri.

Samantha Malko'nun yalan söylediğini sezmişti, ama üzerinde durmadı.

— Saat beşte buraya gel. Yüz bin markı getirmeyi de unutma...

— Samantha, bu adam Güvenlik Polisi tarafından aranıyor. Sahte pasaport da taşısa, Vopoların elinde fotoğrafı olabilir, dedi Malko.

— Bırak da sözümü bitireyim. Bu akşam ya da önümüzdeki iki akşam boyunca saat dokuz ile sabahın üçü arasında adamın Berlin Koridoru'na gelsin. Vopoların şefi yıllardır Burt için çalışıyor. Burt istese, Hitler'i bile geçirir.

— Pasaportu hazırlayan kim?

— Doktor Herren.

Bakışları birleşti. Yıllar önce aralarında geçenleri unutmışlar, şimdi birbirinin yardımına koşan iki dost olmuşlardı yeniden.

— Bu iş bitsin, Burt'u atlatıp birlikte bir gece geçiririz, dedi Samantha.

Malko kadını uzunuzun öptü.

*

**

Ertegül Denizli ve Elko Krizantem yeşil Pontiac'ın içinde bekliyorlardı. Malko arabasından inip yarı aralık cama yaklaştı.

— Kahve saat onda kapanıyor. Onu biraz geçe Wolfgang Mann'ı mahzenden çıkarın. İkiniz de ayrı ayrı geçin sınırdan. Mann'ı Französischer Caddesi'nin başında bırakın. Berlin Koridoru'na kadar yürüsün. İşte pasaportu. Bol şanslar!

— Sağol! dedi Türkçe olarak Ertegül Denizli.

Sadık dostu Elko Krizantem sayesinde işlerin yolunda gideceğinden emindi, ama yine de midesi bulanıyordu. İşler umduğundan da kolay yoluna girmişti. Samantha'nın son anda kazık atma ihtimali Malko'yu korkutuyordu. Kendisine güvenen bir adamı yarı yolda bırakmak istemiyordu. Gözlerinin önüne Wolfgang Mann'm ağlayan yüzü geldi.

*

**

Buz gibi rüzgâr Maiko'nun içine işliyor, Philip Corn anorağının içinde tir tir titriyordu. İki adam tahtadan yapılmış kulelerden birinin üzerine çıkmış, heyecanla Berlin Koridoru'nun çıkışını izliyorlardı. Batı'daDoğu'nunen rahat görülebildiği kuleyi seçmişlerdi.

— Gecikmeyeceklerini umarım, dedi Malko paltosunun yakasını kaldırarak.

— Kontes Adler'in güvenilir olduğundan eminsin, değil mi?

— Şu anda elimizde ondan başka kimse

yok. Başka yardım edecek birini tanıyorsan gelecek defa onunla çalışırız.

Philip Corn verecek cevap bulamadı.

Geçkin öbür yanında bir Vopo Batı'ya geçen bir Mercedes'in altını aynalı lambasıyla aydınlatıp geçiş emri verdi. Peşindeki arabada Ertegül Denizli vardı. Eğer her şey yolunda giderse, Wolfgang Mann arkasından gelecekti. Elko Krizantem yarım saat önce sınırdan geçmişti. Herhangi bir tersliğe karşılık ilerde bir ambulansın içinde bekleyecekti.

Ertegül Denizli her zamanki gibi sakin ve telaşsızdı. Vopo arabayı iyice inceledi ve Türkü pasaport kontrol odasına gönderdi. Her şey yolunda gözüküyordu.

Aniden siyah bir Tatra ortaya çıktı. Vopo arabadan inenlere selam verdi. Arabadan üç kişi indi. Adamlardan birinin üzerinde general üniforması vardı. Maiko'nun kalbi yerinden çıkacak gibi atıyordu.

— Neler oluyor? diye sordu Philip Corn.

— Bilmiyorum. Yeni gelenler hiç hesapta yoktu.

General ve iki yardımcısı pasaport kontrol odasına girdiler. Burt Waldeim'in adamı generalin yanında Wolfgang Mann'ın işlemlerini tamamlayabilir miydi? Malko Manap Amca'nın ortaya çıkmaması için dua etmeye başladı. Şu andan itibaren adamı uyarması imkânsızdı. Pasaport kulübesinin kapısında Ertegül Denizli gözüktü. İriyarı Türk arabaya binip motoru çalıştırdı. Araba zikzaklı yolu takip ederek hızla Batı'ya yaklaşıyordu.

Malko ve Philip Corn nefeslerini tutmuş geçite bakıyorlardı. Birden Wolfgang Mann

belirdi. Adam mavi atkısını boynuna sarmış, elleri ceplerinde yavaş yavaş Berlin Koridoru'na yaklaşıyordu. Malko adamın kalp atışlarını yanbaşımda hisseder gibi oldu.

— İşte, o! dedi Malko.

Mann'm yanına yaklaşan Vopo, adamı pasaport kulübesine soktu. Wolfgang Mann kulübenin yanına park edilmiş siyah Tatra'yı son anda gördü.

Tatra'dan inen general ile iki yardımcısı henüz kulübeden çıkmamışlardı. Saniyeler bir türlü geçmek bilmiyordu. Sonunda barakanın kapısı açıldı. Generalin emirlerinden biri dışarı çıkıp arabaya bindi. Siyah Tatra küçük bir yarım daire çizerek yeniden Doğu'ya döndü.

Malko'nun kalbi göğüs kafesini delip çıkacak kadar hızlı atıyordu. Kulübenin kapısı ikinci kez açıldı. General gözüktü. Arkasında Wolfgang Mann vardı. Emireri yaşlı adamı kolundan tutmuş, iterek yürütüyordu. Wolfgang Mann'ın çırpınışları boşunaydı. Avaz avaz bağıyor, Vopo'dan kurtulmak için boşuna çaba harcıyordu. Emireri Mann'ı susturmak için yüzüne bir yumruk attı.

— Tanrım olamaz! dedi Malko.

Samantha her zamanki yılanlığını yine göstermiş, yaşlı bir adamın hayatıyla oynamıştı. Samantha'ya güvendiğini hatırlayınca hırsla yumruklarını sıktı. Kadın kendisine bir kez daha kötü bir oyun oynamıştı. Philip Corn'un omzuna dokunmasıyla kendine geldi.

— Neler oldu? diye sordu Amerikalı.

— Özür dilerim, dedi Malko kızgınlığını saklamak isteyen bir ses tonuyla. Bu başarısız-

lığın tek sorumlusu benim. Güvenilmemesi gereken birine güvendim. Ama bu son artık. Çünkü gelecek defa hayatta olmayacak.

Arkasını dönüp hızla gözleme kulesinden indi. İte kaka Tatra'ya bindirilen Wolfgang Mann'm acıklı hali bir türlü gözlerinin önünden uzaklaşmıyordu. Elko Krizantem ve Ertegül Denizli Malko'nun yanına yaklaştı. Krizantem efendisinin öfke saçan gözlerinden bir terslik çıktığını hemen anlamıştı.

— Gelecek bir emre kadar Doğu'ya geçmek yok. Bu ikiniz için de çok tehlikeli olabilir. Manap Amca'yı yakaladılar. Adamı konuştururlarsa hepimizin işi bitik. Tabii onunki bizden önce.

VII. BÖLÜM

Malko arabayı beyaz malikânenin uzağına park etti. Evi çevreleyen duvarları bir panter çevikliğiyle tırmanıp bahçeye girdi. Samant-ha'nın yatak odası ikinci katta olmalıydı. Usta bir dağcı olduğu için evin dış cephesindeki krişler sayesinde balkonlardan birine ulaştı. Philip Corn'un verdiği kalemin ucuyla camı kesip balkon kapısını açmayı başardı. Girdiği yer, Burt Waldeim'm çalışma odası olmalıydı. Kitaplıkta kimse yoktu. Koridora göz gezdirdi. Yerler mermer kaplı olduğu için ayak sesleri duyulabilirdi. Malko bir kedi sessizliğiyle yürümeye başladı. Samantha evi gezdirirken koridorun ucundaki odanın kendisine ait olduğunu söylemişti.

Genç kadın tuvalet masasına oturmuş sarı saçlarını fırçalıyordu. Samantha Malko'nun aynadaki aksini gördüğünde çok geçti. Eli tabancasını almak için çekmeceye uzandığında, Malko'nun silahını farkettil. Avusturyalı-nın nefretle yanıp tutuşan gözlerinden bir şeyler olduğunu hemen anladı.

— Neler oldu?

Ses tonu merak ve endişe doluydu.

—Wolfgang Mann yakalandı. Hem de sadece bu iş için görevlendirilmiş bir general tarafından. Bilirsin tutuklama işi için bir

general görevlendirilmez. Biri Wolfgang Mann'ı önceden ihbar etmiş olmalı, yoksa tam Batı'ya geçeceği anda general ile iki adamının geçiş kapısında bulunmaları tesadüf olamaz.

— Sen ciddi mi konuşuyorsun?

Duydukları karşısında Samantha' nın kaşla-rı çatılmış, dudakları hırsıyla gerilmişti.

— Şaka yapar gibi bir halim var mı? dedi Malko.

Samantha Malko'ya döndü.

— Aptal olma. Bu işte benim parmağım olsa Wolfgang Mann'ı kendim kaçıtır, sonra da sana satardım. Hem de iki yüz bin marka. İhbarcayı tanıyorum.

— Kim? dedi Malko inanmayan bir sesle.

— Doktor Herren.

— Doktor Herren ile Bay Waldeim uzun yıllardan beri dostlar. Herren bunu Burt'a niçin yapsın? Hem de arada sen varken?

Samantha omuz silkti.

— İnsanların neden ihanet ettiklerini bana sorma. Berlin'de insanlar er veya geç daima birbirlerini aldatırlar. Doktor Herren yıllardan beri ikili oynayan bir Doğu Alman ajanıydı belki de. Ya da bizden biri son anda Doğu Almanların tarafına geçti.

Kadın bir çekmeceye uzanıp plastik bir torba çıkardı. Marklarla dolu torbayı Malko' ya uzattı.

— İstersen sayabilirsin. İçinde tam yüz bin mark var. Doktora gelince merak etme yarm çoktan ölmüş olacak.

— Onu öldürmemeliyiz.İşimize yarayabilir, dedi Malko.

Samantha'nın gözleri kısıldı, telefona

uzandı. Sesi sakinleşmişti.

— Korkunç bir şey oldu, dedi ahizeyi uzakta tutarak. Mann birkaç saat önce tutuklandı. Tam Berlin Koridoru'nu aşmak üzereyken.

Malko paralel telefonda dinliyordu konuşmayı. Doktor Herren zoraki bir şaşkınlıkla cevap verdi:

— Bir yanlışlık olmalı. Her şey çok iyi planlanmıştı. Wolfgang Mann son anda fikir değiştirmiş de olabilir...

— İlişki kurduğunuz kişiler güvenilir miydi?

— Kesinlikle.

— Önemli bir şey daha var. Amerikalılarla çalışan ajan hâlâ Doğu'da. Bir an önce Batı'ya geçmesi gerek. Sizden ikinci bir yardım bekliyoruz. Amerikalılar için Malko büyük önem taşıyor.

Karşı tarafta kısa bir sessizlik oldu. Doktor Herren'in cevap vermesi uzun sürmüştü. Yeniden sesi duyuldu:

— Onunla hemen ilişki kurabilir misiniz, kontes?

— Sanırım, evet! dedi Samantha.

— Bir saat içinde Friedrisch Caddesi'ndeki S-Bahn Garı'na gelsin. Bekleme salonundaki gazeteci kulübesinden bir "Neue Zeit" gazetesi satın alsın. Gazeteyi başlığı gözükür bir şekilde okumaya başlasın. Göndereceğim adam onu bulup güvenlik içinde Batı'ya geçirir.

— Malko adına teşekkür ederim.

*

Malko'nun bütün ısrarına karşılık buluşma yerine Elko Krizantem gitmeye karar vermişti. S-Bahn Garı her zamanki gibi aceleci insanlarla doluydu. Trenlerden inen kalabalık soğuktan donmamak için aceleyle otobüs duraklarına koşturuyordu.

Krizantem soğuktan donan ellerini birbirine sürterek ısınmaya çalıştı. Bekleme yerine doğru yürürken kalbi heyecanla çarpıyordu. Malko bekleme salonunda bir saat bekleyip yeniden Batı'ya dönmesini söylemişti. Gara girmek üzereyken, beş on metre uzağında siyah bir Tatra ile gri bir Warburg durdu. Arabalardan sivil giyinmiş birkaç adam indi. Elko'yu iterek bekleme salonuna doğru hızla yürümeye başladılar. Türk anorağının yakasını ve atkısını kaldırarak yüzünü gizlemeye çalıştı.

Bekleme salonuna girenler kendisine hiç dikkat etmemişlerdi. İkili gruplar oluşturarak gazete satıcısının etrafında toplandılar. Aralarından biri trenlerden inenleri denetleyen Vopoları doğru yürüdü. Elko etrafına bakınca çıkış kapılarını tutmuş bir düzine Vopo gördü. Herkes elinde Neue Zeit olan bir adamın peşindeydi.

Elko Krizantem nefretle yüzünü buruşturdu. Bir an önce Malko'yu haberdar etmesi gerekiyordu.

*

**

Malko zile kuvvetlice bastı. Sonunda merdivenlerden inen birinin ayak sesleri duyuldu. Doktor Herren kapıyı aralayınca zile basmakta olan Samantha'yı gördü. Malko

kadının arkasına gizlenmişti. Herren'in kapıyı kapamasına fırsat bırakmadan ayağını aralığa sıkıştırıp adamı arkaya itti. Kapı sonuna kadar açılmıştı. Malko ikinci bir tekmeyle kapıyı örttü.

— Doktor Herren, dedi, dostlarınız randevu yerine tam zamanında geldiler, ama beni bulamadılar. Son günlerde randevularıma pek sadık değilim.

— Ne... Ne demek istiyorsunuz? Benden istediğiniz nedir?

Malko adamın yakasına yapıştı.

— Senin yüzünden bir adamın hayatı sönmek üzere... Hâlâ anlamadın mı? Wolfgang Mann'ı ihbar eden ve beni tuzığa düşürmek isteyen sensin.

Herren olduğu yerde dondu. Kolları aşağı düştü. Karşı koymanın boşuna olduğunu anlamıştı. Bir gün her şeyin ortaya çıkacağından emindi. İşte o gün gelmişti.

*

**

General Müller, elleri arkasından kelepçeli Wolfgang Mann'a döndü. Yarım saatten beri adamı konuşturmak için uğraşıyordu. Mann sessizce gözyaşı döküyordu. Kendisini Güvenlik Polisi binasına götüren arabanın içinde korkunç bir sinir krizi geçirmiş, Müller'in karşısına çıkarılmadan önce sakinleştirici bir iğne yapılmıştı.

— Son kez söylüyorum, dedi Müller. Bir erkek gibi davranın. Kadınlar gibi gözyaşı dökerek bizi yumuşatamazsınız. Size işkence etmeyeceğiz. Bu konuda söz veriyorum. Güvenlik Polisi, Gestapo değildir. Ama Ruslar

peşinizde.

— Şunu aklına koy aptal asker, dedi Mann. Rusların eline düşeceğime ölmeyi yeğlerim.

General Müller masasındaki çekmeceyi açarak bir dosya çıkardı. Birkaç saniye dosyanın içindeki belgeleri okur gibi yaptı. Sonra Mann'a döndü.

— Birkaç gün önce bir kadın ölü bulundu. Ölümünden çok kısa süre önce yaşlı bir adamla birlikte yemek yerken görülmüş. Tanıkların ifadesine göre bu yaşlı adam size çok uyuyor. Kızın adı Renata. Onu öldüren kişi sizsiniz, değil mi profesör?

Wolfgang Mann'ın elleri ve dizleri titremeye başladı. Unutmaya çalıştığı olay yine gözlerinin önünde canlanmıştı. Renata'yı öldürmek istemediğini binlerce kez kendi kendine tekrarlamıştı. Cevap vermek için ağzını açtığı anda sesi çıkmadı.

General Müller indirdiği darbeden son derece memnun bir yüz ifadesiyle konuşmaya devam etti.

— Sizi çok iyi anlıyorum. Kızı öldürmek istememiştiniz. Ama bu cinayetin size faydası dokunabilir. Doğu Almanya toprakları üzerinde bir cinayet işlediğinize göre yine bu topraklar üzerinde yargılanmanız gerekiyor. Sizi Ruslara teslim etmeden önce cinayet suçundan yargılamak zorundayız. Rusların buna karşı çıkmaya hakları yok.

Wolfgang Mann generale endişeyle baktı. Müller bu sözlerle ne demek istiyordu? Kendisini bir süre daha Doğu Alman topraklarında tutarak eline ne geçecekti? Bu bir tuzak olabilir miydi? Yorgun beyninde

sorular birbiri ardına sıralanıyordu...

-Beni neden Almanya'da tutmak istiyorsunuz? Normal olarak Ruslara iade edilmem gerekmez mi?

General Müller, Güvenlik Polisi binasını çınlatan bir kahkaha attı.

VIII. BÖLÜM

Doktor Herren'in çığlıkları dayanılmazdı. Malko işkence edilen doktora bakmamak için kendini zorladı. Sahne tüyler ürperticiydi. Kollarından zincire vurulmuş Doktor Herren'in vücudu ve yüzü tanınmaz haldeydi. Durduğu yerde bir kan gölü oluşmuştu. Malko adamın hayalarının kesilmiş olduğunu gördü. Midesi bulanmıştı. Kusmamak için kendini zor tutuyordu. Yine de adama yaklaşarak:

— Size bir teklifim var, dedi. Sorularıma cevap verin. Daha fazla acı çekmeden öleceksiniz. En azından ölüm kurtuluşunuz olur.

Malko'nun sözleri Herren'in kulaklarında uğuldadı. Konuşulanları doğru dürüst anlamıyordu. Vücudu artık işkenceye tahammül edecek halde değildi. Kabul ettiğini belli eder şekilde hafifçe başını salladı.

—Wolfgang Mann'ı kim tutukladı? diye sordu Malko.

Herren'in dudakları kımıldadı. Sesi duyulmayacak kadar hafif geliyordu. Malko kulağım yaklaştırdı.

— General Heinrich Müller!

— Mann şu anda nerede bulunuyor?

— Güvenlik Polisi hapisanesinde.

Doktor Herren'in ağzından yeniden kan boşandı. Adam inlemeye başlamıştı. Malko

doktorun birkaç dakika içinde öleceğini anlamıştı. Herren'e yaklaştı.

— Bana bütün bildiğinizi söylemenizi istiyorum. Müller nerede oturuyor? Evli mi, bir metresi var mı? Nerelere gider?

Bu defa Herren cevap vermedi. Başını önüne düşüdü. Adam ölmüştü.

— Özür dilerim Malko, dedi Samantha. Herren'in konuşacağını sanmıştım. İstersen, işkencecileri cezalandırabilirim, ama bunun bir işe yarayacağını sanmıyorum. Artık Wolfgang Mann'ı unutman gerekiyor.

Malko 'mm gözlerinde kararlı bir parıltı belirdi.

— Hayır. Wolfgang Mann'a söz verdim. Nerede olursa olsun, onu bulup Batı'ya geçireceğim.

Samantha bu beklemediği cevap karşısında donup kaldı.

*

**

Philip Corn önünde duran kâğıt üzerine anlamsız şekiller çiziyordu. Malko'nun anlatıklarını duydukça da renkten renge giriyor, arasına duyduklarına inanamayarak Malko'ya şaşkın şaşkın bakıyordu. Malko sözlerini bitirdiğinde yerinden fırladı.

—Çılgınlık! Bu anlattıkların başından sonuna kadar çılgınlık. Hatta, bu kelime bile yetersiz kalıyor...

Malko gözlerini Berlin haritasına dikerek gülümsedi.

—Manap Amca'yı kurtaracak başka bir yol biliyorsan söyleyebilirsin...

— Batı Almanlar Doğu Almanlarla başla-

rını derde sokmak istemiyor. Bunu sana defalarca söyledim. Bizim yüzümüzden ilişkileri daha da bozulabilir...

— Olabilir, dedi Malko. Ben verdiğim sözü yerine getireceğim.

— Binde bir bile şansın yok.

Malko sesini sertleştirdi:

— Bu benim işim. Manap Amca'yı kurtaracağım.

— Üçüncü Dünya Savaşı çıktığında ismini tarih kitaplarına altın harflerle kazıyacaklar. Buna da değer...

Amerikalı sinirli ve alaycıydı son cümlesini bitirirken. Malko boşuna tartışmak istemiyordu. Paltosunu alıp kapıyı kapattı. Odada yalnız kalan Philip Corn elinde tuttuğu kalemi arkasından fırlattı. Başına gelecekleri tahmin ederek öfkeyle tırnaklarını kemirmeye başladı. Üstlerine durumu nasıl açıklayacağını düşündükçe çıldıracak gibi oluyordu.

*

**

Arabanın loş karanlığında, Samantha'nın homoseksüel adamı Rudi'nin parlak kırmızı pantolonu hemen göze çarpıyordu. Yakışıklı homoseksüel ise Malko ile Kontes Samantha Adler'in arasında endişeyle etrafi süzüyordu. Berlin Koridoru'nun birkaç yüz metre ilersinde bulunuyorlardı. Malko arabanın burnunu Duvar'a doğru çevirmişti. Motoru stop ettirdiği için arabanın içi buz gibi olmaya başlamıştı.

Samantha fısıltıyla:

— O Vopo sevgilinin geleceğinden eminsin, değil mi? diye sordu.

Lothar'ın gelmemesiyle olacakları düşü-

nen Rudi yutkundu.

— Geleceğine dair söz verdi.

Daha önce kararlaştırdıkları gibi Malko ve Samantha Rudi'yi Delirium'da bulmuşlardı. Rudi söz verdiği şekilde vakit kaybetmeden Güvenlik Polisinde bir Vopo olan Lothar'ı bulup ağzını aramıştı. Manap Amca'yı tutuklayan General Müller'in Güvenlik Polisinde yüzbaşı olarak çalışan bir sevgilisi vardı. Rudi kadının ismini öğrenmekte çok ısrar edince Lothar bunu araştıracağına dair söz vermişti.

Birden BMW'nin ön kapısının yanına küçük beyaz bir kutu düştü. Malko arabadan fırlayıp kutuyu yerden aldı. İçinde daktilo ile yazılmış bir adres ve isim vardı:

"Heidi WACHTER-35 Hessische Caddesi"

Malko sevinçten havaya zıplayabilirdi. Avuçlarında Doğu Berlin'in en güçlü adamı sayılan Güvenlik Polisi Şefi General Müller'in metresinin adresini tutuyordu. Planının ilk halkası kolayca halledilmişti.

Rudi bir an önce sıvışmak için acele ediyordu. Lothar'ın kendisine ihanet etmemiş olması yüreğine su serpmişti.

— Gidebilir miyim artık?

— Defol! dedi Samantha. Ama bir işler karıştırmaya kalkarsan başına gelecekleri de sakın unutma.

Rudi arkasına bakmadan Malko ve Samantha'nın yanından uzaklaştı. Parlak kırmızı pantolon karanlıkta fosforlu bir boya gibi parlayarak gözden kayboldu.

— Sanırım ona güvenebiliriz, Malko. Rudi fazlasıyla korkak biri... dedi Samantha.

Samantha'nın ihanete uğradığı zaman yırtıcı bir panterden daha tehlikeli olduğunu bilen Malko Rudi'nin korkusunu yadırgamıştı. Malko hiç konuşmadan Berlin Koridoru'na baktı. Samantha:

— Sen olağandışı bir insansın Malko, ama mucize yaratamazsın. Duvar'ın yanbaşındaki tahta haçlı mezarlardan birinde yatmanı istemiyorum. Vazgeçmek için hâlâ bir şansın var. O adresi yırt ve Manap Amca'yı unut, dedi.

Malko cevap vermedi. Çok düşünceli bir hali vardı. Bundan sonra işin en zor safhası başlıyordu.

IX. BÖLÜM

Büyük gri otobüs Ertegül Denizli'nin on metre uzağında durdu. Otobüsten inen birkaç kişi arasında gri üniformalı genç bir kadın vardı. Denizli, omuzlarında parlayan apoletlerden kadının yüzbaşı olduğunu anladı.

Kadın yüzbaşı birkaç adım daha attıktan sonra dış cephesi hayli eski olan bir evden içeri girdi. Denizli adresi okudu: Numara 35, Hessische Caddesi. İriyarı Türk sevinçle bıyıklarını burdu. İçeri giren kadın Müller'in metresi Heidi Wächter idi. Üçüncü kat penceresinin ışığının yanmasını bekleyip uzaklaştı. Aynı yerde bir süre daha beklemesi şüpheleri üstüne çekebilirdi. Herkesin işten döndüğü bir saat olduğu için çok kişi tarafından tanınabilirdi. Planın öbür kısmını Elko Krizantem halledecekti.

*

**

Malko ile Denizli bir Türk bakkal dükkânında buluşmuşlardı. Etraf Türkiye'den gelme yiyeceklerle doluydu. İçeri giren kendini İstanbul'da sanabilirdi.

—Denizli, dedi Malko, bir patlayıcı madde uzmanına ihtiyacım var.

Türk alnını ovuşturdu. Hiç şaşırılmıyordu. Malko bir astronota ihtiyacı olduğunu söylese,

tepkisi yine aynı olurdu. Siyah gözleri birden aydınlandı. Cebinden uzun ince bir anahtar çıkarıp Malko'ya doğru tuttu.

—Anahtarın üzerine kazınmış, bir adres var. Oraya git ve Bunny'yi sor. Bunny tam senin aradığın adamdır.

Malko dikkatli bir şekilde anahtarı cebinin iç cebine yerleştirdi. Elko Krizantem General Müller'in hangi günler metresini ziyarete geldiğini öğrenmişti. İş şimdi vakit kaybetmeden hareket etmeye kalmıştı.

*

**

Malko anahtarın üzerindeki adrese göz attı. SPEAKEASY CLUB- Kürfürstendamm 134.

Malko arabayı yavaşlattı. Eğlence caddesi Ku'dam'm kötü şöhretli sokaklarından birindeydi Speakeasy Club. Kapısı önünde durup etrafa baktı. Kapıda bekleyen bir karşılayıcı yoktu. Anahtarı cebinden çıkarıp kilide soktu. Kapı açıldı ve Malko içeri adımını attıktan sonra otomatik olarak kapandı.

İçerde delice bir pop müzik çalıyordu. Ortalığı kırmızı bir ışık kaplamıştı. Kulüp fazla kalabalık olmamasına rağmen, bu loş kırmızı ışıkta müşterilerin yüzünü seçebilmek mümkün değildi. Malko etrafını görmeye çalışarak birkaç adım attı. Önüne çıkan dev yapılı zenciye farkedememişti. Başını kaldırıp baktığında en az iki metre boyunda ve yüz elli kilo ağırlığında tek kollu bir zenci gördü. Adamın üzerinde Amerikan Ordusu'na ait bir gömlek vardı. Gömleğin boş olan tek kolu çengelli iğne ile tutturulmuştu. Saçları kazınmış olan zencinin görüntüsü korkunçtu. Zenci Malko'

mın paltosunun yakasına hafifçe asıldı.

— Bana bak, sen de kimsin? Seni daha önce buralarda gördüğümü hatırlamıyorum.

— Bunny adında birini arıyorum, dedi Malko.

— Bunny benim.

Malko kara bir dağı andıran Bunny'ye baktı.

— Ben Ertegül Denizli'nin dostuyum. Bu ad sana birini hatırlatıyor mu?

Bunny korkunç bir kahkaha attı.

— Tabii birini hatırlatıyor. Yoksa başı dertte mi?

— Bana sizi görmemi söyledi.

— Esrara ya da kadına mı ihtiyacın var?

Malko başını iki yana salladı.

— Benim bir patlayıcı madde uzmanına ihtiyacım var.

. Kalabalık bir genç grubunun yanlarına geldiğini gören Bunny, Malko'yu salonun ucuna doğru sürükledi.

— Şurada bir yer bulup otur. Ben şimdi geliyorum.

Malko çevresine bakındı. Burası esrarkeşlerin ve eşcinsellerin devam ettiği bir batakhaneydi. Gençler sigara içer gibi esrar içiyordu. Beklemediği bir anda dizleri üzerine genç bir kız oturdu.

— Bir şişe viskiye karşılık her istediğini yaparım.

Malko cebinden on mark çıkarıp kızın eline sıkıştırdı. Kızı bir an önce başından savmak için acele ediyordu. Tam o sırada Bunny görüldü.

— Berlin batakhaneleri hep böyledir.

Buraları sizin gibi insanlara göre değil. Batakhanelere düşen bir daha kendini zor kurtarır, diyerek bir dikişte bardaktaki viskiyi boşalttı.

— Burada niye çalışıyorsun, Bunny?

Aslında, böyle bir yer Bunny'ye çok uygundu. Korkunç görüntüsü ve tek koluyla başka nerede iş bulabilirdi?

— Hiç sorma. Bir Alman kadınla evlendim. İki de çocuk yaptım. Berlin'de fazla ırkçılık olmadığını sanıyordum. Ben aslında Kansalıyım, ama Berlin'deki ırkçılık hareketleri Amerika'dakinden bin beter. Bir an önce para kazanmak zorundayım. Berlin'in yanında Kansas cennet sayılır. Memleketime dönecek parayı bulsam burada durur muyum sanıyorsun?

Malko para kelimesinin üzerine atıldı.

— Sana beş bin dolar kazandırabilirim.

Bunny güldü.

— Beş bin dolar kazanabilmek için her şeyi yaparım. Ama başımı polisle derde sokmak istemiyorum. Deliğe tıkıldım mı karıma ve çocuklara kim bakar?

— Patlayıcı maddeler hakkında bilgin nasıl, Bunny?

— Doğrusu hayatta en iyi bildiğim iş. Vietnam savaşı sırasında kolumu kaybettikten sonra bu tür işlerin ustası kesildim.

Malko Bunny'ye işi anlattı. Adamdan beklediklerini tüm ayrıntılarıyla açıkladı. Bunny hiç ses çıkarmadan dinliyordu. Malko konuşmasını bitirdiğinde "kabul ediyorum" dedi ve ekledi:

— Her istediğin patlayıcı maddeyi temin edebilirim. Ama patlayıcı maddeyi Doğu

Berlin'e geçirmek pek kolay değil. Daha doğrusu çok riskli.

— Askeri üniformanla Berlin Koridoru'ndan geçerken arabayı incelemiyorlar, değil mi?

Bunny başıyla onayladı. Vopolar Amerikalı askerlerin arabalarını aramazlardı.

— Şimdi sana bir araba ve askeri belgeler gerekiyor, değil mi? dedi Malko.

— Bu kolayca halledilir. Belgeleri hazırlayacak birkaç dostum var hâlâ.

Müzik sesi neredeyse Malko'yu sağır edecekti. Bir an önce Speakeasy'den dışarı çıkmak için acele ediyordu. Bunny elini Malko'min omzuna koydu.

— Bu işi kim için yapıyorsun? Sen Amerikalı değilsin...

Malko'nun dudaklarına soğuk bir tebessüm yayıldı.

— Dostun Denizli kim olduğumu biliyor. Daha fazlası seni ilgilendirmez.

El sıkışmadan ayrıldılar. Malko soğuk havaya çıktığında derin bir nefes aldı. Arabasına binip Kempinsky Oteli'ne doğru yöneldi. Odasına çekilip soğuk bir duş aldı. İçki yerine oda servisine iki şişe su ısmarladı. Vücudunun ve sinirlerinin çelik gibi sağlam olması gerekiyordu.

*

**

Burt Waldeim'in iyileşmesi için dua eden Peder Hirshler uzun bir süredüşünüp Malko'ya döndü. Adamın cevabını Malko kadar Samantha da heyecanla bekliyordu.

— Pavel Zec. Bu adam sana yardım eder.

Komünistlerden nefret eder. Benim tarafımdan geldiğini söylersen, sorun çıkmaz.

— Ona güvenebilir miyiz?

Samantha'nın sesi endişeliydi.

— Merak etmeyin. Pavel Zec dostlarına ihanet edecek biri değildir. Adresini bir yere not edin. Çiçekçi dükkânı işleten bir kadınla evli. Hardenberg Caddesi, 59 numarada oturuyor.

Malko dikkatle adamın adını ve adresini yazdı. Peder Hirshler Burt Waldeim için dua etmesi gerektiğini söyleyerek odadan çıktı. Yalnız kaldıklarında, Samantha Malko'nun dudaklarına yapıştı. Malko endişeli olduğu için kadına beklediği karşılığı veremedi.

Bundan önceki karşılaşmalarında iki amansız düşman olarak savaşmışlardı. Ancak bu kez Samantha'nın yardımlarını Malko hayatı boyunca unutmuyacaktı. İki eski düşmandan çok birbirlerine kavuşmuş iki sevgiliden farksızdılar.

*

**

Küçük çiçekçi dükkânı hayvanat bahçesinin tam yanında idi. Gömleğinin kollarını kıvrımış bir adam kıymetli bir bitkiyi sulamakla meşguldü.

— Siz Pavel Zec olmalısınız, dedi Malko.

Adam bitkiyi sulamayı bıraktı. Geniş omuzları, güçlü bir vücut yapısı ve insanın içini delen mavi gözleri vardı.

— Evet benim.

Sesi kendinden emin ve kalındı.

— Ben Peder Hirshler'in dostuyum. Bana sizi görmemi tavsiye etti.

— Pederin dostları benim de dostum sayılır. Sizin için ne yapabilirim?

Adamın beklenmeyen dostça yaklaşımı karşısında Malko kısa bir süre bocaladı. Kaybedecek vakti olmadığını hesapladı. Pavel Zec'e planını anlatmaya karar verdi.

— Burada konuşabilir miyiz? diye sordu Malko.

— Neden olmasın? Dükkânım güvenlidir.

Malko işi anlattı. Pavel'den beklediklerini sıraladıktan sonra kısa bir sessizlik oldu.

— Bu işi gerçekten yapacak mısınız?

— Ne demek oluyor bu? Tabii yapacağım, dedi Malko.

— Anlattıklarınıza inanıyorum, ama daha önce bana kazık atmak isteyenler oldu. Doğu'dan adam kaçıracaklarını söyleyen birçok kişi beni tuzağa düşürmeye çalıştı. Öğleden sonra Peder Hirshler'i görmeye gideceğim. Anlattıklarınızı doğrularsa her türlü yardıma hazırım.

— Size ne kadar para vereceğimi bile konuşmadık. Asıl garip olan bu!

Pavel Zec'in yumuşak bakışlı mavi gözlerinde bir öfke pırıltısı yanıp söndü.

— Bu yardımı para için yapacak adam değilim. Beni ancak Tanrı ödüllendirebilir.

Malko Pavel Zec'in elini sıkıp dükkândan ayrıldı. Karşısında çok dürüst bir adam vardı.

*

**

Malko Türk kahvesinden zevkle büyük bir yudum aldı. Yarım saatten beri Elko Krizantem ve Ertegül Denizli ellerini kollarını sallayarak kavga eder gibi konuşuyorlardı.

Aralarında Anadolu lehçesiyle konuştukları için Malko Türkçe bildiği halde konuşulanların tek kelimesini bile anlamamıştı. Krizantem ısrarla Denizli'yi razı etmek için çaba harcıyordu. Denizli kendilerine yardımcı olmamakta direniyordu. Malko adamın haklı olduğunu düşündü. Anlattığı planı uygularlarsa binde bir yaşama ümitleri vardı. Başaramayıp sağ kalırlarsa ömürlerinin en az yirmi beş yılını Doğu Berlin hapishanelerinde geçirmeleri işten bile değildi.

Krizantem tartışmaktan yorgun düşüp sustu. Ertegül Denizli derin bir düşünceye dalmıştı. Hayatının en önemli kararlarından birini vermek üzereydi. Düşünürken gözlerini kapayıp geniş kenarlı beyaz şapkasını yüzüne indirirdi. Birden yerinden fırlayıp yumruğunu masaya indirdi.

— Kabul ediyorum, ama ücretim çok yüksek. Bana elli bin mark lazım. Berlin çok soğuk, Almanlardan nefret ediyorum. Memleketime dönebilmem için bu para çok gerekli.

Malko derin bir nefes aldı. Para karşılığı da olsa Denizli yardımını kabul etmişti.

— Bize kimsenin yardımcı olmayacağını biliyorsun, değil mi?

Malko Denizli'nin cevabından emin olmak istiyordu.

— Evet. Ama bu kadar parayı kazanma fırsatı her zaman elime geçmez.

— Silaha ihtiyacımız var, dedi Malko. Silahları Doğu'ya nasıl geçirebiliriz?

— Silahları Doğu'ya geçirmek mi? Bu delilik olur. En iyisi silahları Doğu Berlin'de satın almak. Orada daha ucuza silah bulabili-

riz. Hem de aradığının en kalitelisini!.. Doğu Almanlar silah imal etmekte dünyada bir numaralar. Karaborsadan bile alsak Batı'da- kinden daha ucuza gelir.

— Bu çok iyi, dedi Malko. Şimdi bana apartman dairesi gerekiyor. Anladığım kadarıyla Bernauer Caddesi'nde oturan Türklerin sayısı çok fazla. Bana Rupinner ve Walgaster Caddesi'nin kesiştiği yerde boş bir daire gerekiyor. Daire en üst katta olmalı.

— Bunu ayarlamak beş dakikalık iş.

Malko, Ertegül Denizli ile el sıkıştı. Sadece Türklerle dolu olan kahveden çıktığında aklına Philip Corn geldi. Amerikalı kurduğu ekibi duysa CIA'yı hemen harekete geçirirdi. Bomba uzmanı dev zenci Bunny, papaz eskisi Pavel Zec, karanlık işler çeviren bir işçi ve sadık yardımcısı Elko Krizantem'den oluşan bu ekibi, artık CIA bile durduramazdı.

Malko planının ön hazırlıklarını tamamlamıştı. Elinde bütün işleri gözünü kırpmadan yapacak adamları vardı. Bundan sonrası şansa kalmıştı...

X. BÖLÜM

Wolfgang Mann gözlerini hücresinin demir pencere parmaklıklarına dikti. Epey yüksekteki pencereden içeri gün ışığı dolmaya başlamıştı. Sabahları işkence edilen insanların çığlıkları ve feryatlarıyla uyanıyordu. Güvenlik Polisinin işkence konusunda çok ileri teknikler geliştirdiğinden haberi vardı. Sorgulama için General Müller'in odasına götürülürken hücrelerdeki tutukluları görmüştü. Hemen hemen hepsinin yaşı gençti. Kafaları sıfır numara tıraş edilmiş gençlerin çoğu, ne için tutuklandıklarından bile habersiz gözüküyorlardı. Ancak sebep genellikle aynıydı: Batı propagandası yapmak. Güvenlik Polisinin sivil casusları her yerde dolaştıkları için bu gençleri tutuklamada zorluk çekmiyorlardı.

Yatağından doğrulup başını elleri arasına aldı. Yakalandığı gece bir türlü aklından çıkmıyordu. Sarışın, altın renkli gözlü adam kendisini kurtaracağına dair söz vermişti. Oysa şu anda Güvenlik Polisinin bir hücresinde çile çekmeye devam ediyordu. Aniden yerinden fırladı. Hücrenin kilidi üzerinde dönen anahtarın sesini duymuştu. Bir Vopo General Müller'in kendisini beklediğini söyledi. Birkaç gündür tutuklu bulunmasına rağmen hâlâ işkence edilmemiş olması Müller'

in Mann'a verdiği önemi gösteriyordu. Ancak komünistlerin dünyasında neyin ne zaman olacağı asla bilinmezdi. Vopo Wolfgang Mann'ı ite kaka koridorda yürütüp üçüncü kata çıkardı. Büyük gri bir kapının önünde durdular. Burası Müller'in bürosuydu.

General sinirli bir şekilde sigarasını içiyordu. Mann'ın odaya girdiğini görünce adama oturmasını işaret etti.

—Sizi Bautzen Hapishanesi'ne yollayacağım. Ruslar sizi oradan alamazlar. Yoksa Sibirya'yı boylar bir daha da Almanya'nın yüzünü göremezsiniz.

Wolfgang Mann yerinden fırlayıp bağırma-ya başladı.

— Rusya'ya döneceğime ölmeyi tercih ederim. Burası bile Rusya'dan iyidir.

General Müller adamı yatıştırmak için gülümsedi.

— Merak etmeyin bunu yapacak değilim. Küçük bir yardım karşılığında sizi Ruslara teslim etmeyebilirim?

— Nasıl bir yardım?
— Bildiklerinizi bana söyleyeceksiniz.
— Söyleyecek bir şeyim yok benim. Rusya'da önemli bir görevde değildim. Neler söylememi istiyorsunuz?

—Yalan. Yalan söylüyorsunuz. Siz Ruslar için çok önemlisiniz. Öyle olmasa peşinizi çoktan bırakırlardı. Siz Rusların en önemli araştırma ekiplerinden birini yönetiyordunuz. Cevap vermezseniz hücrenize döneceksiniz. Ben sabırlı bir insanım. Elbet sizi konuşturmayı beceririm.

Wolfgang Mann yeniden hücrene döndü-

günde kendini yatağın üzerine bırakıp ölü gibi serildi. Bir süre gözleri sıvası dökülmüş beyaz tavana takılı kaldı. Uyumak istemesine rağmen uyuyamıyordu. Müller'in kendisini Bautzen Hapishanesi'ne göndermesi sinsi bir tuzak olabilirdi. Konuşturulduktan sonra değeri kalmayacak ve Ruslara teslim edilecekti. Yoksa Müller'in kendisine yardım etmesi için hiçbir neden yoktu. Aklına Rusya'da geçirdiği günler geldi. Rusya'nın tek güzel yanı votkasıydı. Bitip tükenmek bilmeyen beyin yıkama politikası aklına geldikçe Mann çıldırarak gibi oldu. Rusya'da komünizmden başka laf konuşulmazdı. Yatağın yardımıyla yukardaki pencereye çıkıp boynunu demir parmaklıklar arasına sıkıştırabilirdi. Tek çıkar yol ölümdü. Yatağını pencereye doğru itmeye çalıştı...

**

Küçük bakkal dükkânının içi Ertegül Denizli ve Elko Krizantem'in Türk arkadaşlarıyla doluydu. Adamlar Malko'nun genelevden kaçırdığı Astrid'i bırakmaktan büyük pişmanlık duyuyorlardı. Birlikte geçirdikleri birkaç gün içinde Hollandalı kızla hepsi yatmıştı. İşin ilginç tarafı Astrid ayrılırken yeniden buluşmayı kendi istemişti. Pavel Zec bakkalın içini saran yoğurt ve peynir kokusundan rahatsız gözüküyordu. Papaz bozuntusu anlamadığı bir dilden konuşan adamlara anlamsız gözlerle bakıyordu. Malko Pavel'in de anlayabilmesi için Almanca konuşmaya başladı.

— Bu küçük telsizi Krizantem'e veriyorum.

Yarın saat dokuzda hepiniz hazır olun. Saat onda bütün istediklerim bu yakada halledilmiş olmalı.

Malko herkese şans dileyip küçük bakkal dükkânından dışarı çıktı. Saat henüz akşamın beşi olmasına rağmen karanlık iyice bastırma-ya başlamıştı. BMW'nin direksiyonuna geçti. Berlin Koridoru'na varabilmesi için otuz dakikası vardı.

*

**

General Heinrich Müller Wolfgang Mann' in sarılı başını inceledikten sonra genç doktora döndü. Mann'm intihar teşebbüsü başarısızlıkla sonuçlanmıştı.

— Önemli bir şey var mı doktor?

— Hayır, sadece biraz kafa derisi zedelenmiş. Son anda gardiyanın içeri girmesi sayesinde ucuz kurtulmuş. Ama bir kez daha "aynı şeyi deneyebilir.

Müller bekleyen gardiyana döndü.

— Profesörü yatağına bağla. Onun hayatından artık sen sorumlusun. Wolfgang Mann gece gündüz göz hapsinde tutulacak.

General revirden çıktığı zaman rahat bir nefes aldı. Wolfgang Mann'ın ölmemesi büyük bir şans eseri idi. Adam intihar ederek ölse bile Ruslar kendisini suçlayacaklardı. Mann'ı iade etmemek için bu işi Müller'in planladığını düşünebilirlerdi. Üstelik Mann'ı konuşturduğunu sanmaları başını iyice derde sokacaktı. Müller henüz bir şey öğrenememiş olmanın huzursuzluğunu hissediyordu. Odasına girer girmez bina santralını aradı.

— Acelem var. Bana Bautzen Hapishanesi

müdürünü bağlayın.

Elli saniye geçmeden telefon bağlanmıştı.

— Ben General Müller.

— Sizi dinliyorum, dedi Grotward.

— Yarın size çok önemli bir- tutuklu göndereceğim. Dosyası bende duruyor. İsmi şimdilik gizli tutuyoruz. Hazırlıklarınızı yapın.

Müller cevabı beklemeden telefonu kapadı. Mann'ı Bautzen'e göndermekle üzerinden önemli bir yük kalkmış olacaktı. Mann intihar edecek olursa bu kendi binasında değil, Bautzen Hapishanesi'nde olmalıydı. Soruşturmayı Bautzen'de sürdürmek daha çok işine geliyordu. Keyifle iskemlesinin arkasına yaslandı. Gözlerinin önüne Heidi'nin dolgun vücudu gelmişti. Kadın her zaman olduğu gibi bu akşam da kendisini bekleyecekti.

*

**

— Doğu Berlin'de ne kadar kalacaksınız?

Askerin sesi ilgisiz ve saygısızdı.

Malko:

— Bir gün, diye cevap verdi.

Muamelenin bitmesini beklerken ilgi çekmek için kalabalık bir Türk grubunun arasına karıştı. Vopolar arabanın altını ve içini iyice kontrol ettikten sonra Malko'ya pasaportunu geri verdiler. Kontrol sırasında hiçbir aksilik çıkmamış, hatta muamele her zamankinden kısa sürmüştü. Doğu Berlin'e girerken artık dönüşü olmayan bir yoldaydı.

BMW yavaşça F^drisch Caddesi'ne doğru süzüldü, Unter uen Linden Oteli'ni geçip sağa saptı. Arabasını Bulgar Kültür Merkezi binasının yanındaki sokağa park etti. Birkaç

adım yürüdüktan sonra Bunny ve Ertegül Denizli'yi gördü. İriyarı bir adam olan Denizli tek kollu Bunny'nin yanında ufak bir çocuk gibi duruyordu. İki adam saatlerdir orada olmalıydılar. Malko'nun yaklaştığını görünce Bunny ve Denizli yeşil Pontiac'a atladı. Türk her zamanki gibi beyaz şapkasını giymişti. Tek kollu Bunny, sınırı geçerken kullandığı. Amerikan askeri üniformasını değiştirmekle meşguldü. Malko iki adamın sakinliği karşısında kendini güvende hissetti.

— Her şey yolunda gitti mi?

— Evet patron, dedi Bunny.

Malko Denizli'ye döndü.

— Araç gereçleri getirdin mi?

— Hepsi arabanın bagajında duruyor.

— Ya silahlar?

Denizli cevap vermeden arka koltuğun önüne sakladığı karabinayı çıkardı. Bununla bir fil bileunufak edilebilirdi.

— Bir tetikte yüz mermi atabilen şu makineliye ne dersin?

Malko adamların çok iyi çalışmış olduklarını anlamıştı.

— Buradan ayrılmalıyız, bizi farkedebilirler.

— /*Mh* Kahretsin! dedi Denizli.

Üçü birden yaklaşan arabalara döndüler. Üç siyah Tatra yanlarında durmuştu. Üzerinde büyük harflerle "Polis" yazan arabadan bir Vopo indi. Denizli bildiği bütün Türkçe küfürleri sıralamaya başlamıştı.

XI. BÖLÜM

Malko, Denizli ve Krizantem buz kesilmişlerdi. Gri üniformalı Vopo kendilerine doğru geliyordu. Denizli elinden geldiğince ses çıkartmadan tüfeği kurdu. Polisle içinde buldukları Pontiac arasında bir metre mesafe vardı.

Polis memuru yeşil Pontiac'ın önünden ilgisizce geçti. Birkaç adım atıp yanlış park etmiş küçük bir Trabant'ın önünde durdu. Üniformasının cebinden küçük bir defter çıkarıp bir şeyler karaladı. Üçü de polisin ceza yazdığını anladıklarında, dakikalardır tuttukları soluklarını koyuverdiler. Arabadaki sessizliği Malko bozdu:

— Bunny'nin Taunus'unu kullansak daha akıllıca olur. Malzemeleri bu arabanın içinde bırakalım. Pontiac'ı Berlin Stadı'nın yanına park edebiliriz. Orada bir sürü yabancı plakalı araba durduğu için dikkat çekmez.

*

**

Heidi eski otobüsün merdiveninden kaldırma atladı. Üniformasının altına etek giydiği için otobüsten ilk inmeye özen gösterdi. Kendisinden önce inen öbür subayların bacaklarına kaçamak bir bakış fırlatmalarından pek hoşlanmıyordu. Genç kadın güzel olduğunun farkındaydı.

Heidi, Hessische Caddesi'ni geçti. Buz gibi soğuk eteklerinin altından bütün vücuduna yayılıyordu. Kendisine henüz bir araba almamış olan General Müller'e içinden sövdü, ama merdivenleri tırmanıp kendini sıcacık evine attığı zaman öfkesi geçmişti. Koşarak yatak odasına girip aynanın karşısına geçti. Vücut hatlarını hantal gösteren bu üniformadan nefret ediyordu. Birkaç dakika içinde soyundu. Üzerinde sadece külotu, sutyeni ve çorapları kalmıştı. Çoraplarından birinin kaçmış olduğunu farkedince çekmecedeki yeni bir çift alarak giydi. Bu gece çok şık olmak istiyordu. Dolabı açıp kırmızı-siyah ipek bir gece elbisesi çıkardı, içindeki sutyen elbisenin göğüs kısmını çirkin göstermişti. Heidi sutyeni çıkarıp attı. Elbisesinin altından farkedilendik göğüs uçları kadına seksi bir hava vermişti. Dolabın altından yüksek topuklu bir çift siyah rügan ayakkabı çıkarttı. Aynaya yansıyan görüntüsünden son derece memnundu. Şu haliyle Batı Berlinli kadınlara rahatça meydan okuyabilirdi.

Heidi koltuğa oturup birkaç dakika dinlendi. Heinrich gelmeden önce her şeyin mükemmel olmasına özen gösterirdi. Yerinden kalkıp koltukları kabartırken kapı çaldı. Caddeden geçen tramvayın gürültüsü kısa bir süre odaya dolup geçti. Genç kadın saatine baktı. Sekiz buçuğu birkaç dakika geçiyordu. Müller bu gece her zamankinden erkenciydi. Elleriyle elbisesini çekiştirip kapıya doğru yürüdü. Zil hâlâ çalmaya devam ediyordu. "Generalin bu gece azgınlığı üzerinde" diye düşündü.

Kapı açıldığı anda ilk gördüğü şey beyaz şapkalı iriyarı bir erkek silüeti oldu. Boynuna yapışan güçlü parmakların etkisiyle birkaç adım geriledi. Adam kadını hızla iterek en yakın koltuğun üzerine fırlattı. Heidi beyaz şapkalı iriyarı adamın sağ elinde bir ustura gördü. Kalbi yerinden fırlayacak gibi atıyordu.

— Tek kelime edersen kendini ölmüş bil...

Beyaz şapkalı adam usturayı kızın yüzünde, boynunda ve kulakları çevresinde gezdirdi. Korkudan bayılacak gibi olan Heidi'nin dişleri birbirine çarpıyordu. Bu korkunç adam kendisinden ne istiyordu? Sadece birkaç parça mücevheri vardı. Parasını evde değil bankada saklardı. Usturanın ipek elbisesinin göğüs kısmı üzerinde dolaştığını hissettiğinde kaskatı kesildi. Birden aklına Heinrich geldi. Generalin şu anda kapıyı çalmaya başlamasıyla hemen kurtulurdu. İçerde ışık yandığı halde kapı açılmazsa beş dakika içinde polisler kapıya birikip şu deliyi yakalardı. Heidi'nin aklına beyaz şapkalı adamın sapık olmasından başka ihtimal gelmiyordu. Genç kadın Müller'in bir an- önce gelmesi için dua etmeye başladı.

— Hey! Doğrul bakalım. Kalk ayağa!..

Beyaz şapkalının garip bir aksanı vardı. Yabancı bir milletten olduğu belliydi. Heidi bağırılmak için kendini zor tutuyordu. Birden karşısında siyah bir karaltı belirdi. Saçları usturayla kazınmış dev bir zenci elindeki tüfeği kendisine doğrultmuş, dikkatle bakıyordu.

Heidi gözlerini yumdu. Bu bir kâbustu. Gözlerini açtığında karşısında Heinrich'i

görecekti. Ama gözlerini yeniden araladığında karşısındaki görüntü değişmemişti. Biraz önce pikaba koyduğu plaktan odaya Amerikan caz müziği yayılıyordu. Dev zenci kenara çekildi. Arkasında uzun boylu, sarışın, çok yakışıklı bir adam duruyordu. Onun da elinde bir tüfek vardı. Sarışın adam tüfeği indirip üzerinde şarap kovanının durduğu masaya yaklaştı. Şarabı dikkatle açıp kadehe doldurdu. Büyük bir yudum aldıktan sonra:

— Korkmayın, dedi.

Sarışın adamın düzgün bir Almanca konuşması karşısında Heidi biraz olsun gevşedi. Ama hâlâ olanları anlamıyordu.

— Kollarım bırak! dedi Malko.

Heidi biraz olsun yatışmıştı, ama bütün vücudu hâlâ tir tir titriyordu.

— Benden ne istiyorsunuz? Yalvarırım hayatımı bağışlayın.

Heidi gözlerini Malko'nun ifadesiz gözlerine dikmişti. Malko için merhamet göstermenin zamanı değildi.

— Bizim işimiz sizinle değil. Kısa bir süre sonra Müller kapıyı çalacak. Hiçbir şey olmamış gibi kapıyı açın. Sizden bütün istediğimiz bu. Yoksa boşu boşuna ölmenizi istemem.

Heidi kısa bir süre düşündü. Sarışın adam sözlerinde ciddi olabilir miydi? Katil ruhlu birine benzemiyordu. Ama ya öbür ikisi? Gözlerini kırpmadan adam öldürecek katillere benziyorlardı...

— Müller'i öldürmek istiyorsunuz, değil mi?

Malko başını iki yana salladı.

— Hayır. Sadece onunla konuşmamız gerek!

— Konuşmak mı? Ama siz kimsiniz? Onu neden arıyorsunuz?

— Sanırım bu konuda bir açıklama yapmama imkân yok. Siz sadece söyleneni yerine getirin.

Dev zenci koltuğa çökmüş, Macar şarabını yudumluyordu. Heidi zencinin bir yandan kendisine baktığını farketti. Beyaz şapkalı da gözlerini üzerinden ayırmıyordu. Odaya korkunç bir sessizlik çökmüştü. Son anda bir aksilik çıkıp da Müller gelmezse ne olacaktı? Bekleyiş uzun sürmedi. Aşağıda duran bir arabanın motor sesi duyuldu. Arabanın kapıları açılıp kapandı ve araba uzaklaştı.

Malko derin bir nefes aldı. Doğu Berlin'in en güçlü adamı General Müller'in kapıyı çalmasına birkaç saniye kalmıştı. Ayak sesleri kapının önünde durdu. Ardından odanın içinde uzun bir zil sesi duyuldu. Heidi kıpırdayacak gücü kendisinde bulamıyordu. Adamlar geleli yarım saat bile olmamıştı, ama bu süre içinde kendisini yirmi yaş ihtiyarlamış gibi hissediyordu.

Malko kadına dönerek fısıldadı:

— Haydi!

Genç kadın kurulmuş bir robot gibi yerinden kalktı. Dev zencinin kendisine doğrulttuğu tüfeğin kurulma sesi bir bomba gibi kulaklarında yankılandı. Gözlerine dolan yaşlar yüzünden etrafı doğru dürüst seçemiyordu. Kapıyı hafifçe araladı. General Müller'in içeri girmesi için yana çekildi.

— Burada neler oluyor?

Müller'in sesi merak ve heyecan doluydu. Dairenin içinde birkaç adım attı ve duraksadı. Gözlerine inanamıyordu. Karşısında duran biri beyaz şapkalı, öbürü zenci iki adam ellerindeki tüfekleri kendisine doğrultmuşlardı. Sarışın olanı ayağıyla kapıyı itip kapattı.

Malko:

— Şu koltuğa oturun, General Müller! dedi.

Müller hâlâ şaşkınlığını üzerinden atamamıştı. Heidi yaşlı gözlerle kendisine bakıyordu. Birisi dev gibi bir zenci olan üç adam tüfeklerinin tetiğine basmak üzere hazır bekliyordu. Doğu Berlin'in en güçlü adamı hiç ummadığı bir anda gafil avlanmıştı. Elinden geldiğince soğukkanlı davranmaya çalışarak koltuğa çöktü.

— Benden ne istiyorsunuz?

— Önce üzerinizi arayacağım, dedi Malko.

Bu arada beyaz şapkalı adam yanına gelip tüfeği beynine dayamıştı. Malko generalin üniformasını elleriyle yokladı. İç cebinde 7,65'lik bir Mauser vardı. Generalin üzerinde başka silah bulunmadığından emin olduktan sonra adamı geri itti.

— Hepinizi kurşuna dizdireceğim! Bu yaptığınıza pişman olacaksınız.

Müller bir yandan da adamların cesaretinden şaşkınlık duyuyordu. Her şeyin kendisinden sorulduğu Doğu Berlin'de, hem de metresinin evinde tehdit ediliyordu. Birden öfkeyle patladı:

— Ne istiyorsunuz? Size soruyorum, cevap verin bana!

Malko'nun dudaklarından tek bir isim duyuldu:

— Wolfgang Mann'ı!

Wolfgang Mann adını duyan Müller KGB ajanlarıyla karşı karşıya olduğunu sandı. Sonra aklına Doktor Herren'in söyledikleri geldi. İnanılmaz bir durumla karşı karşıyaydı. Sinirli ve zoraki bir kahkaha attı.

— Siz delisiniz. Gerçekten delisiniz.

Odaya kısa bir sessizlik hakim oldu. General önündeki masadan bir sigara alıp yaktı. Vakit kazanmak ister gibi bir hali vardı. Yan gözle Heidi'ye bakıp göz kırptı. Söze başlamadan önce kadına güven vermek istiyordu.

— Siz delisiniz. Size Wolfgang Mann'ı versem bile, onu Doğu Berlin'den bir adım öteye çıkaramazsınız...

— Ona ne yaptınız? dedi Malko.

General tereddüt etti. Vakit kazanmak için her saniyeden faydalanmak istiyordu.

— Mann şu anda askeri hastanede. İntihar etmek istedi!

Malko tiksintiyle adama baktı.

— Ona işkence mi yaptınız?

Müller omuz silkti.

— Aptal olmayın! Onun gibi değerli bir adama işkence yapılır mı?

— General Müller, sizinle askeri hastaneye gideceğiz. Wolfgang Mann'ın bana verilmesini emredeceksiniz. Sevgiliniz Heidi burada adamlarımla birlikte kalacak. Tamam mı?

Alman gülümsedi.

— Sizinle hastaneye gelsem hemen tutuklanırsınız.

— Tabancam her an sırtınızda olacak.

— Bu beni hiç korkutmuyor.

Malko adamın blöf yaptığını anlamıştı. Hayatının kumarını oynuyordu. Paniğe kapılması bütün planın suya düşmesine neden olabilirdi. Malko saatine göz attı. Saat akşamın dokuz buçuğuydu.

— General, dedi Malko, karar vermeniz için bütün gece bekleyeceğim. İçinde bulunduğum durumda artık geri dönmem imkânsız. Bilmem anlatabildim mi?

— Anlıyorum, ama bu bir şey değiştirmez. Sabaha kadar ben de sizinle buradayım.

Tek kollu Bunny araya girme ihtiyacı hissetti.

— Bu işi bana bırakın. Beş dakika içinde general bize yardıma hazır olur.

Malko başıyla onayladı.

Dev.zenci tüfeğini koltuğa bıraktı. Heidi'ye doğru birkaç adım attı. Bunny'nin pençeye benzeyen koca eli Heidi'nin göğüslerine değdiğinde Müller hafifçe inledi. Heidi sessizce hıçkırıyordu. Generalin ince dudakları yay gibi gerilmişti. Öfkesini saklamak için büyük bir çaba içindeydi. Heidi yeniden ağlamaya başladı.

Müller elinden geldiğince kayıtsız gözükmeye çalışıyordu.

— Hayır, diye bağırdı Malko.

Ertegül Denizli Malko'nun kolunu sıktı.

— Bırak. Bize bu iş için para verdin. Şansımızı sonuna kadar kullanacağız.

Malko Bunny'nin yaptıklarına dayanamayacaktı. Öne bir adım daha attı. Denizli yine onu durdurdu.

— Aptallık etme, Malko! Merhamet gösterisinin sırası değil.

Malko duraksadı. Denizli haklıydı. Türk, generalin başını Bunny ve Heidi'ye doğru döndürdü. Müller tecavüz sahnesine bakmamak için başını duvara çevirmişti.

— Bak! Hâlâ direnecek misin?

Müller bu işin sonunun neye varacağını merak ediyordu. Eli kolu bağlı, sevgilisine tecavüz edilmesini izliyordu. Odanın içine yayılan caz müziği, Bunny'nin ağırlığı altında ezilen Heidi'nin yakarışlarını ve çığlıklarını bastıramıyordu. Bunny kadının çok sevdiği ipek elbisesini parçalamaya başladı. Lime lime olmuş elbisenin içinden Heidi'nin çıplak vücudu gözüktüyordu. Zenci vahşice kadının vücudunu öpüyor, tek eliyle bütün vücudunu elden geçiriyordu. Heidi can acısıyla tiz bir çığlık attı.

— Heinrich!

Heinrich Müller bir an gevşer gibi olduysa da yeniden kendini topladı. Sonuna kadar direnmeye kararlıydı. Malko generale bakmaya cesaret edemedi. Böyle iğrenç bir işin elebaşılığını yaptığı için kendinden utanıyordu. Wolfgang Mann'ı düşünerek kuvvet aradı, ama masum bir kadına bunları çektirmeye değer miydi?

Heidi kurtulmaya çabaladıkça Bunny daha acımasız davramıyordu. Kadın yırtık elbisesi, yüzüne gözüne bulaşmış makyajıyla acınacak haldeydi. Bunny "yeter mi?" anlamında Müller'e baktı.

— Hepinizi kendi ellerimle kurşuna dizeceğim! dedi general.

İşini bitiren Bunny yerinden doğruldu.

— Evet, general. Şimdi söylediklerimizi

yapacak mısınız?

General cevap vermedi. Malko sonunda kaybettiğini anladı. Bunny Heinrich Müller'in metresine tecavüz etmişti, ama general hâlâ direniyordu.

Birden Heidi oturduğu yerden fırladı. Kızın bu ani hareketini hiçbiri beklemiyordu. Kendine ilk gelen Bunny oldu. Bir, iki saniye içinde Heidi kapıyı açıp hole fırlamayı başarmıştı. Bunny kızın peşinden gitti. Kori-dordaki kısa boğuşmayı bir silah sesi takip etti. Ucunda susturucu takılı tüfek kızın göğsünde patlamıştı. Bunny yeniden odaya döndüğünde, kollarında göğsünden kanlar akan Heidi vardı. Kız bayılmış, hızla kan kaybediyordu. Malko bu fırsattan faydalanmak zorunda kalmasına lanet etti.

— Eğer tedavi görmezse ölecek,

Heinrich Müller'in omuzları çöktü. Adamın dayanacak gücü kalmamıştı. Heidi ölümle pençeleşirken direnmeye devam edemezdi,

— General, dedi Malko, sevgilinizin hayatına karşılık Wolfgang Mann. Eğer hayır dersiniz Heidi kan kaybından ölebilir. Beni buna zorlamayın.

Müller yerinden kalkıp Malko'ya yaklaştı. Gördüklerinden sonra ayakta duracak hali kalmamıştı.

— İstesem bile onu size veremem. Bu sabah saat dokuzda Wolfgang Mann hastaneden Bautzen Hapishanesi'ne nakledilecek.

— Saat dokuzda mı?

Malko'nun beyninde bir şimşek çaktı. Kafasında tasarladığı plam gerçekleştirmek için bazı bilgilere ihtiyacı vardı.

— Eğer sorularıma doğru cevap verirseniz, yemin ediyorum, bu kadın on dakika içinde bir hastaneye yatırılacak.

Müller ümitsizce Malko'ya baktı. Her soruya cevap vermeye hazırdı.

— Ne öğrenmek istiyorsunuz?

— Mann'ı nasıl nakledeceksiniz?

— Güvenlik Polisine ait zırhlı bir kamyonla...

— İçinde kaç adam olacak?

— Sanırım dört kişi.

— Kamyona eşlik edecek başka bir araba var mı?

— Hayır, buna gerek yok. Adamlar tutukluyu çok sıkı koruyor.

— Nakil işinden son anda vazgeçilebilir mi?

— Hayır. Emri bizzat verdim.

Malko Denizli'ye döndü.

— Hemen bir ambulans çağır. Heidi'yi hastaneye kaldırıyoruz.

Denizli hastaneyi arayıp ambulansın beş dakika içinde geleceğini söyledi.

— Bir dakika general, dedi Malko. Küçük bir formalite daha var.

Cebinden ufak kare bir kutu çıkardı. Kutu bir deri parçasıyla kaplanmıştı.

— Şunu üniformanızın üst cebine yerleştirin.

Alman denileni yaptı. Malko bu kez cebinden kibrit kutusuna benzer büyüklükte metal bir kutu çıkarıp generalin gözlerine yaklaştırdı.

— Cebinize koyduğunuz kutuda iki ~~yüz~~ gram çok tehlikeli patlayıcı madde var. Elimde tuttuğum kutu uzaktan kumanda aletidir.

Yanlış bir hareket ya da tedbirsizlik ederseniz düğmeye basarım. Boşuna kaçmayı denemeyin. Yüz metre uzaklaşsanız bile havaya uçmanız an meselesidir. Anlaşıldı mı?

Müller sarışın adamın aldığı tedbir karşısında çaresiz kaldığını anlamıştı. Şüphe uyandıracak en küçük bir hareket sonunu hazırlayabilirdi.

— Kabul etmek zorundayım.

— Anlaştık. Heidi'yi kucaklayıp merdivenlerden indirin.

Malko, Denizli ile Bunny'ye döndü.

— Yarım saat sonra burada olmam gerek. Eğer yarım saate kadar geri gelmezsem, burayı terkedip Batı'ya dönün.

General kucağında tuttuğu Heidi'yi yavaş yavaş merdivenlerden indirdi. Aşağı inmelerinden birkaç dakika sonra ambulans geldi. Müller en ufak bir yanlış hareket sonunda parçalanarak öleceğini bildiğinden son derece temkinliydi. Sarışın adamın bakışlarından çok ciddi olduğu anlaşılıyordu.

Sabahın ikisi olduğu için hastane binasında çok az ışık vardı. Ambulansı karşılayan görevli "Üç numaralı oda" dedi. Yarı uykulu gece nöbetçisi hemşire Heidi'nin kan grubunu sordu. Müller tereddüt etti.

— Bilmiyorum.

Hemşire bir erkek hastabakıcıya döndü.

— Kan grubunu tespit edin!

Sedyede yatan Heidi'yi bir odaya soktular. Müller endişeli bir bekleyiş içindeydi. Malko kısıp gözlerle her hareketini takip ediyordu. Asırlar kadar uzun süren dakikalardan sonra hastabakıcı odadan çıktı. Adamın yüz ifade-

sinden durumun ciddi olduğu belliydi.

— Ne oldu? diye sordu.

— Sadece basit bir kaza. Durumu ciddi mi?

— Kaza mı? Kurşun yarası pek kazaya benzemiyor. Üzgünüm, ama polisi haberdar etmek zorundayım. Siz yaralının akrabası mısınız?

Hastabakıcı koridorda duran telefona doğru birkaç adım attı. Malko ile general hiç konuşmadan birbirlerine baktılar. Heinrich Müller iç cebinden siyah-kırmızı-sarı çizgili bir kart çıkarıp hastabakıcının peşinden gitti.

— Ben Güvenlik Polisinden General Heinrich Müller'im. Bu yaralanma olayı memleket güvenliğiyle ilgili bir sorun. Kadın hakkında en ufak bir bilgi hastane dışına taşırılmamalı. Hatta hastanın burada yattığı bile bilinmemeli. Gelişmeler konusunda sadece ben bilgi alacağım. Şimdi bana yaralının sağlık durumu hakkında bilgi verin.

Güvenlik Polisi ve Müller adı hastabakıcı üzerinde şok etkisi yaratmıştı. Şimdi adamın gözlerinde yalvaran bir ifade belirmişti.

— Şey... Tabii... Bu konuda hiçbir endişeniz olmasın. Yalnız vereceğim haber pek iç açıcı değil. Yaralıyı hemen ameliyata almamız gerekiyor. Kendisine narkoz verileceği için sizinle birkaç saatten önce konuşamaz.

— Yaralının dışarıyla hiçbir ilgisi olmayacak. Eğer narkoz etkisiyle sayıklarsa sözlerini ciddiye almayın. Ayrıca ameliyatı yapan doktor ve hastabakıcıların isimlerini istiyorum. Dışarı en ufak bir bilgi sızarsa bunun sorumlusu olacaklar. Yarın sabah adamlarımı gönderip yaralıyı buradan aldırtacağım...

Generalin sert emirleri karşısında hastabakıcı oldukça korkmuş ve endişelenmişti.

— Her şey emrettiğiniz gibi olacak, General Müller!

Müller hiç konuşmadan kendisini izleyen Malko'ya döndü.

— Artık gidebiliriz.

Hastanenin çıkış kapısına doğru yürüdüler. Alman kendisine söylenenleri harfiyen yerine getirmişti. Hayatını kaybetme korkusu, vatanına ihanetten daha ağır basıyordu. Dışarı çıktıklarında ortalığı kesif bir sis kaplamıştı. İki metreden ilersi gözüküyordu. General Malko'ya döndü.

— Şimdi ne yapıyoruz? Bütün istediklerini yerine getirdim. Çok uykum var.

— Heidi'nin dairesine dönüyoruz! dedi Malko.

XII. BÖLÜM

Malko perdeyi aralayıp aşağıda park eden arabaya baktı.

— Arabanız sizi bekliyor, general.

Siyah bir Tatra Heidi'nin oturduğu apartmanın sokak kapısı önünde durmuştu. Müller tıraş olmuş, üniformasına çeki düzen vermişti. Birkaç saatlik uyku Malko'nun da sinirlerine iyi gelmişti. Ertegül Denizli ve tek kollu Bunny-daha az formda gözüküyorlardı. Bütün geceyi sırayla nöbet tutarak geçirdiklerinden uyumaya çok az vakitleri olmuştu. Hepsi büyük bir sessizlikle sabahı beklemişlerdi. Özellikle General Heinrich Müller'in sessizliği ürkütücüydü. Adam belki de bütün geceyi intikam planı hazırlamakla geçirmişti.

— Evet, şimdi ne yapmalıyım?

Malko cebinden Müller'in üzerinde taşıdığı patlayıcı maddeyi patlatabilecek uzaktan kumanda aletini çıkardı. General hâlâ o aletin tutsağı olduğunu düşünerek ir kildi. Önlerindeki iki saat hayatlarının en zorlu saatleri olacaktı. Malko Müller'e döndü.

— Aşağıya birlikte ineceğiz. Arabaya binerken çok dikkatli olun. Şoför bir şey farkederse uçümüz birden havaya uçarız. Güvenlik Polisi binasına gelince şoförü arabadan indirip direksiyona siz geçeceksiniz.

Bu arada tek bir kelime dahi söylerseniz düğmeye basarım. Şaka yapmadığımı anladınız sanırım.

General Heinrich Müller hiç konuşmadan Malko ile birlikte Tatra'nın arka koltuğuna yerleşti. Elinden geldiğince doğal hareket etmeye çalışıyordu. Araba yol alırken Malko cebindeki aleti yokladı. Gerçekten düğmeye basmaya cesaret edebilir miydi? Ön koltuktaki hiçbir şeyden haberi olmayan sarışın genç şoför generalin halinden hiç şüphelenmemişti.

Bir gün rehin olarak kendi binasına gireceğini söyleseler, Heinrich Müller kahkahalarla gülerdi. Buna cesaret edecek kimse tanıımıyordu. Öfkeyle tırnaklarını avucuna geçirdi. Yanında oturan sarışın adam bir şeytan kadar akıllı ve cesurdu. Siyah Tatra park yerinde durdu. Müller şoföre döndü.

— Arabayı bana bırak!

General Malko'nun emrine uyup motoru çalıştırdı.

— Memnun musunuz? diye sordu Müller.

— Sağa dönün. Norman Caddesi'nin sonundaki Magdalena Kilisesi önünde durun.

Magdalena Kilisesi önünde park etmiş Taunus'un içinde Denizli ve Bunny bekliyordu. Saat sabahın dokuzuydu. Malko geldiklerini eliyle işaret etti.

— Wolfgang Mann'ı nakledecek zırhlı araba hangi kapıdan çıkacak?

— Norman Caddesi'ne açılan küçük kapıdan.

Malko arabanın takip edeceği yolu hesaplamaya çalıştı. Zırhlı araba Dresde Otoyolu'na

sapacağına göre ilerdeki S-Bahn Köprüsü üzerinde beklemek en uygunuydu. Yeniden arkasına dönüp Taunus'un peşlerinden gelip gelmediğine baktı. Wolfgang Mann'm içinde bulunduğu arabayı durdurmak için sadece beş dakikası vardı. Bu beş dakikayı iyi değerlendirmezse, Manap Amca Bautzen Hapishanesi'ni boylardı. Onu Bautzen'den kurtarmak cehennemden adam çıkartmaktan çok daha zordu.

**

Direksiyona Malko geçmişti. Önünde yol alan zırhlı arabayı geçmemek için çok temkinli sürüyordu Tatra'yı. Manap Amca on metre ilerdeki zırhlı arabanın kapıları arkasındaydı. Wolfgang Mann'a yeniden bu kadar yakın olmak Malko'yu çok heyecanlandırmıştı. Zırhlı araba Müller'in söylediği gibi tam dokuzu beş dakika geçse S-Bahn Köprüsü üzerinden geçmişti. Araba önlerinden geçerken Malko şoförün yanında gri üniformalı bir Vopo görmüştü. Diğer ikisi çelik kapıların ardında Manap Amca'nın yanında olmalıydı. Zırhlı araba تنها yolda elli kilometre süratle ilerliyordu. Arkasında Malko'nun kullandığı Tatra ve içinde Ertegül Denizli ile Bunny'nin bulunduğu Taunus vardı.

Malko yeniden gaz pedalına basarak hızlandı. Zırhlı arabanın yanından geçerken çaldığı klaksona dönen şoför, siyah Tatra'nın içinde oturan General Müller'i gördü. Malko generalin konuşmasına fırsat vermeden zırhlı arabayı geçti ve Tatra'yı birkaç yüz metre ilerde durdurdu. Eliyle zırhlı arabanın şoförüne

işaret verdi.

' Malko siyah Tatra'dan inip on metre geride duran zırhlı arabaya yürüdü. Gri üniformalı Vopo ve şoför camı araladılar.

— Ne var? Bizi niçin durdurdunuz?

— Yeni bir emir var. Tutukluyu Bautzen Hapishanesi'ne götürmüyorsunuz.

Şoför heyecanla karşılık verdi:

— Ama nasıl olur. Elimde General Müller'in imzaladığı bir belge var.

Malko eliyle arabada oturan Müller'i gösterdi.

— Yeni emri veren General Müller arabada oturuyor. Son anda kararından vazgeçti.

— Oh! Anlıyorum, dedi şoför şaşkın şaşkın.

Doğu Berlin'in güçlü adamı General Heinrich Müller arabasından inip kendisiyle konuşacak değildi ya!..

—Peki siz kimsiniz? diye sordu şoförün yanında oturan Vopo.

Malko'nun gözlerinde buz gibi bir ifade belirdi.

— Kim miyim? Ben Sovyet Yüzbaşı Boris Şarkov. Şimdi arabamn arkasındaki tutukluyu dışarı çıkarın. Çabuk olun. General Müller beklemekten hiç hoşlanmaz. Zaten sorularınızla yeterince vakit kaybetti.

Malko'nun otoriter sesi karşısında iki adam soru sormaya son verdiler. General Müller'i bekletmek işlerine gelmezdi. Şoför arkasındaki küçük pencereyi açıp Wolfgang Mann'm içinde bulunduğu nakil hücreğine bağırdı:

— Hans, kapıları aç! General Müller'in yeni emri var. Tutukluyu Bautzen'e naklet-

mekten vazgeçmiş.

Gevap beklemeden küçük pencereyi kapadı. Vopo şoförden daha ihtiyatlıydı. Kapıyı açıp dışarı çıktı. Tatra'da oturan generale doğru yürüyordu.

Malko:

— Hey, nereye gidiyorsun? diye sordu.

— Emir değiştiyse bana imza gerekiyor. Tutuklunun nakil işinden ben sorumluyum.

Vopo bunları söylerken nefretle Malko'ya baktı. Sivil giyimli bu Rus yüzbaşısının emir verişinden hiç hoşlanmamıştı. Malko'nun müdahale etmesine imkân yoktu. Saniyeleri çok iyi değerlendirmeliydi. Vopo siyah Tatra'ya doğru birkaç adım atarken zırhlı arabanın kapısı açıldı. Önce gri üniformalı bir Vopó, ardından Wolfgang Mann'ın ufak tefek zayıf silueti belirdi. Adamın boynunda yine mavi atkısı vardı. Başı büyük beyaz bir sargı beziyle sarılmıştı. Malko Mann'ın Vopo'nun ellerine kelepçelenmiş olduğunu farkettiler.

— Neler oluyor? dedi gri üniformalı Vopo.

Bu arada Wolfgang Mann şaşkın gözlerle kendisine bakıyordu. Hayatta görmeyi en son umduğu insan karşısındaydı. Yaşlı adam bir şeyler olacağını sezmişti.

—Kelepçeleri çıkart! dedi Malko Vopoya emir vererek.

Ortalığın birbirine girmesi an meselesiydi. Vopo siyah Tatra'mn önüne gitmişti bile. Topuklarını vurarak Tatra'nın önünde selam verdi. Kendisinden çok bahsedilen generali ilk kez yakından göreceği için çok heyecanlıydı. Saygıyla yarı aralık cama eğildi.

— Generalim verdiğiniz emre göre...

Heinrich Müller'in gözlerinde sanki şimşekler çakmıştı.

— Bu herifler faşist katillerdir. Tutukluyu kaçırmaya çalışıyorlar. Durdurun onları!

Vopo bir an dünyanın tersine döndüğünü sandı, olduğu yerde dondu kaldı. Sanki bütün vücudu felç olmuştu.

— Öldürün onları. Emrediyorum, öldürün!

Generalin sesiyle irkilen zırhlı arabanın içindeki Vopo dışarı atladı. Elleri Wolfgang Mann'a kelepçeli olanı, neler olduğunu anlayamamıştı. Dışarı atlayan Vopo yeniden içeri dönüp makineli tüfeğini kaptı. Aynı anda biraz ilerde çalıkların arasına gizlenmiş Taunus'tan Bunny ve Ertegül Denizli görüldü. Her ikisinin de elinde silah vardı. Vopo daha tetiğe basmadan kanlar içinde yere yıkıldı. Wolfgang Mann'a elleri kelepçeyle bağlı olan öbür Vopo belindeki tabancayı çıkarmaya uğraşıyordu. Ertegül Denizli avına atlayan bir kaplan gibi askerin üzerine çullandı. Silahının kabzasını adamın başına vurarak askeri yere serdi. İki adamın işi de gözle görülmeyecek kadar kısa bir sürede halledilmişti. Adamın hâlâ debelenmediğini gören Bunny tetiğe bir dokunuşta askeri öldürdü. Asfaltın üstü bir kan gölü görünümüne bürünmüştü. Wolfgang Mann olup bitene inanmaz gözlerle bakıyordu. Birden zırhlı arabanın şoförü elindeki makineli tüfekle belirdi. Ertegül Denizli silahını ona doğrulttu. Birkaç el ateş etmeyle şoför ön tekerleklerin önüne yığıldı. Tüfekten çıkan hiçbir kurşun hedefini şaşmıyordu.

Birkaç araba durmuş olup bitene bakıyordu. Birisinin alarm vermesi an meselesiydi.

Malko Wolfgang Mann'ı kolları arasında korumaya alarak koşmaya çalıştı. Ancak yerde yatan Voponun eli hâlâ Mann'ın koluna kelepçeliydi. Malko Wolfgang Mann'ı bırakıp ölü askeri sırtladı. Böylece daha kolay koşabilecekti. Denizli ve Bunny'ye döndü.

— Çabuk, Tatra'yabinelim!

Generalin arabası önünde şok geçiren Vopo kendine gelmişti. Belinden tabancasını çektiği anda, Bunny'nin silahından çıkan bir kurşunla kafatası paramparça oldu. General Müller arabadan çıkıp tarlalara doğru koşmaya başladı. Bütün gücünü kullanarak ellerindeki ipi koparmıştı. Malko'nun iç cebine yerleştirdiği küçük patlayıcı madde kutusunu uzağa fırlattı. Wolfgang Mann gördükleri karşısında dehşete kapılmış tir tir titriyordu. Malko, Denizli, Bunny, Mann ve ölü askerden oluşan beş kişi Tatra'ya ulaşmaya çalışıyordu. Malko Tatra'nın arka kapısını açıp önce cesedi, sonra Wolfgang Mann'ı içeri itti, arabamın burnunu çevirip gaza bastı. Bunny giden arabanın ön kapısından son anda kendini içeri atabildi. Malko dikiz aynasına baktığında ölen askerin tüfeğini almak üzere koşan General Müller'i gördü. Adam tüfeğe ulaştığı anda üzerlerine ateş etmeye başlayacaktı. Malko cebindeki uzaktan - kumanda aletini çıkardı. General Müller tetiğe basacağı anda kulakları sağır edici bir patlama duyuldu. Birkaç dakika önce cebinden çıkarıp fırlattığı patlayıcı madde kutusu infilak etmişti. Patlamanın etkisiyle kendini yere attığı için silah elinden fırlamıştı. Toz toprağa bulanmış olarak yerinden kalktığı anda siyah Tatra en az üç yüz metre

uzağındaydı. Aynı anda, yanından geçen patates yüklü eski bir kamyonun gürültüsüyle kendine geldi. Kamyonun şoförüne el sallayarak durdurdu. Avaz avaz bağırarak küfrediyor, kollarını deli gibi sallıyordu. Yanma oturduğu şoför korkuyla generale baktı.

— Ben Güvenlik Polisi Şefi General Müller'im. Önde giden şu Tatra'ya yetiş. Yoksa zindanı boylarsın.

Patates yüklü kamyonun şoförü generalin bu isteğinin mümkün olmadığını anlatmaya çabaladıysa da generalin ateş saçan gözlerini görünce bu kararından vazgeçti. Patates yüklü eski bir kamyonla son model bir Tatra'ya yetişmek imkânsızdı. Şoför elinden geleni yaptığı halde siyah araba gittikçe arayı açıyordu. General yolda bir telefon kulübesi gördü.

— Durdur şu kamyonu, ahmak herif!

Şoför aniden fren yapınca Müller'in kafası önündeki cama çarptı.

— Bunu sana ödeteceğim.

Generalin inmesinden sonra şoför bildiği bütün duaları okuyarak hızla yoluna devam etti. Hayatında ilk kez bu kadar öfkeli biri görmüştü. Müller sinirden titreyen ellerine hakim olmaya çalışarak numarayı çevirdi.

— Ben General Heinrich Müller'im. Bana nöbetçi amirini bağlayın!

Aradan bitmek bilmeyen bir süre geçti. Sonunda karşı taraftan cevap geldi. Müller elinden geldiğince sakın olmaya çalışarak söze başladı:

— Ben General Müller'im. Beklenmedik bir saldırı oldu. Faşist ajanlar çok önemli bir

tutukluyu arabamla kaçırdılar. Onları durdurmalısınız. Şu anda şehir merkezine doğru yol alıyorlar.

— Anlaşıldı, generalim. Acaba arabanızın plakasını verebilir miydiniz?

Aklına gelen ihtimal Müller'in midisini bulandırdı.

— O köpekler arabanın plakasını değiştirmişlerdir. Yoldan geçen bütün Tatra'ları durdursunlar. Güvenlik kuvvetlerini iki kata çıkarın. O katiller dört askerimi vurdu. Yakalamak için elinizden geleni yapın. Arabaya sakın ateş etmesinler. İçinde çok önemli bir tutuklu var. Öbürlerini de canlı istiyorum. Anlaşıldı mı?

Müller ahizeyi kırar gibi yerine yerleştirdi. Hırsıyla yumruklarını sıktı. Rusların çok önem verdiği bir tutukluyu kaçırmıştı.

*

**

— Şurada duralım, Malko! dedi Denizli.

Olay yerinden uzaklaşalı on dakika olmuştu. Malko arabayı siyah bir Tatra'nın yanında park etti. Ertegül Denizli arabadan atlayıp cebinden çıkardığı tornavidayla Tatra'nın plakasını söktü, General Müller'in arabasına taktı.

— Bu iş tamam! Ama bir an önce şu cesetten kurtulmalıyız.

Bunny, Wolfgang Mann'a bağlı Vopoya baktı. Böyle işler tam ona göreydi. Çizmesinin içinden pırıl pırıl büyük bir bıçak çıkardı. Wolfgang Mann neler olacağını tahmin etmiş, korkuyla dev zenciye bakıyordu.

— Arabadan çıkmanız gerekiyor, Bay Mann!

dedi Bunny.

Wolfgang Mann sendeleyerek tek kol Bunny'ye yaklaştı. Ertegül Denizli cesedi adamın peşinden sürüklüyordu.

Harabe halinde boş bir apartmana girdiler.

Birinci katta küçük bir oda vardı. Odanın ortasında duran masa Bunny'ye uygun gözüktü. Ertegül Denizli ölü Voponun elini masanın üzerine koydu. Wolfgang Mann bundan sonrasına bakamayacağını anlayarak gözlerini yumdu.

Bunny, bir dakika kadar uğraştıktan sonra cesedin elini kesip kelepçeden kurtardı.

— Teşekkür mü etmeliyim, bilemiyorum?..

Malko elini adamın sırtına koydu. Wolfgang Mann'a güven vermesi gerekiyordu.

— Size ihanet etmedim, Bay Mann. Sizi kurtarmak artık benim meselem oldu. Bana inandınız, güveninizi kötüye kullanmayacağım.

Wolfgang Mann minnetle Malko'ya baktı. Gözlerinden birkaç damla yaş süzüldü. Dünyada hâlâ iyi insanlar olması kendisini şaşırtmıştı.

—Asıl işin en zor tarafı şimdi başlıyor, dedi Malko. Bundan sonrası hepimiz için ölüm kahm meselesi. Biz de en az sizin kadar ölüm tehlikesi içindeyiz. Dört Vopo öldürüldü. Doğu Berlin'in en güçlü adamının gözleri önünde sizi kaçırdık.

XIII. BÖLÜM

Rus yüzbaşının mavi gözleri hiçbir anlam taşımıyordu. Cebinden gümüş bir sigara tabakası çıkarıp içinden el sarması bir sigara aldı.

— Wolfgang Mann'ı hemen bulacaksınız, değil mi?

Rusun ses tonu da en az delici mavi gözleri kadar soğuktu. Bu sözler General Heinrich Müller'in üzerinde soğuk duş etkisi yaptı. Yüzbaşı üst seviyedeki Sovyetlerin düşüncelerini ileten bir elçiydi sadece. Müller'e kalsa, bu işi Ruslara duyurmadan halletmeyi tercih ederdi, Ancak Güvenlik Polisi binasındaki bir Rus ajanı Wolfgang Mann'ın kaçırıldığını hiç vakit kaybetmeden KGB'ye yetiştirmişti.

— Berlin'den çıkamazlar, dedi Müller. Sekiz sımır kapısına da özel eğitilmiş ekipler yerleştirdik. Duvar'daki nöbetçileri üç katına çıkardık. Bütün güvenlik güçleri alarm halinde.

— General Müller, size daha önce tedbirli olmanız gerektiğini hatırlatmıştım. Gözünüzün önünden adam kaçırın kişiler bu işi çok iyi organize etmişler. Tünel kazmadıkları ne malum? Bana garanti verebilir misiniz?

— Tabii verebilirim. Tünel kazmaları imkânsız. Duvar'ı çevreleyen bölgeye çok

duyarlı deprem ölçme aletleri yerleştirdik. En ufak bir sarsıntıdan bile haberimiz olacak.

Rus anlamsız gözlerini yeniden Müller'e dikti. Sesinde belli belirsiz bir tehdit vardı.

— Onları en kısa zamanda yakalamak zorundasınız. Bu gece Unter den Linden Oteli'nde olacağım. Haber alır almaz bana bildirin. Moskova iyi haberlerinizi bekliyor.

"Moskova iyi haberler bekliyor" sözü adeta bir bıçak gibi Müller'in midesine saplandı. Ruslar şimdiye kadar gösterdiği başarılarını ne kadar da çabuk unutmuşlardı. Müller büyük bir dalkavuklukla yerinden fırlayıp yüzbaşının elini sıktı. Rus odadan çıktıktan sonra masasına çöktü, başını elleri arasına aldı.

*

**

Ertegül Denizli silahı yeniden koltuğun altına yerleştirdi. Bu atlattıkları ikinci polis ekibiydi. İkinci barajı aştıkları anda Wolfgang Mann hızın etkisiyle sarılı başını kapının camına çarpmıştı. Başından sızan kan yaşlı adamı korkuttu.

— Başım... Başım kamyor. Bir yerde duralım. Ne olur!

— Beş dakika sonra Duvar'ı aşacağız, dedi Malko Bir saat sonra Batı Berlin'de bir hastanede olacaksınız.

Memhard Caddesi'ne doğru gidiyorlardı. Berlin Oteli'nin önüne geldiklerinde Malko arabayı yavaşlatıp durdurdu. Ertegül Denizli arabadan fırlayıp park yerinde duran yeşil Pontiac'ına koştu.

Malko yeniden sağa dönüp Denizli'nin

kendilerine yetişmesi için küçük dar sokaklarda birkaç tur attı. Beş dakika sonra Denizli ile buluştular. Çok tehlikeli bir bölgedeydiler. Beş yüz metre ilerde, Acker Caddesi'nin sonunda Duvar başlıyordu. Duvar'ının yakınında olmaları Wolfgang Mann üzerinde kötü bir etki yapmış ve yaşlı adam yine titremeye başlamıştı. Artık laçkalaşan sinirlerine bir türlü hakim olamıyordu. Malko arabayı küçük bir parkın yanında durdurdu. Ağaçların arasından Ver-söhnung Kilisesi görünüyordu. Birkaç yüzyıl önce inşa edilmiş kilisenin en önemli özelliği, Duvar'ın tam yanında olmasıydı. Kilisenin büyük pencereleri Doğu Almanlar tarafından kırmızı tuğlayla örülmüştü ve içinde dua edilmesi yasaklanmıştı. Bu sırada Ertegül Denizli siyah Tatra'nın arkasına park etti.

Malko dikkatle bakınca kiliseye eski banklar ve iskemleler taşıyan birkaç işçi gördü. Başlarında ellerinde makineli tüfekler olan iki Vopo vardı. Malko yeniden gaza bastı. Ardından Ertegül Denizli de hareket etti. Wolfgang Mann olup bitenden hiçbir şey anlamamıştı. Malko tekrar sola saptı. Bernauer Caddesi'nde bekleyen ekip bir an önce durumdan haberdar edilmeliydi. Mann dayanamayıp sordu:

— Nereye gidiyoruz? Duvar öbür tarafta kaldı.

Malko sakin bir ses tonuyla cevap verdi:

— Yanlış zamanlama oldu. Eski kilisede taşıma işi olduğunu tahmin edemedik. Duvar'ı yarın geçeceğiz.

— Yarın mı?

Malko frene basıp Tatra'yı durdurdu. Yeşil

Pontiac'ta olan Ertegül Denizli Tatra'nın yanına yanaştı.

— Kız arkadaşının evinde kalabilir miyiz, Denizli?

Türk başını iki yana salladı.

— Ancak saat dokuz buçuğa kadar. Benim kız oturduğu daireyi başka bir kızla paylaşıyor. Arkadaşı bizi görürse ihbar edebilir. Birkaç saate kadar bütün radyo istasyonları zırlı arabaya yapılan saldırıyı haber bültenlerinde yayınlamaya başlarlar. Haber beş dakika içinde bütün Doğu Berlin'e yayılabilir.

Malko, Wolfgang Mann ve Bunny'ye döndü.

— Sizi Ertegül Denizli'nin kız arkadaşının evine bırakacağım. Sonra bu arabadan kurtulmam gerek.

— Ya sonra? dedi Denizli.

— Siz dokuz buçuğa kadar beni bekleyin. O zamana kadar bir şeyler düşünmeye çalışacağım.

Malko Denizli'nin Pontiac'ının arkasına takıldı. Prenzlauer Yolu'na saptılar. Sokakta birkaç araba ve bir trolleybüsten başka taşıt yoktu. Büyük bir şans eseri olarak polise rastlamadan Denizli'nin kız arkadaşının oturduğu apartmana varabildiler. Bunny ve Wolfgang Mann arabadan indi. Denizli ikisini apartmana soktu.

Malko bir an önce Müller'e ait Tatra'dan kurtulmaya bakıyor, bu arada Krizantem'e geçiş işinin bir gün sonraya alındığını nasıl bildireceğini düşünüyordu. Friedrisch Cadde-si'ne saptı, biraz ilerledikten sonra arabayı durdurdu. Kendisine bakan olup olma-

dığını kontrol ettikten sonra arabadan indi. Aceleci adımlarla uzaklaştı. 'Aklında bölük pörçük kalmış olan adresi hatırlamaya çalışıyordu. Bu son şansıydı.

*

**

Tahta basamakları gıcırdatmamak için bütün gayretini kullanmasına rağmen merdivenin altındaki odanın kapısı açıldı. Siyah elbiseli yaşlı kadın dikkatle kendisine bakıyordu. Malko hafifçe gülümseyerek dördüncü kata tırmanmaya devam etti. Siyah elbiseli kadın gürültülü bir şekilde odasının kapısını kapattı.

Malko iki kere kısa aralıklarla kapıyı tıklattı. İçerden müzik sesi geliyordu. Müzik durdu, ayak sesleri geldi ve sonunda kapı açıldı.

— Selam!

Malko Fince söylemişti bu kelimeyi. Soîweig'in gözleri faltaşı gibi açıldı. Anlaşılan kızın beklediği en son kişi Malko idi. Önce şaşkınlık, ardından sitem ve öpücükler.

— Şeytan! dedi genç Finlandiyalı atlet.

Kızın üzerinde kalın bir erkek kazağından başka bir şey yoktu. Adaleli uzun bacakları her zamanki gibi nefes kesiciydi. Malko içeri girdi, kapıyı arkasından kapattı. Kısa bir süre bakiştılar.

— Seni yeniden göreceğimi hiç sanmıyorum, dedi Sohveig.

— Görüyorsun ki, seni unutmadım.

Kız küskün bir ifadeyle dudak büktü. Sonra dudaklarına içten bir gülümseme yayıldı. Dargın durmayı becerememişti.

— Şu anda ne kadar mutsuz olduğumu tahmin edemezsin. Bugün doğumgünüm ve ülkemden kilometrelerce uzaktayım. Tek başıma şampanya içip doğumgünümü kutlayacaktım. Kapıyı çaldığında ağlamak üzereydim. Sana özel bir içki hazırlayacağım. Adı "Fin Kam".

— Hiç içmedim. Nasıl-bir şey?

Sohveig başparmağını dudakları üzerine götürdü.

— Şşşt. Sürprizi bozma!

Biraz sonra, kadehler ellerindeydi.

— Şerefe!

— Doğumgünün kutlu olsun!

Bir dikişte bardaklarını boşalttılar. Kırmızı şarap ve şampanya karışımı içki Malko'nun vücuduna tarif edilmez bir rahatlık verdi. Solvveig'in çıplak bacakları kusursuzdu. Malko'nun bacaklarına baktığını gören Sohveig söze girdi.

— Ne kadar aptallık etmişim. Özür dilerim. Beni affedebilecek misin?

Malko kolunu kızın boynuna attı.

— Özür dileyen bir şey yapmadın ki!

Sohveig Malko'yu ensesinden çekti. Nefes almadan uzun uzun öpüştüler. Malko kaim kazağın altında Sohveig'in kalp atışlarını hissediyordu. Finlandiyalı ani bir hareketle kazağını sıyırıp attı. Çırılçıplak kalmıştı. Malko Solvveig'in dikleşen göğüslerini okşarken kız kendisini soymaya devam ediyordu. Bir dakika sonra ikisi de divanın üzerinde tek vücut haline gelmişlerdi. Sohveig, Samantha'dan çok farklıydı sevişirken. Samantha'nın vahşiliği yoktu kızda. İlk defa sevişen küçük

bir kolejli gibi kendisini Malko'ya vermişti. Malko Fin Kanı'nın tesiriyle Manap Amca'yı unuttu. O iş sanki çok uzaklarda kalmıştı. Beyaz bulutların üzerinde sevişircesine dünyadan uzaktılar.

Yeniden kendilerine geldiklerinde, Sohveig kahkahalar atıyordu. Malko'nun boynuna sarılıp onu öpücüklerle boğdu.

— Hayatımın en güzel ve en unutulmaz doğumgünü hediyesi sensin.

Malko yerde dağınık bir şekilde duran giysilerine baktı. Kız Malko'nun düşünceli olduğunu farketmişti.

— Yine ne oldu? Yoksa bu gece benimle kalmayacak mısın?

Malko cevap vermedi.

— Sana yalvarayım mı? dedi Solvveig.

Malko giyinmeye başladığında kıza durumu nasıl açıklayacağını düşünüyordu. Solvveig'e güvenebilir miydi? Kararını verdi.

— Sana bir şey itiraf etmek zorundayım, sevgilim.

Solvveig'in çocuksu yüzü merakla aydınlanmıştı.

XIV. BÖLÜM

— Yakalarlarsa seni öldürürler.
Solweig'in sesinde dehşet vardı.

Malko cevap vermedi. Hayatı spor ve seks olan bir genç kız için anlattıkları inanılmazdı. Şimdi Solweig her şeyi bütün detayıyla biliyordu. Wolfgang Mann, CIA, zırhlı araba ve Batı'ya kaçış planı. Malko kızı daha fazla hayrete düşürmemek için olayların bir kısmını atlamıştı. Malko kıza yardım edip edemeyeceğini sormuştu.

— Sana yardım etmeyi çok isterdim. Arkadaşlarını burada saklayabilirsin. Yalnız çok önemli bir sorun var. Merdivenin altında oturan kapıcı kadın bütün ziyaretçilerimi gözden geçiriyor.

Malko başını salladı.

—* Hayır. Eğer bizi burada bulurlarsa en az yirmi yılını hapisanede geçirirsin. Üstelik de hiçbir suçun olmadığı halde. Zaten buraya gelerek yeterince başını derde soktum sayılır.

Kız Malko'ya sarıldı.

—Seni tanımadan önce çok sıkılıyordum. Şimdi yaşadığımı anlıyorum.

—Sana güvenebileceğimi biliyorum. Belki işe yarayabilirsin.

— Ne yapabilirim?

Kızın sesi istekliydi

— Buradan ayrıldığım anda eşyalarımı topla ve Batı'ya geç.

Malko bir kâğıt alıp kızıdan istediklerini yazdı. Solweig'e güvenebileceğini biliyordu.

*

**

Ertegül Denizli gözünü pencereden ayırmıyordu. Malko'nun merdivenlerden çıktığını duyunca kap ya koştı.

—Nerede kaldın? Burayı birazdan terketmeliyiz. Elko'ya değişikliği bildirdin mi?

— Her şey yolunda, dedi Malko. Yarın aynı saatte aynı yerde olacaklar.

Türk bıyığını burdu.

— Benim için de mesele yok. Bunny arabayı bir parka çekip bagajda kestirecek. Ama o cüsseyle bagaja nasıl sığar çok merak ediyorum!

—İyi fikir, dedi Malko. Berlin Oteli'nin önünde buluşuruz. Bunny bagajda beklesin. Sen onu oraya kadar götür. Anahtarları bagajın altına bırak, ben alırım. Manap Amca nerede?

Denizli başıyla yan odayı işaret etti.

— Uyumaya çalışıyor. Bana öyle geliyor ki, ihtiyarın kalbi dayanmayacak.

— Onu uyandır. Kendisini Berlin Oteli'ne götürüyorum.

*

**

Yabancı isadamjan Berlin Oteli'nin önünde taksi kuyruğuna girmiş bekliyorlardı. Malko döner cam kapıdan Wolfgang Mann'ı içeri itti. Burası Güvenlik Polisinin onları arayacağı son yerdi.

Ertegül Denizli'nin kız arkadaşının evinden

otele yürüyerek gelmişlerdi. Karanlık bastır-
maya başladığı için kimse uzun boylu sarışın
adama yanında yürüyen ufak tefek ihtiyarı
farketmemişti. Otelin geniş lobisinin sağında
alçak masaların etrafında toplanmış turist
grupları sohbet ediyorlardı. Malko sol tarafta
bir kafeterya olduğunu gördü.

— Bu taraftan Bay Mann, dedi.

Yaşlı Alman ürkek adımlarla Malko'nun
peşinden yürüdü. Dikkati çekmemesi için
Malko adamın başındaki kanlı sargı bezlerini
değiştirip küçük bir flaster yapıştırmıştı.

Kafeteryanın içinde boş bir masa aradılar.
Malko çevrede turistten çok Vopo olması
üzerine kafeteryadan çıkmaya karar verdi.
Yeniden mermer koridora geçtiler. Beş Çinli
valizlerinin üzerine oturmuş kendileriyle ilgile-
necek birini arıyorlardı. Adamlar Çince
başka dil bilmedikleri için yanlarına yaklaşan
bir otel görevlisi yüzünü buruşturarak uzaklaş-
tı. Wolfgang Mann bile adamların haline
gülmekten kendini alamamıştı.

Yüksek sesle gürültülü bir biçimde konuşan
birkaç Bulgar uzun boylu bir esmer kadının
peşine takıldılar. Otelin lobisi L biçimindeydi.
Birkaç adım attıktan sonra Malko gazetelerin
durduğu gözden bir Pravda aşırıp kolunun
altına yerleştirdi. Bu arada asansörlerin önüne
gelmişlerdi. Malko Wolfgang Mann'ı asansör
kabininin içine itip otuz yedinci kata kadar
çıkmasını söyledi.

Mann yukarı çıkarken lobinin sağındaki
bara yöneldi. Burası kafeteryaya oranla daha
kalabalık ve gürültülüydü. Yanına genç bir
kadın yaklaştı.

— Yer ayırtmış mıydınız?

Malko kolunun altındaki Pravda'yı belli
ederek Rusça cevap verdi:

— Tabii, güzelim!

Rusun kendinden emin cevabı karşısında
garson kız yana çekilerek yol verdi. Barın
tam karşısında iki kişilik küçük bir masa vardı.
Malko masaya oturup etrafını inceledi. Etrafta
komünist ülkelerden gelme turistler ve Doğu'
ya sadece iş için geldiklerinden sıkılan
işadamları vardı.

Ortalık kadın kaynıyordu. Kadınların çoğu
güzel, bazıları ise oldukça geçkinceydi. Hepsi
dikkati çekecek kadar açık saçık gece elbiseleri
giymişti. Kadınların bazıları yalnız oturuyor-
du. Malko yan masaya bir göz attı. Kırmızı
pantolon ve aynı renk kazak giymiş ufak tefek
bir esmerle mini etekli iriyarı bir sarışın vardı.
Kadınlar beyaz renkli kokteyllerini içerken bir
yandan da kendisini gözlüyorlardı. Uzun
boylu zenci bir işadamı sarışını dansa davet
etti, ama reddedildi. Afrikalı fazla ısrar
etmeyip barda oturan üç kızın yanına yürüdü.

Malko votkasını bir yudumda bitirdi. Bu
sırada ufak tefek kıvrıkcık saçlı genç bir
İtalyan, sarışını dansa çağırırdı. Kadın yeniden
reddetti. Bunu yaparken belirgin bir şekilde
Malko'ya bakmıştı. Kadının gözlerinde açık
bir davet vardı. Kırmızı kazaklı esmer
yerinden kalkıp bara gitti. Kız ayağa kalkar-
ken göğüslerinin büyüklüğü dikkatini çekmiş-
ti.

Malko bu güzel kadınların böyle komünist
bir ülkede ne aradıklarını kendi kendine sordu.
Otelde gördükleri, en lüks Batı otellerini

aratmayacak türdendi. Barda oturanların kadehleri en pahalı Amerikan içkileriyle dolup boşalıyordu. Malko yalnız kalan yan masa komşusuna döndü.

— Dans eder misiniz?

Almanca konuşmayı tercih etmişti.

Kadın söylediğini anlamadı. Kıbarca tebesüm edip İngilizce cevap verdi:

— Ben Çekoslovakım.

— Neresinden?

Malko bu kez Çekçe sormuştu. Bu, en rahat konuşabildiği yabancı dillerden biriydi. Liezen'deki şatosu Çek sınırına otuz kilometre mesafedeydi. İriyarı sarışın kendi diliyle konuşmaktan memnundu.

— Brno ' dan bu sabah geldik !

Bu sırada salona Wolfgang Mann girmişti. Yaşlı Alman kendinden emin bir havayla bardaki tek boş tabureye çöktü. Malko "adamın kendini ne kadar zorladığının farkındaydı. Mann'a belli belirsiz göz kırptı.

— Dans edelim mi?

Kadın ayağa kalkıp piste yürüdü. Müziğin ritmine ayak bile uydurmaya gerek görmeden Malko'nun boynuna sarıldı. Aslında dans edilecek bir müzik yoktu. Bir Batı ülkesinde olsa, bütün üyelerinin hemen pencereden atılacağı bir orkestra birbirinden ünlü parçaları çalmıyor, adeta katlediyordu. Çek iyice Malko'ya sokularak sordu:

— Ne yapıyorsunuz?

— Şimdi mi?

— Evet.

Malko birkaç saniye tereddüt eder gibi yaptı.

— Bilmiyorum. Çok yaşlı bir arkadaşım var. İkimiz de çok sıkılıyorduk.

Kadın başını Malko'ya doğru kaldırıp gözlerinin içine baktı.

— Sizi çok eğlendirecek şeyler biliyorum.

Bir yandan da karnını Malko'nun vücuduna sürüyordu. Malko anlamamış gibi yaptı.

— Mesela neler yapabiliriz?

— Benim de bir kız arkadaşım var. Onun da canı çok sıkılıyor. Dördümüz bir yere gidebiliriz.

Malko ellerini kızın kalçaları üzerinde dolaştırdı.

— Çok güzelsiniz. Adınız neydi?

— Ute. Kız arkadaşım ve ben yalnız dolar kabul ediyoruz.

— Mark versek olmaz mı?

— Doğu Alman markı mı?

— Hayır, Batı.

Ute gülümsedi.

— O zaman kabul.

Pazarlık çok çabuk bitmişti.

— Nereye gidiyoruz? diye sordu Malko.

— Otelde kız arkadaşımın ve benim iki ayrı odamız var. İkimize birden beş yüz mark ödeyeceksiniz.

— Arkadaşının adı neydi?

— Jan. Her ay bir kere Jan ile buraya geliyoruz. Brno çok sıkıcı bir yer.

Müzik sona erdi. Malko tam aradığı gibi kızlar bulmuştu. Almanca konuşmayan, Doğu Berlin'de kimseyi tanımayan ve kendi adlarına birer odası bulunan iki kız. Şans şimdilik yüzlerine gülüyordu. Malko barda sıkıntıdan patlayan Wolfgang Mann'ı masaya çağırdı.

Almanca olarak "Geceyi geçirecek bir yer buldum" dedi. Kızlar aralarında Çekçe konuşuyorlardı. Malko Ute'ye döndü.

— Önce siz çıkın. Biz peşinizden geliyoruz.

Ute, Malko'ya şüpheli şüpheli baktı.

— Gerçekten geliyor musunuz?

Malko cevap vermeden kızın çantasına bir yüz mark tıktı. Kadın geleceklerinden emin olmuştu.

— Biz 825 ve 827 numaralı odalardayız. Gecikmeyin.

Malko kızların arkasından baktı. Etrafta yalnız kadın kalmamıştı. Biraz önce Ute'yi dansa davet eden zenci ve İtalyan başka kızlar bulmuşlar, bir şeyler anlatıyorlardı.

Malko hesabı ödeyip barmenden bir şişe Rus votkası satın aldı. Bardan çıkıp asansöre yürüdüler. Wolfgang Mann'm bacakları yorgunluktan titriyordu. Malko cesaret vermek için hafifçe adamın omzuna dokundu. Bu kızlara rastlamaları gerçekten büyük bir şanstı.

*

**

Ute kapıyı açtığı anda yüzünde kuşkulu bir ifade vardı. Gelenleri tanıyınca gülümsedi. Malko, Wolfgang Mann'ı önden soktu. Yaşlı Alman Jan'ı görünce birkaç adım geriledi. İri göğüslü esmer eteğini çıkarıp oturduğu koltukta bacaklarını aralamış, kendisine bakıyordu. Ute Malko'ya yaklaştı.

— İkiniz de çok memnun ayrılacaksınız. Brno'da olsaydı bu iş size çok daha ucuza patlardı.

Malko "İçinde bulunduğumuz durumu

bilseydi acaba ne yapardı?" diye sordu kendi kendine. Doğu Berlin'deki son gecelerini iki fahişeye geçirmek zorunda kalmışlardı. Ancak, bu en emin yoldu.

Malko bardan satın aldığı votka şişesinin yanına dört yüz mark bıraktı. İki Çek kız sevinçle bağırdı. Paraları paylaştıktan sonra Ute coşkuyla elbisesini çıkarıp attı. Üzerinde kendisine çok pahalıya patladığı belli olan ince kenarlı dantel bir külot kalmıştı. Malko'ya göz kırptı.

— Önce ikimiz eğlenelim.

Malko başa gelen çekilir anlamında Wolfgang Mann'a baktı. İki oda arasındaki ara kapıdan öbür yatak odasına geçtiler. Malko soyunmaya başladı. Ute kendini çoktan yatağa bırakmıştı. Wolfgang Mann için çok heyecanlı bir gündü. Çektiği onca heyecandan sonra bir de Jan gibi azgın bir kadına katlanacaktı.

Malko kendisine sarılan Ute'yi yana itti.

— Biraz da yaşlı dostumla ilgilensene.

— Jan çok uğraştı, ama ihtiyarın hali kalmamış.

— Bence ihtiyar aslında seni beğendi. Sen çok daha güzelsin. Bir de sen denesen. Ne de olsa, o da para ödedi.

Ticari bir kafa yapısına sahip olan Ute yatak çarşafına sarılarak yerinden doğruldu.

— Senden bir şey rica edeceğim. Beni yarın sabah sekizde uyandırmalarını söyler misin?

Malko kadının cevabını beklemeden başını yastığa gömdü. Otuz saniye sonra derin bir uykuya dalmıştı.

XV. BÖLÜM

Malko sarsılarak uyandırıldığında neye uğradığını şaşırды. Ute saçları darmadağınık, makyajsız yüzüyle yanibaşında heyecanla bağırıyordu.

— Yaşlı dostun çok fena durumda. Dün gece isteğın üzerine onunla uğraştım. Benimle sevişmeyi başardı. Birkaç saat sonra yeniden denemek istedi. Her şey o anda oldu. Rengi bembeyaz kesildi, gözleri kaydı. Kalp krizi geçirmesinden korkuyorum. Odamda ölmesini istemem. Ne yapacağız?

— Geliyorum, dedi Malko.

Bir yandan da aceleyle giyinmeye çalışıyordu. Saatine baktı. Henüz yedi buçuktu. Manap'm kalp krizi geçirmesi hiç hesapta yoktu.

Odaya girdiğinde Wolfgang Mann sırtüstü uzanmış yatıyordu. Yaşlı Almanın vücudu bembeyazdı. Gözlerini yummuş, güçlölkle nefes almaya çalışıyordu. Üzerine elbisesini geçiren Ute Malko'ya döndü.

— Söylediğim gibi değil mi? Hemen doktor çağır malıyız.

Malko hemen karar vermesi gerektiğini biliyordu. Doktor çağırmaları çok büyük bir riskti. Doktor çağırılmazsa Wolfgang Mann her an ölebilirdi. İhtiyarın üzerine eğildi.

Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?

Wolfgang Mann gözkapaklarını araladı. Zor duyulan bir sesle konuştu:

— Kalbim ağrıyor. Sanki göğsüm üzerinde bin tonluk bir ağırlık var. Galiba öleceğim.

Yaşlı Alman yeniden gözlerini yumdu. Malko telefona sarıldı. Resepsiyondaki adama oda numarasını verip bir doktor istetti. Doktorun en geç beş dakikaya kadar geleceğini bildirdiler. Kızları bir an önce odadan çıkarmak gerekiyordu.

— Siz burayı terkedip yan odaya geçin. Aradaki kapıyı da sıkıca kapayın.

Kızlar denileni yapıp odadan çıktılar. Birkaç dakika sonra kapıya vuruldu. Elinde siyah ilkyardım çantası olan sakallı genç bir doktor odaya girdi.

— Dostum kalp krizi geçiriyor sanırım.

— Onu siz mi soydunuz?

Malko durumu açıklamaktan başka çaresi kalmadığını anlamıştı.

— Aslına bakarsanız, yaşlı dostum dün gece odasına bir hanım arkadaşını davet etmiş. Sanırım seviştikten sonra kendini kötü hissetmeye başladı.

— Kustu mu?

— Evet. Kız arkadaşı öyle dedi.

Genç doktor Wolfgang Mann'ın tansiyonunu ve kalp atışlarını ölçtü. Sonra çantasından bir şırınga çıkardı.

— Ağrısını dindirmek için biraz morfin veriyorum. Hemen hastaneye kaldırmamız gerek. Çok ağır bir anjin geçiriyor. Cığerleri harap olmuş.

Doktor iğneyi Mann'ın kolundan çıkardı.

Telefon açıp bir ambulans çağırdı. Ahizeyi yerine koyduktan sonra endişeyle kendisine bakan Malko'ya döndü.

— Ambulans on dakikaya kadar burada olur. Hastanın yanından ayrılmayın. Hastaneye yatırılmadan hiçbir şey yapılamaz. Başka bir hastam olduğu için gitmek zorundayım.

Doktor odadan çıktıktan sonra Malko ara kapıyı açıp Ute'yi çağırdı.

—Hemen hastaneye gitmek zorundayız. Zaman kaybetmemek için arkadaşımı ben aşağıya indireceğim.

Malko paltosunu çıkarıp Wolfgang Mann'a giydirdi. Adama giysilerini giydirecek zaman kalmamıştı. Mann yürümek için en ufak bir çaba gösteremediği için vücudu çok ağırlaşmıştı. Malko Ute'nin yardımıyla Mann'ı asansöre kadar götürdü. Yaşlı Almanın durumu gittikçe kötüye gidiyordu. Mann gözlerini bile açamamıştı. Malko, Denizli'ye Pontiac'ı otelin yanına bırakmasını söylemişti. Şimdilik tek şansları arabanın otelin yakınında olmasıydı.

Malko, Mann'ı asansöre bindirdi. Otuz saniye sonra lobiye inmişlerdi. Malko asansör bekleyen kalabalığı iterek yol açtı. Wolfgang Mann ceset gibi olmuş tek adım atamıyordu. Bir otel görevlisi yanlarına yaklaştı.

— Çabuk kapıyı açın. Bu adam ölmek üzere. Ben doktorum. Hastaneye gidiyoruz.

Malko bu yalanı o anda uydurmuştu. Görevli kalabalığı yarıp hemen kapıyı açtı. Denizli'nin yeşil Pontiac'ı elli metre ilerde duruyordu. Mann'm vücudu gittikçe ağırlaşırıyordu. Denizli koşarak yardıma geldi.

— Mann'a ne oldu?

— Şimdi anlatması uzun sürer. Kapıyı aç.

Malko Denizli'nin yardımıyla Wolf gang Mann'ı koltuğa yatırdı. Arabaya bineceği sırada Berlin Oteli'nin kapısında Ute'yi gördü. Kadının yanında sivil giyimli bir adam vardı. Malko kızın başının fazla derde girmemesini umdu. Eğer kız kendilerini iyi tarif ederse beş dakika sonra polis peşlerine düşmüş olacaktı. Tek şansları kızın anlaşılacak kadar kötü İngilizcesiydi. Çek bir tercüman bulana kadar epey vakit kazanabilirlerdi. Malko aceleyle motoru çalıştırdı. Otuz saniye sonra Alexander Meydanı'm arkalarında bırakarak yola koyulmuşlardı. Wolfgang Mann'ın göğsünden gelen hırıltılara Malko endişeyle kulak kabarttı.

*

**

Versöhnung Kilisesi, örülmüş pençeleri ve kilit vurulmuş kapısıyla yüzyıllardır kullanılmamışa benziyordu. Kilisenin önünde kimseler yoktu. Malko Pontiac'ı kilisenin önünde durdurup bagajı açtı. Bunny bir sihirbazlık gösterisindeymiş gibi dev cüssesiyle bagajdan çıktı. Birkaç saniye kolunu ve bacaklarını oynattıktan sonra kilisenin kilitli kapısına koştu, çizmesinin içinden ince uzun bir demir parçası çıkarıp kilide soktu. Kısa bir süre uğraştıktan sonra kilit açıldı. Üç kişinin uzun sürede açamayacağı bir kilidi tek koluyla iki dakika içinde açabilmişti. Bunny ağır maun kanada bir omuz attıktan sonra kilisenin kapısı tamamen açılmış oldu.

Malko adamın peşinden kilisenin içine girdi. İçersi buz gibi soğuk ve sessizdi. Peşlerinden sırtına Wolfgang Mann'ı almış

olarak Ertegül Denizli girdi. Mann'm rengi hâlâ bembeyazdı. Denizli Mann'ı dikkatle yerdeki taş döşemelerin üzerine yatırdı. Beş dakikada arabanın içindeki bütün malzemeler kiliseye taşınmıştı. Taşıma işi bittikten sonra, Malko Pontiac'ı kilisenin arkasındaki bir sokağa park etti. Sonra yeniden kiliseye girip kapıyı üstlerine kilitledi. Sabahın sekizi olduğu için ortalık henüz tamamiyle aydınlanmamıştı. İşlerine giden tek tük insanların dışında ortalık çok sessizdi.

Ertegül Denizli çantadan küçük bir fener çıkardı. Ortalık biraz olsun aydınlanmıştı. Malko çan kulesine çıkan merdiveni bulup yukarı tırmanmaya başladı. Denizli yeniden Wolfgang • Mann'ı sırtına almış zorlukla ilerliyordu. Bunny ise malzemeleri yüklenmişti. Nefes nefese çan kulesinin tepesine vardılar. Kulenin penceresinden Batı'da kalan Bernauer Caddesi'nin evleri gözüküyordu. Batı Berlin ile aralarında sadece elli metre vardı. Çok yakın, ama aynı zamanda Çin Setti'nden de uzun bir mesafe! Malko şu elli metre üzerinde kaç kişinin can verdiğini düşünmemeye çalıştı. Birden, aklına Solweig geldi. Kız başına beklenmedik bir şey gelmesi halinde Krizantem'e haber verememiş olabilirdi.

Kilisenin tam karşısına düşen Batı sınırındaki en yakın apartmanın bütün pencereleri kapalıydı. Elko Krizantem binanın en üst katında bekliyor olacaktı. Doğu Berlin Duvarı bitiminde başlayan Bernauer Caddesi'nde günlük hayat çoktan başlamıştı. Krizantem'in yerinde olmama ihtimali Malko'nun ürpermesine neden oldu. Bunny'nin çantasından küçük

telsizi çıkardı, anteni uzattıktan sonra ağzını mikrofona yaklaştırdı. Kalbi deli gibi çarpıyordu.

Kısık bir sesle:

— Elko beni duyuyor musun? dedi.

On saniye süren kısa bir bekleyişten sonra cevap geldi.

— Evet. Neredesiniz?

— Daha önce belirlediğimiz yerde. Her şey hazır mı?

— Her şey hazır.

— O halde birisi apartman kapısına çıksın.

— Hemen, efendim! dedi Krizantem.

Malko telsizi kapadı. Doğu'nun dinleme servisleri iş başında olabilirlerdi. Konuşmayı kaydetmiş olsalar bile yerlerini tespit etmeleri epey zaman alacaktı. Kaybedecek bir saniyele-ri bile yoktu. Yanlış zamanlama her şeyi berbat edebilirdi. Malko çantadan dürbününü çıkardı. Duvar'm üzerinde iki Vopo bekliyordu. Askerler arasında epey mesafe vardı.

— Kabloyu bağlayalım, dedi Malko.

Ertegül Denizli beş milimetre kalınlığında, elli metre uzunluğunda naylon bir halat çıkarıp halatın ucunu sağlam bir taş çıkıntıya bağladı. Beyaz halat uzaktan bakıldığında farkedilemeyecek kadar şeffaf ve yüz kiloluk bir ağırlığı çekebilecek kadar sağlamdı.

Malko çan kulesinin taş basamakları üzerine çökmüş olan Wolfgang Mann'a doğru eğildi. Yaşlı Alman gittikçe kötü gözüküyordu. Malko yeniden telsizi açıp Krizantem'i aradı:

— Bir ambulansı hazır bekletin. Dostumuz kendini pek iyi hissetmiyor. Ambulans belli

etmeden Bernauer Caddesi'ne gelsin. Onu hemen hastaneye götürmemiz gerekiyor.

— Merak etmeyin, dedi Krizantem.

Malko Wolfgang Mann'a döndü. Adama cesaret vermek zorundaydı.

— Bay Mann, birkaç dakika sonra Batı'da olacaksınız. Batı'da. Anlıyor musunuz? Bu işin sonuna geldik. Biraz kendinizi toparlamaya gayret edin.

"Batı" kelimesinin Wolfgang Mann üzerinde sihirli bir etkisi oldu. Zorlukla Malko nun ellerine sarıldı.

— Dayanacağım. Bunu kendimden çok sizin için yapacağım, çünkü hayatımda ilk kez biri bana ihanet etmedi.

Malko çantadan bir paraşüt askısı çıkarıp Wolfgang Mann'ın sırtına geçirdi. İhtiyar o kadar zayıftı ki, paraşüt yeleğinin kayışlarını sonuna kadar sıkmak zorunda kaldı. Yeleğe perçinlenmiş makarayı son kez kontrol etti, halatın bir ucunu makaradan geçirdi. Naylon halat makaradan yağ gibi kayıyordu.

Pavel Zec kilisenin karşısına düşen Bernauer Caddesi'ndeki apartmanın kapısı önünde beklemeye başladı. Malko adamı rahatlıkla görmesine rağmen, daha aşağıda kalan kontrol kulesindeki Vopo onu farkedemezdi. Batı tarafında her şey yolunda gözüküyordu. Malko Bunny'ye döndü.

— Havai fişegi gönder.

Amerikalı kendi eliyle yaptığı fişegi aldı. Halatın elli metrelik mesafeyi aşabilmesi için fişek itme görevi yapacaktı. Bu arada penceredeki tuğlaları çıkarıp bir insanın geçebileceği kadar bir delik açmışlardı.

Malko derin bir nefes alıp cebinden altın çakmağını çıkardı. Elleri hafifçe titreyerek fişegi ateşledi. Artık geriye dönmeleri imkânsızdı. Eğer Bunny hesaplarında yanılmışsa, en az yirmi yıllarını Doğu Berlin hapishanelerinde geçirmeleri işten bile değildi. -

— Dikkat! dedi Malko.

Ucunda fişek yanan ip Batı'ya doğru hareket etti. Bunny, Wolfgang Mann ve Ertegül Denizli sadece kalp atışlarının sesini duyarak fişegi takip ettiler. Fişekten güç alan halat Bernauer Caddesi'nde önünde Pavel Zec'in beklediği binanın cephesine çarparak durdu. Kiliseyle apartman arasında uzanan naylon halat farkedilmeyecek kadar inceydi. Ancak fişegin çıkardığı parlaklık Vopoların gözünden kaçmamıştı.

Malko dürbünü alıp Vopoların kontrol kulesine baktı. Tahmin ettiği gibi adamlardan biri hemen telefona sarılıp alarm verirken diğeri de dürbününü çıkarmış kiliseye bakıyordu. Malko pencereden geriye çekildi. Artık saniyelere karşı savaş vermeleri gerekiyordu. Gözlem kulesindeki Vopolar yerlerinden kıpırdayamazlardı. Ancak birkaç dakikaya kadar polis kilisenin çevresini sarmış olacaktı.

Pavel Zec yanına düşen fişegi halattan çıkarıp altıncı kattan Elko Krizantem'in sarkittiği ipe kiliseden fırlatılan halatı bağladı. Bir ucu yukarıya bağlanan halat şimdi iyice gerilmişti. Pavel Zec elli metre uzakta her şeyin yolunda olduğunu işaret etti.

Malko, Wolfgang Mann'a döndü.

— Haydi sıra sizde. Birkaç dakika sonra Batı'da olacaksınız.

Mann pencereye çıktı. Paraşüt yeleşine bağlı olan makaranın içinden geçen naylon halat sayesinde aşağıya doğru kayması gerekiyordu. Yaşlı adam gözlerini kapadı.

— Sizi aşağı itiyoruz! dedi Denizli.

Wolfgang Mann hayatının en heyecanlı saniyelerini yaşıyordu. Yaşlı adam yavaş yavaş kaymaya başladı. Malko saniyeleri sayıyordu.

Aym anda, duyulan bir tüfek sesiyle birden ir kildiler. Duvar'daki gözlem kulesinin nöbetçileri alarm vermişlerdi. Pencerenin yanındaki tuğlalar paramparça oldu. Vopolar, Wolfgang Mann aşağı doğru kayana kadar naylon halatı görmemişlerdi. Şimdi Wolfgang Mann açık hedefti. Vopoların nişan aldıkları halde isabet ettirememeleri büyük bir şanstı. Silah sesi Batı tarafında da gürültü koparmıştı. Bernauer Caddesi'nde birkaç araba durmuş, iş yerlerine giden insanlar hayretle yukarı bakmaya başlamışlardı. Vopoların tüfeklerini yeniden doldurmak için on beş, yirmi saniyeleri vardı. Malko Mann'ın aşağı kayışını hızlandırabilmek amacıyla gergin halata asıldı.

Bunny, ucunu Denizli'nin ateşlediği ikinci bir fişek aldı. Fişekin içi tahrip gücü yüksek bir patlayıcı maddeyle doluydu. Amerikalı fişekçi Vopoların beklediği gözlem kulesine doğru fırlattı. Fişek kulede ateş etmeye hazırlanan Vopoların tam ayak dibine düştü. Önce sarı bir duman gözüktü, ardından gözlem kulesi alev aldı.

Malko, sessizce Bernauer Caddesi'ne giren ambulansı gördü. Çan kulesinin merdivenlerinde henüz ayak sesleri yoktu. Vopolar kilisenin kapısını kırmaya uğraşiyor olmalıydı-

lar. Denizli'nin kapıya yanlamasına yerleştiği kalın demir yüzünden epey vakit kaybedeceklerdi.

Wolfgang Mann'ın kayış hızı Malko'nun halata asılmasıyla biraz artmıştı. Aşağıdaki gözlem kulesinde alevler gittikçe artıyordu. Yangını söndürmek için birkaç Vopo söndürme aletine doğru koştu. Halatın öbür ucunda bekleyen Pavel Zec son metrelere yaklaşan Wolfgang Mann'a bağırdı:

— Gayret. Çok az kaldı. Ağırlığınızı aşağı doğru vermeye çalışın.

Altmış saniye sonra, Vopolar yeniden ateşe başladı. Bernauer Caddesi'nde toplanmış olan halk bağırarak Mann'a cesaret vermeye çalışıyordu. Caddeye bakan bütün apartmanların pencereleri açılmış, herkes heyecanla Mann'ın kayışını destekliyordu. Yaşlı adam cüssesinden beklenmeyen bir güçle halata asıldı. İnmesine sadece beş metre kalmıştı. Vopoların mermileri başının iki yanından geçiyordu. Ani bir refleksle başını eğdi. Son bir metreye girmişti. Pavel Zec yerinden zıplayarak Mann'ın eline yapışıp adamı aşağı çekti.

Bernauer Caddesi alkışlar ve çığlıklarla inliyordu, kollarını havaya kaldırmış insanlar sevinçle yerlerinde zıplıyorlardı. Coşkularını çığgınca belirtmek isteyenler aralıksız klaksonlara basıyorlardı. Aynı anda bir polis arabasının siren sesi duyuldu.

Pavel Zec soğuktan titreyen Wolfgang Mann'ın üstüne kalın bir battaniye geçirdi. Ambulansa kadar yürümesi gereken yaşlı Alman adım atacak halde değildi. Pavel Zec ve

Krizantem'in Türk arkadaşlarının yardımıyla ambulansa bindi.

Doğu tarafında, Vopolar çan kulesini yaylın ateşine tutmaya devam ediyorlardı. Kilisenin kapısını açmayı hâlâ başaramamışlardı. Bernauer Caddesi'nde halk "Cesaret! Cesaret!" diye bağıyordu.

Bunny, Malko ve Ertegül Denizli sevinç içinde birbirlerine baktılar. Başarmışlardı. Wolfgang Mann Batı'ya geçebilmişti. Şimdi sıra kendilerine gelmişti. Bir an önce kiliseden çıkmaları gerekiyordu.

Kilisenin kapısına yüklenen Vopolar bütün çabalarına rağmen kapıyı açamamışlardı. Kapıyı tutan uzun demir parçası yerinden kıpırdamıyordu. Çan kulesinden aşağı inen Malko kapının arkasındaki gürültülere kulak kabarttı. Kapının gerisinde her kafadan bir ses çıkıyordu.

— Kapıyı kırmak için zırhlı bir araba çağırıldı, dedi Malko Denizli'ye.

Bu iyi haberdi. Vopolar sadece kilisenin büyük giriş kapısına yığılmışlardı. Diğer kapılar tuğlayla örülü olduğu için onlardan ses gelmiyordu. Denizli ve Malko tuğlalarla örülmüş küçük bir çıkış kapısına doğru koştu. Zırhlı araba ön kapıya dayanana kadar bu küçük kapıyı havaya uçurmalara gerekiyordu. Bunny fazla gürültü çıkarmayacak bir patlayıcıyı tuğlaların arasına bir deliğe soktu.

Malko "Dikkat!" diyerek çakmağın ateşleyip fitile yaklaştırdı. Fital alev aldığı anda insanüstü bir çabayla yana çekilip Bunny ve Denizli'nin saklandığı sütunun yanına

gitti. Birkaç saniye sonra tuğla duvar zayıf bir ses çıkararak paramparça oldu. Ortalık toz duman içinde kalmıştı. Vopolar patlamayı duymuş olsalar bile, sesin geldiği yönü tayin edemezlerdi. Kilisenin mimari tarzı nedeniyle bu küçük kapı aynı zamanda eski yüzyıllarda gizli geçit vazifesi görüyordu. Üç adam gözlerini tozdan koruyarak küçük kapıdan dışarı attılar kendilerini.

Malko'nun Pontiac'ı park ettiği sokağa doğru koşmaya başladılar. Henüz peşlerinde kimse yoktu. Biraz sonra motoru çalıştırıp gaza basmıştı. Yapacağı tek iş, bir an önce Duvar'dan uzaklaşmaktı.

— Nereye gidiyoruz? diye sordu Bunny.

Malko bir an düşündü.

— Lichtenberg Mahallesi yakınlarındaki bir park yeri uygun olabilir. Orası yüksek gökdelenlerle dolu. Şehrin en kalabalık semtlerinden biri olduğu için bizim araba arada kaynar. Karanlık iyice bastırıldığında, saat sekizde kaçmayı deneyeceğiz.

Malko dikkati çekmemek için arabayı daha yavaş sürmeye başlamıştı. Önlerindeki tramvay yolcu aldığından iki, üç dakika vakit kaybettiler.

— Çok iyi bir fikrim var! diye bağırdı Ertegül Denizli. Lichtenberg'e gitmekten vazgeç. Alexander Meydanı'na dön. Meydandaki harabe katedrali hatırlarsınız. Katedralin tam yanında yapımı aylardan beri durdurulmuş bir inşaat var. Çok yeni bir bina olduğu için garajını yerin altına yapmışlar.

— Başka çaremiz kalmıyor, dedi Malko.

Lichtenberg'te dikkati çekebilirlerdi. Özel-

likle Bunny kolay rastlanacak bir tip değildi. On dakika sonra Rosa Luxembourg Caddesi'ni aşır Alexander Meydam'na girdiler.

Malko Solweig'i düşündü. Wolfgang Mann Batı'ya geçmesini kızı borçluydu. Eğer Solweig Krizantem'e haber veremeseydi hâlâ Pontiac'ın içinde Doğu Berlin caddelerinde dolaşmaya devam edecekti.

Pontiac, inşaatı yarım kalmış binanın altındaki park yerine girdi.

Arabadan inen Denizli cebinden çıkardığı el feneriyle ortalığı aydınlattı. Etraf çimento torbalarıyla doluydu. Malko'nun aklına beklenmedik bir fikir getirmişti çimento torbaları. Denizli'ye döndü.

— Sen daha önce duvarcı ustası olarak çalışmıştın, değil mi?

— Evet, ama anlamadım. Bunu niye * soruyorsun?

— Biraz su bulmak gerekiyor. Bu çimento torbaları son şansımız olabilir.

Denizli, Malko'nun çıldırdığını düşündü. İçinde buldukları durumda adam hâlâ su ve çimentoyla ilgileniyordu.

—Yapacağın iş yorucu, ama kurtuluşumuz buna bağlı. Arabanın bütün iç kısmına çimento dolduracaksın. Kapıların iç kısmı, benzin deposu... Kısacası, mermilerin saplanabileceği her yere. Belki arabanın hızı azalacak, ama böylece kurşunlardan korunabileceğiz.

XVI. BÖLÜM

Malko Pontiac'ın arka kapısını inceledi. İçine beton doldurulmuş kapı bir banka kasası kadar sağlamlaşmıştı. Arabanın dış kaplamasını parmağıyla yokladı. Ertegül Denizli çok iyi çalışıp bütün maharetini göstermişti. Parmağını tıklattığı yerlerden tok bir ses çıkıyordu. Betonarme bir binaya dönen arabaya çarpan kurşunlar aynı hızla geri tepebilirdi.

—Araba mükemmel olmuş, Denizli! Seni tebrik etmek gerek.

— Bakalım, dedi Denizli. Bunu Berlin Koridoru'nu geçerken göreceğiz.

— İşin o kısmını bana bırakın siz!

Geriye sadece tekerlekler kalmıştı, ama lastiklerin içi çimentoyla doldurulamayacağı için yapacak bir şey yoktu. Gececekleri mesafe çok kısa olduğundan bu riski göze almaktan başka çareleri kalmamıştı.

Denizli içi çimento doldurulmuş son kapıyı da yerine yerleştirdi.

— Bu iş tamam!

— Şansımız açık olsun! diyen Bunny tek kolunu dua eder şekilde havaya kaldırdı.

Malko saatine baktı: Yedi buçuktu. Birazdan karanlık iyice bastırılmış olacaktı. Üç adam arabaya bindi. Malko vites değiştirip

arabanın burnunu çıkışa çevirdi. İçi çimento dolu olan araba normal ağırlığından beş yüz kilo daha ağırlaşmıştı. Yeşil Pontiac park yerinden yukarı çıkarken oldukça zorlandı. Ağırılık, umulandan çok daha fazla olmuştu.

Sokak karanlıktı. Alexander Meydanı'nda birkaç araba dışında hiç araç gözüküyordu. Duvar'a doğru hareket ettiler. Duvar'ın ışıkları uzaktan farkedilmeye başlamıştı.

— Daha hızlı gidemez miyiz? diye sordu Denizli.

— Çimentoların hıza dayanamayıp kalıp halinde yere inmesinden çekiniyorum.

Malko yavaşlayıp solda kalan Friedrisch Caddesi'ne doğru bir dönüş yaptı. Berlin Koridoru'nun beş yüz metre yakınındaydılar. Birkaç dakikaya kadar ya Batı'ya geçmiş ya da kurşunlara hedef olmuş olacaktı. Sağ şeri kullanarak arabayı çok yavaş sürmeye devam ediyordu. Yolda başka araba görünüyordu. Malko aniden köşede bir karaltı gördü. Karaltı kendilerine işaret ediyordu. Malko karaltıya yaklaşınca bütün vücudu buz gibi oldu.

Solweig karşısında duruyordu. Kızın buraya kadar gelmesi için çok önemli bir sebep olmalıydı. Güzel Finlandiyalı heyecanla arabaya bindi.

— Sizi kaçırmaktan öyle korkuyordum ki! Plandaki değişikliği Krizantem'e iletip yeniden Doğu Berlin'e döndüm. Malko, seni çok merak ettim. Buraya gelmemem gerektiğini biliyordum, ama dayanamadım. Affet beni!

— Boş yere kendini tehlikeye atıyorsun. Ama artık çok geç.

Berlin Koridoru'nun girişinde askeri bir

kamyon duruyordu. Doğu Berlin'den Batı'ya geçecek Amerikalı askerlerle dolu kamyonun demir parmaklıklar önünde bekleyeceği hiç hesapta yoktu. Normal zamanda hiç beklemeden geçen askerler bu defa formalitelerle karşı karşıya kalmışlardı. Demir parmaklıklar açıldığı anda kamyonun arkasından fırlamayı düşünen Malko, sağ tarafta kalan Krausen Caddesi'ne saptı. Bu beklenmeyen durum, yeni bir plan gerektiriyordu. Geçitin başındaki Vopolar parmaklıkları kaldırmadıkları takdirde, polis kuvvetlerinin eline düşmeleri işten bile değildi.

*

**

Telefon kulübesinde soğuktan titreyen Elko Krizantem'in heyecandan ağzı kurumuştur. Elko saatine baktı, daha vakti vardı. Cebinden küçük bir cep konyağı çıkarıp başına dikti. Konyağın yakıcı tadıyla biraz olsun içi ısınmıştı. Kulübeden çıkıp Friedrisch Caddesi'ne doğru yürümeye başladı. En küçük yanlış bir hareket, efendisinin ve en yakın dostu Ertegül Denizli'nin hayatına malolabilirdi. Tabii Bunny'nin de. Elko, Sohveig'in yeniden Doğu'ya döndüğünü bilmiyordu. Yürürken aklına efendisiyle tanıştığı İstanbul geldi. İstanbul'da Malko'yu öldürmekle görevlendirilmişti. Oysa şimdi, Malko için gözünü kırpmadan canını verebilirdi. Caddenin köşesini dönünce, karşısına Amerikalılara ait kontrol karakolu çıktı. Binanın içinde yanan ışıklar her şeyin sakin olduğunu gösteriyordu. Demir parmaklıkların yirmi metre ötesinde bir Doğu Alman nöbetçi sigara içiyordu. Zikzaklı

yola açılan Berlin Koridoru'nun parmaklıkları kapalıydı. Ortalıkta tek bir araba " bile gözüküyordu.

Elko Krizantem rahat bir nefes aldı. Batı yönünden gelen hiçbir araç geçitin çıkışını kapatamazdı. Solunda kalan Friedrisch Caddesindeki apartmanlara baktı. Caddenin sonunda yer alan apartmanın kapısında Pavel Zec'i gördü.

*

**

Pavel Zec yaşlı bir kadını selamlayıp eski apartmandan içeri girdi. Üçüncü kata kadar çıktıktan sonra sol tarafta kalan kapının ziline hafifçe dokundu. Kapıyı açan yaşlı adam karşısında papaz giysileri içinde tebessüm eden Pavel Zec'i görünce şaşırıldı. Siyah papaz giysileri içinde epeyce ağırbaşlı duran Pavel Zec oldukça etkili bir ses tonuyla söze girdi:

— İyi günler, efendim! Ben dindar yaşlılara yardımla ilgili bir cemiyetin temsilcisiyim. Para sıkıntısı çeken dindar yaşlılara yardım ediyoruz. Durumunuzu öğrenmek için sizin de kapınızı çaldık.

Kapıyı kapatmaya hazırlanan yaşlı adam hayretle gözlerini açtı. Duyduklarına inanamıyordu. Yaşlıları himaye eden bir kurumun temsilcisi kapısını çalmıştı. Bir anda kapıyı sonuna kadar açtı.

— İçeri buyrun, aziz peder! Kilisenin yardıma muhtaç yaşlılarla ilgilenmesi büyük bir lütuf. Tanrıya inananların bir gün ödüllendirileceğini bilmeliydim. Çok geç olmadan benim de yardımınıza geldiniz...

Oysa adamın en az otuz yıldan beri kiliseye

adım atmadığı belliydi. Pavel Zec yaşlı adamın ardından oturma odasına girdi. Sevinç içinde olan adam, Pavel Zec'in kafasına indirdiği içi toprak dolu torbayı farkedememişti. Pavel Zec Tanrının affını dileyerek kollarına yığılan adamı en yakın koltuğa oturttu. Bayılırken adamın yüzündeki memnuniyet ifadesi oldukça komikti. Pavel Zec halıyı çekti, yaşlı adamı üstüne yatırarak, yuvarladı. Cüppesinin cebinden çıkardığı sağlam bir iple halının etrafına düğüm attı. Artık yaşlı adamın işine karışacak hali kalmamıştı.

Pavel Zec pencereye yaklaşıp hafifçe perdeyi araladı. Berlin Koridoru'nun gözlem kulesi, pencerenin on metre aşağısında kalıyordu. Siyah çantasından bombaları çıkardı. Bu mesafeden atacağı bombaların hedeflerini şaşması hemen hemen imkânsızdı. Saatine göz attı. Henüz vakti vardı. Televizyonu açtı. Bir erkek spiker haberleri okuyordu. Batı ve Doğu Berlin belediyeleri kanalizasyonlar konusunda yeni bir anlaşma imzalamışlardı. Doğu Berlin kanalizasyonlarından gelen pis sular artık Batı Berlin içme sularına karışamayacaktı. Haberi veren spikerin bu yeni anlaşmadan duyduğu memnurluk yüzünden okunuyordu.

Pavel Zec televizyonu kapayıp birazdan olacakları düşünmeye başladı.

*

**

Gri üniformalı iki asker yeşil Pontiac'ın yolunu kesti. Malko gazlayacak olsa, birkaç saniye içinde makineli tüfeklerin yaylım ateşi altında kalmaları işten bile değildi. Ertegül Denizli Türkçe bir küfür savurup dişlerini

ortaya çıkararak pis bir gülümsemeye pasaportunu askere uzattı. Arkasından Sohveig, Malko ve Bunny de pasaportlarını gösterdiler. Görünüşte, Doğu Berlin'i ziyaretten dönen bir yabancı gruptan farkları yoktu. Görevinin son dakikalarını yerine getiren asker pasaportlara doğru dürüst göz atmadan geri verdi. Berlin Koridoru'nun ilk etabını rahat atlatmışlardı. Asker düğmeye basıp demir parmaklığa kaldırdığında sevinçten bağırmamak için kendilerini zor tutuyorlardı. Ancak zikzaklı yolda katedecekleri kısa mesafe zorlu bir mücadeleye sahne olacaktı.

On metre ilerde ikinci kez durmak zorundaydılar. Gözlüklü bir Vopo elinde tuttuğu fenerle Pontiac'm park etmesi gereken yeri gösterdi.

Arabanın içinde korkunç bir heyecan fırtınası esiyordu. Tırnaklarını kemiren Solweig gözlerini kapadı. Ertegül Denizli titreyen bacaklarını elleriyle durdurmaya çalıştı. Bunny bilinçsiz bir şekilde ellerini kazınmış 'kafasında gezdirdi. Malko çok dikkatli hareket etmesi gerektiğini biliyordu. Direksiyonu kavradı ve var gücüyle gaza bastı. Gözlüklü er son saniyede ezilmekten kurtulmuştu. Malko ilk dönemece doğru yol alırken arabanın altını kontrol etmeye hazırlanan Vopo, makineli tüfeğini arabaya doğrultmuştu bile.

Malko ilk dönemeci aşır sola dönerken içindeki çimentonun ağırlığıyla araba savruldu. Aynı anda ateş eden askeri gördü. Hemen başlarını eğdiler. Mermiler arabaya yağmaya devam ediyor, ancak sacın içindeki betona

çarparak etkisiz kalıyorlardı. Ertegül Denizli tüfeğin ucuyla arka camı kırıp iki el ateş etti. Voponun feryadı tüfek sesleri arasında yankılandı. Kafatası parçalanan asker tüfeğini bırakmadan arkaüstü asfalta devrildi.

Dönemecin yanındaki hendeğe kayan arabayı hareket ettirmek için Malko olağanüstü bir çaba harcıyordu. Boşa dönen tekerleklerle bakılırsa durum pek parlak değildi. Son çare. Batı Berlin tarafındaki ekibe haber vermektir. Var gücüyle klaksona basmaya başladı. Berlin Koridoru bir anda birbirine girmişti. Diğer Vopolar arkadaşlarını vurmamak için henüz tetiğe basmamışlardı. Yeşil Pontiac, iki geçit kapısı arasında sıkışıp kalmıştı. Batı yönüne daha yakın olmalarına rağmen, kalan kısa mesafeyi aşmak şu an için mümkün değildi.

Aniden, arabanın arka tarafına yağın birkaç kurşun sesi duyuldu. Arabadakiler son anda yeniden başlarını aşağıya eğmeyi başarmışlardı. Birden, Malko'nun en korktuğu şey başlarına geldi. Arabanın ön lastiği isabet almış hızla sönüyordu. Bu durumda kaçmayı denemek boş bir çabadan ibaretti. Malko geri vitese takıp gazı kökledi. İçindeki beş yüz kiloluk ağırlıkla eski Pontiac'ı yerinden kıpırdatmak imkânsızdı. Heyecanla arabadakilere döndü.

— Artık her şey bitti. Hepinize teşekkür ederim!

Zikzaklı yolun köşelerini kendilerine siper ederek koşan Vopolar gittikçe yaklaşıyorlardı.

XVII. BÖLÜM

Elko yeşil Pontiac'm ilk demir parmaklığı aştığını görünce adımlarını hızlandırdı. Araba Voponun dur emrini çiğneyip yoluna devam ederken, Krizantem de Batı sınırının tam karşısındaki Doğu Alman nöbetçi kulübesine varmak üzereydi. Birden Pontiac'ın savrulduğunu gördü. Arabanın arka tekerlekleri hendeğe girmişti. Elko korna sesiyle kendine geldi. Arabadakiler tehlike içindeydi. Vakit kaybetmeden koşarak demir parmaklığı kaldırmaya yarayan düğmelerin bulunduğu kulübeye girdi. Deli gibi düğmelere basıyor, ama demir parmaklıkları yerinden kaldırmayı bir türlü başaramıyordu. Hiç beklemediği bir anda sırtına inen darbeye ikiye katlandı. Arkasında, bir Vopo vardı. Krizantem bu boğuşmanın bir ölüm kalım meselesi olduğunu biliyordu. Küçük kulübenin içinde korkunç bir boğuşma başladı. Vopo Elko'nun tahmininden de iyi dövüşüyordu. Bir an Vopoyu geri itmeyi başardı. Başını duvara çarpan adam düğmelerin bulunduğu kısımda yere yıkıldı. Düşerken kolu düğmelerden birine değmiş ve demir parmaklık yavaş yavaş kalkmaya başlamıştı. Gözlem kulesinden hiç ses gelmiyordu. Oradaki nöbetçiyi önleme görevi Pavel Zec'e aitti.

Pavel Zec bir Voponun arabaya ateş açtığını görmüştü. Kurşunların saplandığı tekerlek sönmeye başlamıştı. Zikzaklı yolda birkaç Vopo ilerliyordu. Gözlem kulesindeki Vopolarm olanları farkedip ateş açmaları an meselesiydi. Aziz peder pencere camını açtı. Gözlem kulesi tam on metre aşağıdaydı. Çantasından çıkardığı bombaları birbiri ardına gözlem kulesinin üstüne doğru bıraktı. On saniye sonra, kule alevler içinde yanmaya başlamıştı. O alevlerden sağ kurtulmak imkânsızdı. Pavel Zec pencereden bir bomba daha fırlattı. Ortalık yangın yerine dönmüştü. Kuleden fişkırان alevler gittikçe yayılarak büyük bir tehlikeyi haber veriyordu. Demir parmaklıklar da açık olduğundan hiçbir engel kalmamıştı. Alevlerin geldiği yöne doğru bir polis arabası yaklaşmaktaydı. Doğu Almanlar henüz itfaiyeye haber vermeye fırsat bulamamışlardı. Alevler ve dumanlardan göz gözü görmüyordu. Pavel Zec görevini en iyi şekilde başarmıştı. Artık iş Malko'ya kalıyordu.

Malko arabanın kapısını zorladı. Arabanın duvara çarpmasıyla içindeki çimentolar yer değiştirmiş, kapının açılmasını güçleştirmişti. Malko aniden iki el ateş sesi duydu. Dışarı çıkmayı başaran Ertegül Denizli arka kapıyı kendisine siper ederek dizleri üzerine çökmüş ateş ediyordu. Kurşun seslerinin ardından iki Vopo külçe gibi yere düştü. O anda Malko başını cama dayamış olan Bunny'nin kıpırdamadığını gördü. Gözüne saplanan kurşunlarla suratı paramparça ol-

muştı. Malko zorlukla tüfeği Bunny'nin elleri arasından çekip aldı.

Ertegül Denizli sonu gelmeyecek gibi gözüken otuz metreye baktı. Batı tarafında polisler hoparlör yardımıyla halkın geri çekilmesini istiyorlardı. Pencerele dolmuş insanlar Vopolarına avaz avaz bağıarak lanet yağıdırıyorlardı. Yaşlı bir kadın Batı Berlin polis kuvvetlerine adeta yalvarıyordu:

— Onlara yardım edin! Alman halkı adına konuşuyorum. Utanç Duvarı'm yakın!

Askeri kamyondan inen taze kuvvet tetiklere basmaya hazırıldı. İlk mermi Solweig'in başının üzerinden geçip cama saplandı. Malko son anda yerinden fırlayarak kızı kurtarmayı başarmıştı. Ertegül Denizli ve Solweig'e döndü.

— Yanyana koşmayalım. Önce sen fırla, Denizli.

Denizli tam yerinden fırlamaya hazırlanırken yeni bir silah sesiyle durakladı. Ancak sesler Vopoların henüz uzakta olduklarını gösteriyordu- Aynı anda üç Vopo kurşunlara hedef olarak yere yıkıldılar. Malko Batı yönüne doğru baktı. Ortalıkta kendilerine yardım eden kimse gözükmüyordu. Batı Berlin polisinin kendilerini korumak için ateş açması Üçüncü Dünya Savaşı'nı başlatabilirdi. Aynı anda, kurşun yağmuruna tutulan birkaç Vopo geriye doğru kaçmaya başladı.

Malko gözleriyle yukarıyı taradı. Sol tarafında kalan dev gökdelen Axel Springer'in damından geliyordu kurşun sesleri. Karanlıkta namlunun sarı alevi meçhul kurtarıcının yerini, belli etmişti.

Bu Malko'nun hiç beklemediği bir yardımdı. Belki de kurtulmaları için son umuttu. Malko Vopoların birkaç saniyelik boşluğundan yararlanmaları gerektiğini düşünerek ayağı kalktı. Sohveig'i önünde tutarak yürümeye başladı. Ertegül Denizli peşindeydi. Her ikisi de tüfeklerini yeniden ellerine almışlardı. İlk dönemece yaklaştıklarında, bir Vopo üzerlerine silahını doğrulttu. Denizli tüfeğini adama doğru fırlattı. Tüfeğin kabzası yüzüne çarpan asker sendeledi. Denizli iki adımda adamın yanına gidip birkaç tekme savurdu.

Yeniden harekete geçtiklerinde Denizli birden yere yıkıldı. Biraz önce yere düşen askerin belindeki tabancasını unutmuşlardı. Malko Denizli'nin çığı ile arkasına döndü. Denizli kanlar içinde kalan omzunu tutuyordu. Aynı anda, Axel Springer binasının damından atılan birkaç kurşunla Denizli'yi vuran Vopo yerde kıvrılarak can verdi. Malko Denizli'ye doğru koştu. İriyarı Türk yürümeye devam edecek halde değildi. Malko adamı koltuk altlarından yakaladı, sürüklemeye başladı. En az yüz kilo ağırlığında olan Denizli yürümelerini daha da yavaşlatmıştı. Önlerinde sadece on iki metre vardı. Peşlerinden gelen birkaç Vopo daha, esrarengiz kurtarıcının kurşunlarına hedef olarak yere yıkıldılar.

Friedrich Caddesi'ndeki insanlar cesaret verici sözler söyleyerek bağııyorlardı. Dizlerinin üzerine çökmüş yaşlı bir kadın ellerini yukarı kaldırmış dua ediyordu. Malko son gücünü harcamak üzereydi. Solweig Denizli'

nin ayaklarını havaya kaldırmak için bir hamle yaptı. Önlerinde sadece beş metre kalmıştı, ama hâlâ Doğu Berlin sınırı içindeydiler. Malko yerde ölü yatan bir Voponun tüfeğini almak için eğildi. Kendilerine doğru birkaç Vopo geliyordu.

Batı tarafında polisler ve itfaiye erleri hiçbir şey yapmadan kendilerine bakıyordu. Batı'dan gelecek en küçük bir yardım kurtulmalarına yeterdi. Ama hiç kimse bir şey yapamıyordu.

Kontes Samantha Adler, Axel Springer binasının damından Malko ile arkadaşlarına baktı. "Spandau MG 42" marka makineli tüfeği ateş etmekten elini yakıyordu. Mermilerin sesinden sağır olmuş gibiydi. Otuz kurşunu daha vardı, ama Batı sınırına o kadar yaklaşmışlardı ki, artık yardıma ihtiyaçları kalmamıştı. Malko ve arkadaşları son birkaç metreyi kolaylıkla aşabilirlerdi. Karanlıkta görmesini sağlayan Startron gözlükleri sayesinde, Vopoları teker teker öldürmek Samantha için tavşan avlamaktan daha kolay olmuştu.

Samantha özel imal edilmiş makineli tüfeğin parçalarını deri ceketinin ceplerine yerleştirdi. Sonra tüfeği katlayarak kolunun altına sıkıştırdı. Bir an önce binanın damından aşağı inmesi gerekiyordu. Aşağıya yangın merdiveninden inmeye karar verdi. Sonra fikir değiştirip asansöre bindi. Asansör kapısının yanındaki çöp sepetine tüfeği bıraktı. Elli saniye sonra binanın büyük holündeydi. Aşağısı polis kaynıyordu. Samantha Adler büyük bir şaşkınlık yarattı. Yukardan bir terörist grubunun inmesi bekle-

nirken asansörden çok şık ve güzel bir kadın çıkmıştı. Samantha her zamanki gibi soğukkanlıydı. Bir komiser yanına yaklaşarak:

— Teröristler hâlâ yukarda mı, hanımefendi? diye sordu.

— Hiç kimseyi görmedim. Büromda önemli bir evrak unutmuştum. Bir ara yukardan silah sesleri geldi, ama anlayamadım. Neler oluyor?

— Doğu Berlin'den Batı'ya geçmek isteyen birkaç kişi var. Birisi onları korumak için binanın damından ateş ediyor.

Samantha bütün dişiliğini ortaya koyarak eliyle'ağzını kapadı.

— Aman Tanrım! Ne korkunç bir şey!

— Buradan hemen uzaklaşmalısınız, efendim. Bütün bina sarıldı. Yukardakileri mutlaka yakalayacağız.

Samantha beş yüz metre uzağa park ettiği Mercedes'ine doğru yürüdü. Hiç kimse onun gibi bir kadının bu kadar ustalıkla tüfek kullanacağını tahmin edemezdi. Kontes Samantha Adler arabasına binerken Malko'yu düşünüyordu. Ona yardım etmekten büyük bir mutluluk duymuştu. Malko ile ilgili tatlı düşler kurarak birkaç saniye gözlerini kapadı. Zevkten orgazm olmak üzereydi.

*

**

— Beni bırakın! Koşun diyorum size. Haydi durmayın!

Ertegül Denizli'nin acıdan kasılmış dudaklarından çıkıyordu bu sözler. Yarasından oluk oluk akan kanla gömleği kıpkırmızı olmuştu.

— Seni bırakamayız Denizli!

Yerden aldığı tüfeği Vopolara doğru

çevirdi. Yirmiden fazla makineliye tek bir tüfekte karşı koyması imkânsızdı. Vopoların eline canlı düşmektense ölmeyi yeğlerdi. Kanının son damlasına kadar Solweig ve Denizli'yi korumaya ant içti.

Birdenbire ortalık karardı. Berlin Koridoru zifiri bir karanlığa gömülmüştü. Malko insanüstü bir güçle Denizli'yi sırtına aldı. Karanlıkta Krizantem'in silueti belirmişti. Vopolar körlemesine ateş etmeye devam ediyorlardı. Krizantem, Solweig'in arkasına geçerek kızı korumasına aldı. Son metrelere doğru birkaç adım attıkları anda ortalık yeniden aydınlandı. Başarmışlardı. Batı toprakları üzerindeydiler. Peşlerindeki Vopolar artık ateş ^demezlerdi. Aynı anda, Malko ile arkadaşlarının çevresini Batı Alman polis kuvvetleri sardı.

Ertegül Denizli bir sedyeye konup ambulansa bindirildi. Omzundan oldukça ağır yaralanmıştı. Zorlukla nefes alıyor, sanki can çekişiyordu. Malko birden yarasının kalbine çok yakın olduğunu hatırlayarak endişeyle ambulansa baktı. Kalkmakta olan ambulansa girip Ertegül Denizli'nin yanına yaklaştı. Malko'yu yanında gören Denizli zorlukla ağzını açabildi.

— Ba... Başardık Malko... Ama İstanbul'u bir daha göre... göremeyeceğim.

Denizli'nin başı yana düştü. Gözleri kaymıştı. Hastabakıcılar boş yere suni teneffüs yapmaya uğraştılar. Denizli ölmüştü. Malko ambulandan inip kendisine merakla bakan Sohveig'e doğru yürüdü. Solweig gözyaşlarını tutamamış, katılırcasına ağlıyordu.

XVIII. BÖLÜM

Hücrenin demir kapısı Malko 'mm üzerine kapandı. Malko kilidin sesiyle irkildi. Hapishane korkunç bir yerdi. Berlin Koridoru olayından sonra iki günlüğüne Krizantem ile birlikte tutuklanmıştı. Doğu Almanlar her ne pahasına olursa olsun kaçakları geri istiyorlardı. Çarpışma sırasında on iki kişi yaralanmış, on yedi kişi ölmüştü. Bu sayıya Bunny ve Ertegül Denizli dahil değildi. Malko, Krizantem ve Solweig küçük sıyrıklarla kurtulmuşlardı. Axel Springer binasından ateş eden meçhul kurtarıcının kimliği hâlâ belirlenememişti. Kurtarıcıdan geriye kalan tek iz, bir çöp kutusunda bulunan parçaları eksik bir MG 42 model makineli tüfektir.

Berlin Zeitung Gazetesi, Wolfgang Mann' in Batı'ya kaçırılma haberine dört sayfa ayırmıştı. Diğer fotoğraflarda, ölüm halindeki Denizli ve çan kulesine ateş eden Vopolar görülüyordu. Gözlem kulesini kundaklayan kişi de sırta kadem basmıştı. Malko ile Solweig'in hayatlarını borçlu oldukları kişi, o son dakikada elektrikleri kesen kimdi? Bunu karışıklıktan faydalanan herkes başarabilirdi. Etraf, kimliği meçhul kahramanlarla doluydu.

Doğu Berlin'in en büyük gazetelerinden biri, olayı CIA'nın yeni bir oyunu olarak yo-

rumlamıştı. Gazete emrin Bonn'daki Amerikan Elçiliği'nden geldiğini savunuyordu. Malko Doğu Berlin'de günün kişisi olmuştu. Bütün yaşamı gözler önüne serilmişti. Yazılarda Liezen'deki şatosundan da söz ediliyordu. Hakkında tek satır yazılmayan tek kişi General Heinrich Müller idi. Başarısızlığının Moskova'yı çok kızdırdığı belli oluyordu.

Hücrede geçirdiği iki günden sonra, Malko komiserle el sıkışıp kapıda gözüktüğünde bir düzine fotoğrafçı karşısına dikildi. Batı Berlin polisi olayı çok basit bir şekilde basına duyurmuştu: "Wolfgang Mann'ı Batı'ya geçirmekle görevlendirilen Prens Malko görevini başarıyla yerine getirmiştir. Bunun dışında, Berlin Koridoru olayı ile hiçbir ilgisi bulunmamaktadır."

En aptal insanın bile inanamayacağı bir yorumla dosya kapanmıştı. Malko gazetecilerin bütün sorularını "Yorum yok" diye cevaplandırırken dışardaki temiz havayı ciğerlerine doldurarak özgürlüğün tadını çıkarıyordu. Hücrede düşünmeye epey vakti olmuş ve olayları yeniden gözden geçirmişti. Bu işi nasıl başarabildiklerini hâlâ aklı almıyordu. Ertegül Denizli ile Bunny'yi düşününce içi burkuldu.

Gazetecilerin arasından sıyrılan uzun boylu bir adam kulağına eğildi.

—Çabuk benimle gelin. Bay Corn sizi bekliyor!

Malko adamın peşinden siyah Mercedes'e kadar yürüdü. Arabanın gri camları ardında Philip Corn'un yüzü zor seçiliyordu. İçeri girip kapıyı kapadığı anda araba yola koyuldu. Amerikalının yüzünde sitem dolu bir ifade

vardı. Gazetecileri arkalarında bırakarak hapisanenin önünden uzaklaştılar.

— Çok büyük bir iş basardın! CIA sana teşekkür borçlu, ama Berlin Koridoru'nda olanlar Üçüncü Dünya Savaşı'nı başlatabilirdi. CIA yaptıklarını üstlenmiyor. Malum ya, sen bağımsız çalışan bir ajansın. Bu işi CIA'nın tezgâhladığı ortaya çıkmamalı.

Malko gülümsedi.

— Zaten gerçek de bu! Bu işte Amerikalıların en ufak bir yardımını bile görmedim. Elko nerede?

— Senden iki saat önce serbest bırakıldı.

Malko kendisini en çok endişelendiren soruyu sordu sonunda.

— Manap Amca'dan ne haber?

— Kötü. Hem de çok kötü. Fazla yaşayacağını hiç sanmıyorum. Şimdi onu görmeye gidiyoruz.

— Şimdi mi? Önce otelime gidip bir banyo yapmayı isterdim. Bilmem belki farkında değilsiniz, ama iki gündür hücrede yatıyorum.

— Biliyorum, biliyorum. Ama Wolfgang Mann'ı mutlaka görmem gerekli.

— Bir yere kaçacak değil ya?

— Hayır, ama her an ölebilir. Konuşmak için seni bekliyor.

— Nasıl! Hâlâ konuşmadı mı?

Philip Corn yutkundu.

— Önce seni görmeyi şart koştu.

Malko bir kahkaha attı.

— Demek bu yüzden hapisaneden çıktığım anda CIA'yı karşımda buldum. Alman polisinin aşırı nezaketinin nedenini anlamalıydım. Yoksa hapisanede çürümem işten bile

değildi.

Corn ne söyleyeceğini bilemiyordu. Karşı-
sındaki adam aptal değildi.

— Şey... Metotlarınız değişik olsa bile
yine de CIA için çalışıyorsunuz. Wolfgang
Mann'ı kurtarıırken her an yardıma hazır
bekliyorduk.

— Ama Berlin Koridoru'nda ölümle pençe-
leşirken kılınızı bile kıpırdatmadınız. Eğer
yakalanıp da Doğu Alman hapishanelerine
düşseydim, Washington varlığımı hemen
unutabilirdi. Ama kurtulmayı başarınca, yine
değerim arttı.

Philip Corn konuşurken pencereden dışarı-
yı seyrediyordu.

— Maalesef, oyunun kuralları böyle
dostum. Washington bu işin sorumluluğunu
üstlenemezdi.

Siyah Mercedes yeşil bir parkın ortasında
yükselen lüks bir kliniğin bahçesine saptı.

*

**

Wolfgang Mann büzüldüğü yatağın içinde
olduğundan da ufak tefek duruyordu. Teni
iyice solmuş, neredeyse beyaz saçlarıyla aynı
renge gelmişti. Kolundan serum veriliyor,
kalbine bağlanmış - bir cihazla kalp atışları
kontrol ediliyordu. Koridorda ikisi CIA, ikisi
Batı Alman ajanı olan dört goril nöbet
tutuyordu. Çok sıkı güvenlik önlemleri
alınmıştı.

Wolfgang Mann, Malko'yu görünce sevi-
nen bir çocuk gibi gülümsedi.

— Ne zamandır sizi bekliyordum.

Amerikalı kapıyı arkasından kapayıp oda-

dan çıktı. Wolfgang Mann bir süre gözlerini
kapayıp hiç konuşmadı. Gücünü toplamaya
çalışıyordu.

—Kendimi çok berbat hissediyorum. Çok
fazla yaşayacağımı sanmıyorum.

Malko bir iskemle çekip yatağın yanına
oturdu. Bir an gözleri önünde çan kulesinden
aşağı doğru kayan Wolfgang Mann'm hayali
canlandı. Yaşlı Alman vatanına kavuşmak için
nelere katlanmıştı. Malko adamı teselliye
çalıştı:

—Hayır, yaşayacaksınız. Siz şimdiye kadar
neler atlattınız. Artık ölüme bile karşı
koyabilirsiniz.

Mann'ın dudakları hafifçe aralandı. Zor-
lukla konuşabiliyordu.

—Belki, ama artık ölüm benim için önemli
değil. Çünkü mutlu öleceğim. Şu anda
doğduğum kent olan Berlin'de bir hastane
odasında yaşam savaşı vermek bile beni mutlu
etmeye yeter. Özgürlüğün ne demek olduğunu
anlayamazsınız. Canım istediği anda istediğim
kişiye telefon edebilirim. İstedğim gazete ve
dergiyi rahatça okuyabilirim...

Mann'ın açık renk gözlerinde yaşlar
birikmişti. Ancak bu defa mutluluktan
ağlıyordu.

—Özgürlüğümü size borçluyum. Benim
için hepiniz hayatınızı tehlikeye attınız. Hapis-
haneye girdiğimde bir daha oradan çıkabilece-
ğimi sanmıyordum. Dostlarınız nasıl?

—Bunny olay yerinde öldü. Ertegül Denizli
ise ambulansla hastaneye götürülürken can
verdi.

Wolfgang Mann'ın yüzünde büyük bir

pişmanlık ifadesi belirdi.

—Demek benim yüzümden öldüler.

—Kafanızı şimdi bu konuyla yormayın, dedi Malko.

—Peki, nasıl isterseniz. Ama onlar adına en az sizin kadar üzgün olduğumu belirtmem lazım. Şimdi size anlatacaklarımı daha önce kimseye söylemedim. Bu bilgileri Moskova'daki CIA ajanına söyleyecektim ama vazgeçtim. Bu sırla daha fazla yaşamak istemiyorum...

Malko yaşlı adamın sesini duyabilmek için biraz daha yatağa yaklaştı. Amerikalılar Wolfgang Mann'ın neler söyleyeceğini heyecanla bekliyorlardı.

*

**

Malko dışarı çıktı. Philip Corn aç bir akbaba gibi üzerine atılınca, Malko Amerika-lyla biraz eğlenmeye karar verdi.

—Wolfgang Mann sonunda beklediğiniz açıklamayı yaptı. Ama daha önce yapmanız gereken önemli şeyler var.

Corn daha fazla dayanamamıştı.

—Ruslar silolara ne koyacaklar? Bundan daha önemli ne olabilir?

Malko kafasındaki planı uygulamaya kararlıydı.

—Bunu çok yakında öğreneceksiniz. Ama önce Ertegül Denizli ve Bunny'nin ailelerine para yardımı yapılacak. Hem de alacakları paranın iki katı. Ayrıca, Wolfgang Mann'm kaçırılmasına yardımcı olanların isimleri CIA dosyalarından silinecek.

Philip Corn itiraz etmeye çalıştı.

—Ama buna şantaj derler.

—Siz bilirsiniz. Bu bilgiyi başkalarına daha yüksek fiyata satabilirim. Batı Almanların bu konuyla yakından ilgilendiklerine eminim. Ama beklemek için vaktim var. Şimdi Kempinsky Oteli'ne gidip banyo yapacağım. Beni bulmak isterseniz otelime haber bırakın. Şimdilik bu kadar, Bay Corn. Durumu üstlerinize iletirsiniz.

Malko kapıyı yavaşça kapadı. Amerikalının yüzünün ne hale geldiğini görmek isterdi.

*

**

Sohveig ince uzun parmaklarını üstündeki pahalı gece elbisesinin üzerinde gezdirdi. Beyaz ipek elbise içinde bir Yunan tanrıçası kadar güzeldi. Malko'nun hayranlıkla kendisini seyrettiğini görünce hafifçe kızardı.

—Hayatımda bu kadar pahalı bir elbise giymemiştim. Bu armağan bir çılgınlık, Malko!

Christian Dior imzalı elbiseyi Malko Paris'ten getirtmişti. Sohveig'i mutlu etmekten çok memnundu. Philip Corn'un yanından ayrıldıktan sonra hemen Kempinsky Oteli'ndeki odasına çekilmiş, banyo yaptıktan sonra yirmi dört saat uyumuştur. Kapıda CIA ve Batı Alman polisinin özel eğitilmiş gorilleri nöbet tutuyordu.

Malko dolaptan lacivert bir kostüm çıkarıp giyindi. Sonra Sohveig ile elele tutuşarak çıktılar. Asansöre binip lobiye indiklerinde herkes hayranlıkla ikisine bakıyordu. Elko Krizantem otelin önünde park etmiş bir Mercedes 300'ün içinde bekliyordu. Biraz

ilerde bekleyen siyah Taunus'un içinde de dört adam vardı. Batı Alman polisinin sivil koruma görevlileri Malko'yu göz hapsine almışlardı.

Solweig biraz daha Malko'ya sokuldu.

— Neden dışarı çıkıyoruz? Ben seninle yalnız kalmayı tercih ederdim. Şampanya içip başbaşa çılgınca eğlenebilirdik.

— Bunu ben de isterdim, ama önce Kontes Adler'e teşekkür etmeliyiz.

— Teşekkür etmek mi? Ne yaptı ki o?

— Biz Berlin Koridoru'nda ölümle pençeleşirken o binanın damından ateş ederek Vopoları bir bir yere seriyordu. Bir yerde sağ kalmamızı ona borçluyuz diyebilirim.

Malko aynadan arkada bekleyen siyah Taunus'u görmüştü, ama Solweig'i boşuna heyecanlandırmak istemiyordu.

— Merak etme, geceyi birlikte geçireceğiz. Şampanyamızı ısmarladım bile.

Elko Krizantem arabayı Burt Waldeim'in malikânesine doğru sürdü.

*

**

Rus votkası Malko'nun damağında nefis bir tat bırakarak boğazından aşağı indi. Yemek masası muhteşemdi. Samantha'nın pahalı ve lüks zevkleri yemekte bile kendini gösteriyordu.

Solweig içkinin tesiriyle gevşemiş, arzu dolu gözlerle Malko'ya bakıyordu. Son günlerde eğlence nedir unutmuş olan Malko, tatlısını yerken Wolfgang Mann'in kendisine söylediği sırrı düşünüyordu. İki gündür sakladığı sırrı düşününce yeniden kakhahalarla güldü. Bu akşam çok neşeliydi.

Samantha yeniden Malko'ya döndü.

— Unutma! Senden bir armağan istiyorum. Benimle en az 1 hafta geçireceksin.

Yemek sonrası kütüphanede içilen kahveden sonra Malko ve Sohveig izin isteyip kalktılar. Samantha Malko'nun yanağına son bir ayrılık busesi kondurdu.

Malko arabanın kapısını Sohveig'e açtı.

— Arabayı ben kullanmak istiyorum. Daha çabuk varmak için. Sen yanıma geç, Malko.

Sohveig direksiyona oturdu. Malko onun yanına, Krizantem de arka koltuğa geçmek zorunda kaldı. Güzel Finlandiyalı şarkı söyleyerek arabayı sürüyordu. Bir an önce otele varıp Malko ile başbaşa kalmak için çok hızlı kullanıyordu arabayı. Malko içinden geldiği için kızı boynundan öpmek istedi. O anda, arkalarındaki siyah Taunus'u geçerek hızla yaklaşan arabayı farketti ve bağırdı:

— Dikkat Sohveig!

Sohveig merakla Malko'ya baktı. Sarhoş olduğu için olup bitenin farkında değildi. Tam o sırada ucuna susturucu takılmış bir tüfekte üzerlerine ateş açıldı. Mercedes'in camlarında birkaç kurşun deliği belirdi. Sohveig acı içinde bağıırken araba kontrolünden çıktı. Malko direksiyonu tutmaya çalıştıysa da araba yol kenarındaki büyük bir meşe ağacına çarparak durdu. Sarsıntıyla Elko Krizantem arabadan dışarı fırlamıştı. Sohveig'in vücudu Malko'ya doğru devrildi. Başında ve boynundaki kurşun yaralarından kanlar akıyordu. Gözleri boşluğa dikilmişti.

*

**

Malko ellerini pardösüsünün ceplerine sokmuş, uzaktaki kiliseye bakıyordu. Versöhnung Kilisesi'nde değişen tek şey, birkaç gün önce pencerelerden söktükleri tuğlaların yerine konulmuş olmasıydı. Solweig'i morga götürdükten sonra nedenini bilmeden buraya gelmişti. Olayı haber alan Philip Corn Malko'nun hayatta olduğunu öğrenince rahat bir nefes almıştı. Hiç kıpırdamadan Versöhnung Kilisesi'ne bakan Malko'yu rahatsız etmeye cesareti yoktu. Berlin'in üzerine yavaş yavaş bir sis perdesi inmek üzereydi. Philip Corn arabasından çıktı. Malko'ya yaklaşırken adımları oldukça tedirgindi. Çekinerek elini Malko'nun omzuna koydu Corn.

— O kız için çok üzuldüm, Malko.

— Sahi mi? Ses tonun pek inandırıcı değil, Corn. Buraya ne söylemeye geldin.

— Wolfgang Mann öldü. Bilmen gerekiyor.

— Öldü mü?

Malko'nun gözlerinde bir hiddet ifadesi belirdi.

— Nasıl öldü?

— Henüz tam olarak bilinmiyor. İki saat önce oldukça iyi gözüküyordu. Doktorlar serumdan zehirlendiğini düşünüyorlar. Daha otopsi yapılmadı. Bu sabah Mann'a bakan hastabakıcı değişmişti. Sonra kadın aniden ortadan kayboldu.

Malko acı acı güldü. Ruslar hiç vakit kaybetmemişlerdi.

— O hemşireyi asla bulamayacağımızı biliyorum. Ya da şimdi dünyanın başka bir ucunda birini öldürmek üzere uçağa atlamıştır. Rus ajanları artık günlük hayatın bir parçası

haline geldi.

Philip Corn çevreyi gözden geçirdikten sonra Malko'ya baktı.

— Senden rica ediyorum. Wolfgang Mann'm neler söylediğini bilen tek kişi sensin. Yemin ederim dostlarının ailelerine her türlü yardım yapılacak.

Malko gözlerini biraz ilerde kalan Duvar'ın ışıklarına dikti.

Solweig'in ölümü yaşam sevincini tamamiyle götürmüştü. Wolfgang Mann'ın ölümünü de öğrendikten sonra Amerikalıyla uğraşacak halde değildi.

— Rusların silolarında hiçbir şey yokmuş.

Philip Corn yüzünü buruşturdu.

— Bunu zaten biliyoruz. Ruslar boş siloların içine ne yerleştirecekler?

Malko gözlerini yeniden karanlıkta kalan Versöhnung Kilisesi'ne dikti. Gözleri önünde yeniden kiliseden aşağı doğru kayan Wolfgang Mann canlanmıştı.

— Ruslar silolarının içine hiçbir şey koymayacaklar. Washington Moskova'nın blöfünü çok kolay yuttu. Ruslar siloların içine yeni füzeler yerleştirecekleri havasını verdiler. Oysa ellerinde hiçbir şey yokmuş.

Corn'un yüzü allak bullak olmuştu. Duyduklarına inanamıyordu.

— Bütün bunlar bir blöf mü yani? Olamaz. İnanamıyorum. SS 10 Füzeleri diye bir şey yok mu?

— Yok! Wolfgang Mann Sovyet Füze Araştırmaları Dairesi'nde başkan yardımcısıydı. Rusların elinde yeni füzeler olmadığını biliyordu. Oysa Ruslar bu sırrın dışarı

sızmasını önlemek için her şeyi yapmaya hazır dılar. Amerikalılar, Rusların silolara nasıl bir füze yerleştireceklerini merakla bekliyorlardı. Rusların son on bir aydaki araştırmaları elle tutulur bir sonuca varmıyordu. Sırf bu nedenle Wolfgang Mann tam özgürlüğüne kavuşmuşken bir hastane odasında can verdi. Bu sırrı bilen ikinci kişi ben olduğum için üzerime ateş açtılar. Büyük bir şans eseri olarak direksiyonda ben yoktum.

Malko elinde bir içki kadehi taşıyormuşçasına elini havaya kaldırdı.

— Malianne!

— Bu da ne demek?

— Fince ''Şerefe'' böyle söylenir.

Philip Corn duyduklarına inanmamış, hâlâ Malko'nun arkasından bakıyordu.

Malko arabasına bindi. Bir an önce bu şehirden kaçarcasına uzaklaşmak istiyordu. Bu işten sadece kendisiyle Elko Krizantem sağ kurtulmuştu. Tek kollu Bunny, Ertegül Denizli ve Solweig'in anısını bir ömür boyu kalbinde taşımaya devam edecekti.

Malko gaz pedalına bastı. Liezen'deki şatosunda bekleyen Alexandra'ya doğru koşuyordu.

HM